

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

СИДНИ ШЕЛДЪН

ПЯСЪЦИТЕ НА ВРЕМЕТО

„Най-превежданият автор в света“ - книга на рекордите ГИНЕС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

СИДНИ ШЕЛДЪН ПЯСЪЦИТЕ НА ВРЕМЕТО

Превод: Юрий Михайлов

chitanka.info

Четири жени, преследвани безмилостно, бягат от тишината и закрилата на манастир в Испания: Лучия — оцеляла от кървавите разпри на сицилианските кланове, Грасиела — красавица, обладана от спомена за някогашен грях, Меган — сираче, което търси закрила в ръцете на непокорен бунтовник и Тереза — дълбоко вярваща, преследвана от образа на миналото. Носени на крилата на надеждата, загърбили невинността, те се впускат в един чужд и зашеметяващ свят — всяка със своята съдба.

На Франсис Гордън, с любов

„Мъртвите не е нужно да станат.

Те са част от земята сега и земята никога не може да бъде покорена, защото земята ще просъществува завинаги, тя ще надживее всички тиранични системи. Тези, които са влезли в нея с чест, а никои не са влезли в земята по по-достоеен начин от тези, които загинаха в Испания, вече са постигнали безсмъртие.“

Ърнест Хемингуей

Животът на всички велики хора напомня, че можем да направим своя живот възвишен и напускайки да оставим след себе си стъпки върху пясъците на времето.

*Хенри Уърдзуърт
Лонгфелоу
Псалм на живота*

Моята специална благодарност към Алис Фишър, чиято помощ при проучванията ми за този роман бе неоценима.

Сидни Шелдън

ГЛАВА ПЪРВА

Лампиона, Испания

1976

„Ако планът се провали, всички ще загинем.“ Той го изследваше мислено за последен път, проверяваше го отново, търсеше пропуски. Не намери никакви. Планът беше дързък и изискваше изпълнение с точност до секунда. Ако успееше, щеше да представлява забележителен подвиг, достоен за великия El Cid^[1]. Ако се провалеше...

„Добре, времето за безпокойство отмина — помисли философски Хайме Миро. — Време е за действие.“

Хайме Миро бе легенда, герой на баските и анатема за испанското правителство. Той беше висок метър и осемдесет, със силно интелигентно лице, мускулесто тяло и замислени тъмни очи. В показанията си свидетелите проявяваха склонност да го описват като по-висок, по-тъмен и по-свиреп, отколкото беше в действителност. Беше сложна личност, реалист, който разбираше уязвимото си положение, романтик, готов да умре за убежденията си.

Памплона беше един обезумял град. Бе последната сутрин на „препускането на биковете“, празника на Сан Фермин — годишното празненство, което се провеждаше от седми до четиринадесети юли. Множество от тридесет хиляди посетители от цял свят гъмжеше из града. Едни бяха дошли просто за да наблюдават опасното зрелище, други — да докажат своето мъжество, като вземат участие в него, тичайки пред връхлитащите животни. Всички хотелски стаи бяха отдавна резервирани, а студенти от Навара бяха намерили подслон във входове, фойета на банки, автомобили, на площада и дори по улиците и тротоарите на града.

Туристите пълнеха кафенетата и хотелите, наблюдаваха шумните пъстроцветни шествия на „картонените гиганти“ и слушаха маршируващите оркестри. Участниците в парада носеха виолетови

плащове с качулки в зелено, тъмночервено или златно. Преминавайки по улиците, процесите наподобяваха реки от слънчеви дъги. Фишеци, експлодиращи покрай трамвайните стълбове и жици, допринасяха а всеобщия шум и бъркотията.

Тълпата беше дошла за вечерните борби с бикове, но най-вълнуващото събитие беше encierro — препускането рано сутринта на биковете, които щяха да участват в борбите по-късно през деня.

Предишната вечер, десет минути преди полунощ, по тъмните улици в долната част на града биковете бяха докарани от corrales de gas — оградените места за добитък, преминаваха по един мост през реката и бяха оставени в оборите на Кале Санто Доминго, където трябваше да прекарат нощта. Тази сутрин щяха да ги пуснат на свобода из тясната Кале Санто Доминго, заградена с дървени прегради на всяко кръстовище. В края на улицата щяха да попаднат в оградите на Плаза де Хемингуей, където да бъдат държани до началото на следобедните борби.

Посетителите стояха будни от полунощ до шест сутринта, пиеха, пееха, любеха се, твърде възбудени, за да спят. Тези, които щяха да вземат участие в „препускането на биковете“, носеха на шиите си червени шалчета на Сан Фермин.

В шест без четвърт сутринта оркестри започнаха да обикалят из улиците, като свиреха вълнуващата наварска музика. Точно в седем часа, изстреляна във въздуха ракета извести, че вратите на корала са отворени. Тълпата бе обхваната от трескаво очакване. Малко по-късно втора ракета излетя, за да предупреди града, че биковете са вече пуснати.

Последва незабравима гледка. Първо се появи шумът. Започна като слаб, далечен ромон, почти недоловим, усилваше се все повече, докато се превърна в експлозия от гърмящи копита. Внезапно се появиха шест вола и шест огромни бика. Тежки всеки по седемстотин килограма, те се впуснаха надолу по Кале Санто Доминго като смъртоносни експресни влакове. Зад дървените барикади, поставени на всяко кръстовище, стояха стотици нетърпеливи, нервни младежи, които се готвеха да докажат храбростта си, като се изправят пред подлудените животни.

Биковете препускаха надолу откъм далечния край на улицата, покрай Кале Лаестафета и Кале де Хавиер, покрай аптеки, магазини за

дрехи и сергии за плодове към Плаза де Хемингуей, а побеснялата тълпа ги съпровождаше с викове „Оле“. При приближаването им настъпваше лудо блъскане, за да избягнат острите рога и смъртоносните копита. Внезапната реалност на приближаващата смъртна заплаха караше някои участници да потърсят убежище по входове и аварийни стълбища. Тези мъже бяха съпроводени от подигравателни викове „Собардон“ — страхливец. Неколцина, които се бяха препънали паднали на пътя на биковете, бяха бързо измъкнати на безопасно място.

Малко момче и неговият дядо стояха зад барикадите — и двамата задъхани от възбуда при зрелището, разиграващо се на няколко метра от тях.

— Погледни ги! — възкликна старецът. — Грандиозно!

Малкото момче потрепери.

— Tengo miedo, Abuelo. — Страхувам се, дядо.

Старецът го обгърна с ръка.

— Да, Мануело. Страшно е. Но е чудесно. Някога и аз тичах с биковете. Несравнимо е. Предизвикваш смъртта и това те кара да се чувстваш мъж.

По правило животните изминаваха за две минути деветстотинте метра по Кале Санто Доминго до арената и след като попадаха на сигурно място, в корала се пускаше трета ракета. Този ден трета ракета не излетя, защото стана нещо, което никога не беше се случвало през четиристотингодишната история на борбите с бикове в Памплона.

Докато животните препускаха надолу по тясната улица, неколцина мъже, облечени в живописни костюми, разместиха дървените барикади, биковете бяха прогонени от обезопасената улица и се насочиха към центъра на града. Щастливото допреди малко празненство изведнъж се превърна в кошмар. Бесните животни се нахвърлиха върху смаяните зрители. Малкото момче и неговият дядо бяха измежду първите, които загинаха, съборени и прегазени от връхлитащите бикове. Безмилостни рога се врязаха в една детска количка, убиха детето и повалиха майката на земята, където бе стъпкана. Смъртта витаеше навсякъде из въздуха. Животните газеха безпомощните зрители, събаряха жени и деца, забиваха своите дълги, смъртоносни рога в хора, сергии, статуи, помитайки всичко, което е

имало нещастieto да попадне на пътя им. Хората крещяха от ужас, бореха се отчаяно да не попаднат на пътя на смъртоносните грамади.

Един яркочервен камион внезапно се появи на пътя на биковете и те се насочиха към него, надолу по Кале де Естрела — улицата, която водеше към затвора на Памплона.

Затворът е мрачно двуетажно каменно здание с прозорци защитени с тежки решетки. На всеки от четирите му ъгли има кули, а над вратата му се развява червено-жълтото испанско знаме. Каменната порта води до малък вътрешен двор. Вторият етаж на зданието се състои от редица килии със затворници, осъдени на смърт.

В затвора едър пазач в униформата на Полиция Армада водеше по коридора на втория етаж свещеник, облечен в прости черни одежди. Полицаят носеше автомат.

Забелязвайки въпросителния поглед на свещеника по повод оръжието, пазачът каза:

— Някоя предпазливост не е излишна тук, отче. На този етаж държим изметта на обществото.

Пазачът пропусна свещеника да премине през метален детектор, много подобен на използваните в летищата.

— Съжалявам, отче, но правилникът...

— Разбира се, синко.

Когато свещеникът премина през уреда, пронизителна сирена огласи коридора. Пазачът инстинктивно стисна оръжието си.

Свещеникът се обърна и се усмихна.

— Грешката е моя — каза той, свали тежкия метален кръст, висящ на врата му на сребърна верига, и го подаде на пазача.

Когато премина, този път уредът не издаде звук. Пазачът върна кръста на свещеника и двамата продължиха пътя си навътре към дълбините на затвора.

Вонята в коридора, близо до килиите, беше непоносима.

Пазачът беше във философско настроение.

— Вижте, губите си времето тук, отче. Тези животни нямат души за спасяване.

— Все пак трябва да опитаме, синко.

Пазачът поклати глава.

— Казвам ви, вратите на ада с нетърпение очакват и двамата.
Свещеникът погледна пазача с изненада.

— Двамата? Казаха ми, че от изповед се нуждаят трима.

Пазачът сви рамене.

— Спестихме ви известно време. Замора умря в лазарета тази сутрин. Сърдечен удар.

Мъжете бяха стигнали двете най-отдалечени килии.

— Пристигнахме, отче.

Пазачът отключи вратата и отстъпи предпазливо назад при влизането на свещеника в килията. После той заключи вратата и застана в коридора, готов да реагира и при най-малкия признак на опасност.

Свещеникът се приближи до човека, легнал върху мръсния затворнически нар.

— Вашето име, синко?

— Рикардо Меладо.

Свещеникът го изгледа внимателно. Трудно беше да се оцени как изглеждаше. Лицето му беше отекло и наранено. Очите му бяха почти затворени. През подпухналите си устни затворникът промълви:

— Радвам се, че успяхте да дойдете, отче.

— Вашето спасение е дълг на църквата, синко — отвърна свещеникът.

— Ще ме обесят ли тази сутрин?

Свещеникът го потупа леко по рамото.

— Осъден сте да умрете на гаротата.

Рикардо Меладо се втренчи в него.

— Не!

— Съжалявам. Заповедта беше дадена от самия премиер-министър.

Свещеникът постави ръка върху главата на затворника и произнесе напевно:

— Dime tus pesados...^[2]

— Грешил съм много в мисли, думи и дела и се разкайвам за всичките си грехове с цялото си сърце — каза Рикардо Меладо.

— Riego a nuestro Padre celestial para la salvacion de tu aima. En el nombre del Padre, del Hijo y del Espiritu Santo...^[3]

Пазачът, слушайки навън, си помисли: „Каква глупава загуба на време. И Бог би плюл на този.“

— Сбогом, синко. Нека Бог приеме душата ти в мир — приключи свещеникът.

Той се отправи към вратата на килията и пазачът я отключи, след това отстъпи назад, като държеше автомата насочен към затворника. След като вратата бе отново заключена, пазачът се отправи към съседната килия и отвори вратата ѝ.

— Ваш е, отче.

Свещеникът влезе в другата килия. Човекът в нея също беше жестоко бит. Свещеникът го изгледа продължително.

— Как е името ти, синко?

— Феликс Карпио.

Беше як брадат мъж с пресен сивосинкав белег на бузата, който брадата не можеше да прикрие.

— Не се страхувам да умра, отче.

— Това е добре, синко. Накрая никой от нас не бива пощаден.

Докато свещеникът слушаше изповедта на Карпио, далечен звук, отначало приглушен, после усиливащ се, започна да отеква из зданието. Беше тътенът на копита, примесен с крясъците на бягащата тълпа. Пазачът се вслушваше стреснат. Звуците бързо се приближаваха.

— Побързайте, отче. Навън става нещо странно.

— Аз свърших.

Пазачът бързо отключи вратата на килията. Свещеникът излезе в коридора и пазачът я заключи зад него. Изведнъж откъм предната част на затвора, се чу силен трясък. Пазачът се обърна, за да погледне през тясното прозорче с решетки.

— По дяволите, какъв беше този шум?

— Изглежда, някой иска аудиенция с нас. Мога ли да взема това?
— каза свещеникът.

— Да вземете кое?

— Вашето оръжие, *pro favor*^[4].

Казвайки това, свещеникът пристъпи близо до пазача. Свали горната част на големия кръст, окачен на врата му. Показа се дълга, застрашителна на вид, кама. Със светкавично движение той я заби в гърдите на пазача.

— Виждате, синко — рече той, като издърпа автомата от ръцете на умирация пазач — Бог и аз решихме, че повече не се нуждаете от това оръжие. — In Nomine Patris^[5] — добави Хайме Миро и се прекръсти набожно.

Пазачът се свлече на циментовия под. Хайме Миро взе ключовете от тялото и бързо отвори вратите на двете килии. Шумът откъм улицата се усилваше.

— Да тръгваме — нареди Хайме.

Рикардо Меладо взе автомата.

— От вас става чудесен свещеник. Почти повярвах. — Той се опита да се усмихне с подпухналите си устни.

— Наистина добре са ви обработили вас двамата. Не се тревожете. Ще си платят за това.

Хайме обхвана с ръце двамата мъже и ги поведе надолу по коридора.

— Какво се случи със Замора?

— Пазачите го пребиха до смърт. Чувахме виковете му. Закараха го в лазарета и съобщиха, че е умрял от сърдечен удар.

Стигнаха до заключена желязна врата.

— Почакайте тук — рече Хайме.

Приблужи се до вратата и каза на пазача от другата страна:

— Аз свърших тук.

Пазачът отключи вратата.

— Добре е да побързате, отче. Нещо става навън... — Той не довърши изречението си. Кръв рукна от устата му, когато ножът на Хайме потъна в тялото му.

Хайме махна с ръка на двамата мъже.

— Хайде.

Феликс Карпио взе пистолета на пазача и тримата тръгнаха надолу по стълбите. Навън цареше хаос. Полицаяте се лутаха панически насам-натам, опитваха се да разберат какво става и да се справят с тълпите крещящи хора в двора, които се блъскаха, за да избягат от подлудените бикове. Един от тях бе връхлетял върху сградата и разбил каменния вход. Друг разкъсваше тялото на униформен пазач на земята.

Червеният камион беше в двора със запален двигател. В бъркотията тримата мъже преминаха почти незабелязано, но тези,

които видяха бягството им, бяха твърде заети да се спасяват, за да сторят нещо. Без да кажат нито дума, Хайме и другарите му скочиха отзад в камиона и той потегли, разпръсвайки обезумелите пешеходци из препълнените улици.

Хората от Гуардиа Сивил, полувоенната провинциална полиция, накипнени със зелени униформи и черни лачени шапки, се опитваха напразно да овладеят изпадналата в истерия тълпа. Служителите на Полиция Армада, разположена в главните градове на провинциите, бяха също безпомощни да се справят с безумния спектакъл. Хората се стремяха да избягат във всички посоки, опитвайки се отчаяно да се спасят от разярените бикове.

Опасността идваше по-малко от биковете, отколкото от самите хора, които се тъпчеха един друг в стремежа си да избягат. Жени и старци бяха съборени и стъпкани от бягащата тълпа.

Хайме гледаше поразен зашеметяващия спектакъл.

— Не беше планирано да се случи така — възкликна той.

Взираше се безпомощно в касапницата, която се вихреше. Не можеше да направи нищо, за да я спре. Затвори очи, за да не вижда повече това.

Камионът стигна покрайнините на Памплона и се отправи на юг, като остави зад себе си шума и бъркотията.

— Къде отиваме, Хайме? — попита Рикардо Меладос.

— Има една безопасна къща извън Торе. Ще останем там, докато се стъмни и след това ще продължим.

Феликс Карпио потрепваше от болка.

Хайме Миро го гледаше, изпълнен със състрадание.

— Скоро ще бъдем там, приятелю — каза той нежно.

Той не можеше да забрави ужасната сцена в Памплона.

След половин час приближиха малкото село Торе.

Заобикаляйки го, стигнаха до една самотна къща в планината над селото. Хайме помогна на двамата мъже да слязат от червения камион.

— Ще ви вземат в полунощ — уведоми ги шофьорът.

— Нека доведат лекар — каза Хайме. — И се отървете от камиона.

Тримата влязоха в сградата. Беше селска къща, проста и удобна, с огнище във всекидневната и таван с греди. На масата имаше бележка. Хайме я прочете и се усмихна на гостоприемната фраза: *Mi casa es su casa*^[6]. На полицата имаше бутилки с вино. Хайме наля за тримата.

— Нямаме думи да ти благодарим, приятелю. За твое здраве! — каза Рикардо Меладо.

Хайме вдигна чашата си.

— За свободата!

Изведнъж се чу чуруликане на канарче в клетка. Хайме се приближи до него и погледа за миг как пърхаше с криле. След това отвори клетката, внимателно извади птицата и я занесе до един отворен прозорец.

— Отлитай, *rajarito*^[7] — каза нежно той. — Всички живи същества трябва да бъдат свободни.

[1] Вожда. Отнася се до Сид Компеадор — легендарен испански герой, прочул се във войните срещу маврите. — Б.пр. ↑

[2] Изповядай греховете си. — Б.пр. ↑

[3] Моля се на нашия небесен отец за спасение на душата ти. В името на отца, сина и светия дух. — Б.пр. ↑

[4] Моля. — Б.пр. ↑

[5] В името на отца. — Б.пр. ↑

[6] Моят дом е и негов дом. — Б.пр. ↑

[7] Птиченце. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Мадрид

Премиер-министърът Леополдо Маринес беше яростен. Той бе дребен очилат човек и цялото му тяло се тресеше, докато говореше:

— Хайме Миро трябва да бъде спрян — викаше той. — Гласът му беше писклив и пронизителен. — Разбирате ли ме? — Той гледаше свирепо към няколкото мъже, събрани в стаята. — Ние търсим само един терорист, а цялата армия и полиция не са в състояние да го открият.

Срещата се провеждаше в двореца Монлоа, където премиерът живееше и работеше, на пет километра от центъра на Мадрид, на Каретера де Галиция — шосе без пътни знаци. Зданието беше от зелени тухли, с балкони от ковано желязо, зелени транспаранти и защитни кулички на всеки ъгъл.

Беше горещ сух ден и през прозорците можеха да се видят издигащи се стълбове от нагрят въздух като батальони призрачни войници.

— Вчера Миро е превърнал Памплона в бойно поле — Мартинес удари с юмрук върху бюрото си. — Убил е двама пазачи и е измъкнал двама от своите терористи от затвора. Много невинни хора са били убити от биковете, които той е пуснал на свобода. За момент никой не каза нищо.

При приемането на поста си премиер-министърът беше заявил самодоволно:

— Моята първа работа ще бъде да сложа край на тези сепаратистки групи. Мадрид е великият обединител. Той превръща андалузци, баски, каталонци и галицийци в испанци.

Той се оказа прекалено оптимистичен. Непримиримите баски имаха други идеи и вълната от бомбени атентати, обира на банки и демонстрации на терористи от ЕТА, Euzcadi ta Ascatauna^[1], беше продължила с неотслабваща сила.

Мъжът отдясно на Мартинес каза спокойно:

— Аз ще го открия.

Това беше полковник Роман Акока, шеф на ГСО — Група за специални операции, създадена за борба с баските терористи. Акока бе на около шестдесет и пет години, гигант с лице в белези и студени очи. Той беше служил като млад офицер при Франсиско Франко по време на Гражданската война и досега фанатично се придържаше към Франковата философия: „Ние сме отговорни само пред Бога и пред историята.“

Акока беше блестящ офицер и един от най-верните помощници на Франко преди това. Сега му липсваха желязната дисциплина, незабавното наказание на тези, които оспорваха или не се подчиняваха на закона. Той бе преживял вълненията на Гражданската война с нейния националистически съюз на монархисти, разбунтували се генерали, замевладелци, служители от църковната йерархия и фашистки фалангисти, от една страна, и от друга — силите на републиканското правителство, обединяващи социалисти, комунисти, либерали и каталонски и баски сепаратисти. Това бе ужасно време на разрушения и смърт, една лудост, привлякла хора и военна техника от много страни и оставила ужасяващ брой жертви. Сега баските се бореха и убиваха отново.

Полковник Акока оглавяваше един добре действащ и безпощаден военен кадър от антитерористи. Неговите хора работеха подмолно, ходеха дегизирани и не бяха показвани или фотографирани поради опасността от отмъщение.

„Ако някой може да спре Хайме Миро, това е полковник Акока“ — помисли премиерът. Но имаше и друго. Кой ще бъде този, който да спре полковник Акока? Възлагането на задачата на полковника не бе идея на премиера. Бяха му позвънили на частния телефон посред нощ. Той бе познал гласа веднага.

„Силно сме обезпокоени от действията на Хайме Миро и неговите терористи. Бихме желали да назначите полковник Рамон Акока за шеф на ГСО. Ясно ли е?“

„Да, господине. Ще бъде изпълнено незабавно.“

От отсрещната страна затвори телефона.

Гласът беше на един член на ОПУС МУНДО^[2]. Организацията беше тайна конспирация, която включваше банкери, адвокати,

ръководители на мощни корпорации и министри. Говореше се, че имат огромни фондове на свое разположение, но откъде идваха парите и как се използваша, не беше известно. Не се смяташе за благоразумно да се задават твърде много въпроси за това.

Премиер-министърът беше назначил полковник Акока, както бе инструктиран, но гигантът се бе оказал неконтролируем фанатик. Неговата организация беше създавала атмосфера на ужас. Премиерът помисли за баските бунтовници, които хората на Акока бяха хванали близо до Памплона. Те бяха осъдени на обесване. Полковник Акока бе този, който настоя те да бъдат екзекутирани чрез варварската гарота — железен пръстен около врата с острие, който се стяга постепенно, строшавайки вратните прешлени и прерязвайки в крайна сметка гръбначния стълб на жертвата.

Хайме Миро беше станал идея фикс за полковник Акока.

„Искам главата му — беше казал Акока. — Отрежете му главата и баското движение ще умре.“

„Преувеличение“ — помисли си премиерът, въпреки че трябваше да си признае, че има нещо вярно в това. Хайме Миро беше обаятелен водач, фанатичен по отношение на каузата си и поради това опасен.

„Но посвоему — помисли си премиерът — полковник Акока е също толкова опасен.“

Примо Касадо, главният директор на службата по сигурността, говореше:

— Ваше Превъзходителство, никой не би могъл да предвиди това, което се случи в Памплона. Хайме Миро е...

— Аз знам какъв е той — сряза го премиерът. — Искам да знам къде е — каза той, обръщайки се към полковник Акока.

— Аз съм по следите му — каза полковникът. Гласът му охлади стаята. — Бих желал да напомня на Ваше Превъзходителство, че ние не се борим срещу баските. Те предоставят на Хайме Миро и неговите терористи храна, оръжие и подслон. Този човек е герой за тях. Но не се безпокойте. Скоро той ще бъде един обесен герой. След като го осъдят справедливо, разбира се.

„Не ние. Аз — премиерът си зададе въпроса дали другите са забелязали. Да — помисли той нервно, — нещо трябва да бъде направено с полковника скоро.“

Премиерът се изправи.

— Това е всичко засега, господа.

Мъжете станаха, за да си тръгнат. Всички освен полковник Акока.

Леонардо Мартинес закрачи из стаята.

— По дяволите тези баски! Защо не се задоволяват да бъдат просто испанци? Какво още искат?

— Те ламтят за власт — каза Акока. — Искат автономия, собствен език и знаме...

— Не. Не, докато аз съм на този пост. Няма да им позволя да късат парчета от Испания. Правителството ще им казва какво могат и какво не могат да притежават. Те не са нищо друго освен сган, която...

В стаята влезе един адютант.

— Извинете, Ваше Превъзходителство — каза той с извинителен тон. — Епископ Ибанес е дошъл.

— Въведете го.

Полковникът присви очи.

— Може да бъдете сигурен, че Църквата е зад всичко това. Време е да им дадем урок.

„Църквата е една от големите иронии на нашата история“ — помисли си горчиво той.

В началото на гражданската война католическата църква бе на страната на националистическите сили. Папата подкрепи генералисимус Франко и по този начин му позволи да обяви, че се бори на страната на Бога. Но когато бяха нападнати баските църкви, манастири и свещеници, Църквата оттегли подкрепата си.

„Трябва да дадете на баските и каталонците повече свобода — беше поискала Църквата. — И да престанете да екзекутирате баски свещеници.“

Генералисимус Франко беше разярен. Как се осмеляваше Църквата да диктува на правителството!

Започна война на изтощение. Нови църкви и манастири бяха нападнати от силите на Франко. Монахини и свещеници бяха избивани. Епископи бяха поставяни под домашен арест. Свещеници из цяла Испания бяха наказвани за това, че отслужват литургии, които правителството смята за противодържавни. Едва когато Църквата заплаши Франко с отлъчване, той спря преследванията.

„Проклетата Църка“ — помисли Акока. След смъртта на Франко тя се намесваше отново.

Той се обърна към премиера:

— Време е да се каже на епископа кой управлява в Испания.

Епископ Калво Ибанес беше слаб, деликатен на вид мъж с облак от бяла коса, виеща се около главата му. Той се вгледа в двамата мъже през пенснето си.

— Buenas tardes^[3].

Полковник Акока почувства злобата да се надига в гърлото му. Самата гледка на църковния служител го отвращаваше. Те бяха козите на Юда, водещи своите глупави агнета на заклание.

Епископът стоеше, очаквайки покана да седне. Такава не последва. Нито пък беше представен на полковника. Това бе преднамерено пренебрежение.

Премиерът погледна към полковника за напътствие.

Акока каза рязко:

— Бяха ни докладвани някои обезпокоителни новини. Забелязано е, че баските провеждат събрания в католически манастири. Също е докладвано, че Църквата позволява на манастирите да съхраняват оръжие за бунтовниците — гласът му беше стоманен. — Когато помагате на враговете на Испания, вие ставате врагове на Испания.

Епископ Ибанес го погледна за момент, след това се обърна към премиер-министъра Мартинес:

— Ваше Превъзходителство, с дължимото ви уважение ние всички сме деца на Испания. Баските не са ваши врагове. Това, което искат, е само свобода да...

— Те не искат — изрева Акока, — те заповядват. Те обикалят из страната, плякосвайки, ограбвайки банки, убивайки полицаи и вие смееете да твърдите, че не са наши врагове?

— Признавам, че е имало и непростими ексцесии. Но понякога, борейки се за това, в което човек вярва...

— Те не вярват в нищо освен в себе си. Не ги е грижа за Испания. Както казва един от нашите велики писатели: „Никой в Испания не се интересува от общото добро. Всяка група се грижи само за себе си. Църквата, баските, каталонците — всеки праща другите по дяволите.“

Епископът бе наясно, че полковник Акока цитира неточно Ортега и Гасет. Пълният текст включваше армията и правителството, но той разумно замълча. Обърна се отново към премиера, разчитайки на по-рационална дискусия.

— Ваше Превъзходителство, католическата църква...

Премиерът прецени, че Акока беше отишъл достатъчно далеч.

— Не ни разбирайте погрешно, епископ. По принцип разбира се, това правителство стои напълно зад католическата църква.

Полковник Акока заговори отново:

— Но ние не можем да позволим вашите църкви и манастири да бъдат използвани срещу нас. Ако продължавате да разрешавате на баските да съхраняват оръжие и да провеждат събрания в тях, ще трябва да понесете последствията.

— Сигурен съм, че информацията, която сте получили, е погрешна — каза епископът спокойно. — Въпреки това, разбира се, ще проверя незабавно.

Премиерът промърмори:

— Благодаря ви, епископ. Това е всичко.

Премиер-министърът Мартинес и полковник Акока го изпратиха с погледи.

— Какво мислите? — попита Мартинес.

— Той знае какво става.

Премиерът въздъхна. „Имам достатъчно проблеми сега и без да влизам в конфликт с Църквата.“

— Ако Църквата подкрепя баските, тогава тя е против нас. — Тонът на Акока стана рязък. — Бих искал вашето разрешение да дам урок на епископа.

Премиерът стана предпазлив, виждайки фанатичния поглед на Акока.

— Наистина ли сте получавали доклади, че църквите помагат на бунтовниците?

— Разбира се, Ваше Превъзходителство.

Нямаше начин да се разбере дали той казва истината. Премиерът знаеше колко много Акока мрази Църквата. Но може би щеше да е добре Църквата да бъде малко сплашена, при условие, че полковник Акока не отиде твърде далеч.

Премиерът се замисли.

Акока наруши тишината:

— Ако църквите подслоняват терористи, трябва да бъдат наказани.

Премиерът кимна с нежелание.

— Откъде ще започнете?

— Хайме Миро и хората му са били видени в Авила вчера. Вероятно се крият в женския манастир там.

Премиерът се реши.

— Претърсете го — каза той.

Това решение задвижи верига от събития, които разтърсиха цяла Испания и потресоха света.

[1] Земята на баските и нейната свобода. — Б.пр. ↑

[2] Световно дело. — Б.пр. ↑

[3] Добър ден. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Авила

Тишината бе като нежен снеговалеж, мек и приглушен, успокояваща като шепота на летен ветреца, безмълвна като движението на звездите. Цистерцианският женски манастир на Строгия Обред беше разположен извън стените на Авила, най-високия град в Испания, сто и дванадесет километра на северозапад от Мадрид. Манастирът беше построен с оглед тишината. Правилата бяха приети в 1601 година и бяха останали непроменени в течение на векове: литургия, упражнения за духа, строго уединение, покаяние и тишина. Винаги тишината.

Манастирът се състоеше от четириъгълна група от груби каменни постройки, заобикалящи църквата. Откритите арки около вътрешния двор позволяваха светлината да пада върху големите плочи на пода, където безшумно се плъзгаха монахините. В манастира имаше четиридесет монахини, които се молеха в църквата и живееха в обителта. Авилският манастир беше един от седемте, останали в Испания, оцелял измежду стотиците, унищожени от Гражданската война по време на едно от периодичните движения срещу Църквата, каквито възникваха в Испания през вековете.

Животът в манастира бе посветен единствено на молитви. Това беше място без сезони или време и тези, които попадаха в него, биваха завинаги откъснати от външния свят. Всекидневието се състоеше в съзерцание, покаяние и четене на молитви, а уединението беше пълно и постоянно.

Всички сестри се обличаха еднакво и техните дрехи, както всичко друго в манастира, носеха символизма на вековете. Плащът с висока качулка символизираше невинност и простота, ленената туника — отричане от земните дела и самоограничение, презраменникът — готовност за труд. Одеждата включваше и забрадка от лен, която покриваше главата и обхващаше лицето, брадичката и врата.

В манастира съществуваше система от вътрешни коридори и стълбища, свързващи трапезарията, хола, килиите и параклиса. Навсякъде витаеше атмосфера на хлад, чистота и простор. Прозорци с решетки и дебели стъкла гледаха към градина, оградена с високи стени. Всеки прозорец беше над линията на погледа, за да не се отвлича вниманието. Столовата беше дълга и неприветлива, с прозорци, покрити с кепенци и завеси. Свещите в старинните свещници хвърляха тревожни сенки върху таваните и стените.

За четиристотин години нищо зад стените на манастира не се беше променило освен лицата. Сестрите нямаха никакви лични вещи, защото желяеха да са бедни, следвайки ревностно бедността на Христос. В църквата нямаше никакви украшения, освен един безценен кръст от масивно злато, подарен отдавна от богат послушник. Кръстът се съхраняваше в един шкаф в столовата, защото беше в разрез със строгостта на порядъка. На олтара в църквата висеше прост дървен кръст.

Жените, които бяха посветили живота си на Бога, живееха заедно, работеха заедно, хранеха се заедно и се молеха заедно, но никога не се докосваха или разговаряха. Единствените изключения се допускаха, когато слушаха литургия, или когато преподобната майка — игуменката Бетина — се обръщаше към тях насаме в своя кабинет. Дори тогава се използваше, колкото е възможно повече, старинен език от жестове.

Преподобната майка беше над седемдесет, жизнерадостна и енергична жена със свежо лице, която ликуваше сред спокойствието и радостта на манастирския живот и служенето на Бога. Като страдна закрилница на своите монахини тя самата усещаше повече болка, когато трябваше на наложи наказание, отколкото наказаната.

Монахините вървяха по коридорите със сведени очи и скръстени ръце, минавайки многократно покрай своите сестри, без да кажат дума или да дадат знак, че са ги забелязали. Единственият глас на манастира бяха неговите камбани — камбаните, които Виктор Юго бе нарекъл „операта на камбанариите“.

Сестрите бяха с най-различен произход и националност. Семействата им бяха на аристократи, фермери, войници... Бяха дошли в манастира като богати или бедни, образовани или невежи, нещастни

или екзалтирани, но сега те бяха едно цяло в очите на Бога, обединени в своето желание за вечно сливане с Исус.

Условията на живот в манастира бяха спартански. През зимата студът беше пронизващ, а през прозорците едва проникваше бледа светлина. Монахините спяха напълно облечени върху сламеници, покрити с одеяла от груба вълна. Всяка имаше своята мъничка килия, чиято мебелировка бяха само сламеникът и дървен стол с права облегалка. Нямаше умивалник. В ъгъла стояха малка пръстена кана и тас. На никоя монахиня не беше позволено да влиза в килията на друга, освен на преподобната майка Бетина. Нямаше никакви забавления, само работа и молитви. Имаше работни места за плетене, подвързване на книги, тъкане и приготвяне на хляб. Молитвите траеха осем часа на ден: *Matins*, *Lauds*, *Prime*, *Terce*, *Sext*, *None*, *Vespers* и *Compline*. Освен тях имаше и други занимания — благословения, химни и молебствия.

Matins се казваше, когато половината от света беше заспала, а другата половина тънеше в грях.

Lauds беше за посрещане на изгрева, приветстван като въздигащата се фигура на Христос.

Prime беше сутрешната молитва за благословия на работата през деня.

Terce беше в девет часа сутринта, посветена от свети Ангустин на Светия Дух.

Sext беше в единадесет и половина сутринта, предназначена за потискане на човешките страсти.

None се произнасяше тихо в три часа след обяд, часа на Христовата смърт.

Vespers беше вечерната служба на църквата, така както утринната отбелязваше началото на деня.

Compline бе завършекът на деня, вид вечерна молитва, подготовка за смъртта, както и за сън, завършвайки деня с думи на покорство: *Manus tuas, domine commendo spiritum meum. Redemisti nos, domin, deus, veritatis*^[1].

В някои от другите ордени бичуването беше прекратено, но в Цистерцианските манастири то все още съществуваше. Поне веднъж седмично, а понякога и всеки ден, монахините наказваха телата си с камшик, състоящ се от шест възлести шнура, които предизвикваха

агонизираща болка. Използваше се за нанасяне на удари по гърба, краката и хълбоците. Бернар от Клерво, аскетичният абат на Цистерцианците, беше поучавал: „Христовото тяло бе обезобразено... нашите тела трябва да бъдат доведени до подобие на Неговото.“

Това беше живот по-суров от този, в който и да е затвор, и все пак обитателите живееха в екстаз, какъвто никога не бяха познавали във външния свят. Те се бяха отрекли от физическа любов, вещи и свобода на избора, но също и от алчност и амбиции, омраза и завист, и всякакво бреме и изкушения, които външният свят налагаше. В манастира царуваше всепроникващ мир и неизразимо чувство на радост от това да бъдеш едно с Бога. Съществуваше едно неописуемо спокойствие зад стените на манастира и в сърцата на тези, които живееха там. Ако манастирът беше затвор, това бе затвор в небесния рай със съзнанието за щастлива вечност за тези, които свободно бяха избрали да бъдат там и да останат там.

Сестра Лучия се събуди от биенето на манастирската камбана. Отвори очи, стресната и обърквана за момент. Малката килия, в която спеше, беше тъмна. Звукът на камбаната ѝ подсказваше, че е три сутринта, когато почва утринната молитва, докато светът отвън тъне в мрак.

„По дяволите! Тази рутина ще ме убие“ — помисли сестра Лучия.

Тя легна отново в малкото си легло, жадувайки за цигара. След това се измъкна пак с нежелание от леглото. Тежката одежда, която носеше и в която спеше, дразнеше чувствителната ѝ кожа като гласпапир. Помисли си за красивите модни рокли в апартамента си в Рим и виличката си в Гщад.

Сестра Лучия чу идващия отвън шум на събиращите се в коридора монахини. Оправи си небрежно леглото и излезе в дългия коридор, където монахините със сведени очи се нареждаха в редица. Бавно всички тръгнаха към параклиса.

„Приличат на стадо глупави пингвини — помисли сестра Лучия. Тя не проумяваше защо тези жени бяха изоставили нормалния живот, отказвайки се от секс, хубави дрехи и гастрономически удоволствия.

— Без тези неща какъв е смисълът да се живее? И тези проклети правила!“

Когато сестра Лучия постъпваше в манастира, преподобната майка ѝ каза:

„Трябва да вървиш със склонена глава. Дръж ръцете си прибрани под одеждата. Прави малки стъпки. Върви бавно. Не бива да разменяш погледи с никоя от другите сестри или даже да ги поглеждаш. Не бива да говориш. Твоите уши са, за да чуваш само Божието слово.“

„Да, преподобна майко.“

Месец по-късно Лучия получи следващото напътствие.

„Тези, които идват тук, го правят не за да се присъединят към другите, а за да общуват сами с Бог. Самотата на духа е необходимост за единението с Бог. Тя се улеснява от правилата за мълчание.“

„Да, преподобна майко.“

„Трябва винаги да се подчиняваш на безмълвието на очите. Гледайки в очите на другите, би се отклонила в безполезна представа.“

„Да, преподобна майко.“

„Първият урок, който ще трябва да научиш тук, е да пречистиш миналото си, да изкупиш старите си навици и земни наклонности, да заличиш всеки спомен от миналото. Ще се потопиш в пречистващо покаяние и смирение, за да потиснеш собствената си воля и любовта към себе си. За нас не е достатъчно да съжаляваме за миналите си прегрешения. Веднъж открием ли безкрайната красота и святост на Бога, започваме да се стремим да изкупим не само собствените си грехове, но и всеки грях, който някога е бил извършен.“

„Да, преподобна майко.“

„Трябва да се бориш с чувствеността, която Йоан на Кръста нарече «нощта на сетивата»“.

„Да, преподобна майко.“

„Всяка монахиня живее в тишина и самота, сякаш е вече на небето. В тази чистота, скъпоценна тишина, за която тя копнее, може да слуша безкрайната тишина и да се слее с Бога.“

В края на първия месец Лучия даде своя първоначален обет. В деня на церемонията косата ѝ бе остригана. Това бе тежко преживяване. Преподобната майка игуменка сама извърши това. Тя повика Лучия в кабинета си и ѝ направи знак да седне. След това пристъпи зад нея и преди Лучия да разбере какво става, се чу

кльцването на ножиците. Лучия усети дърпане в косата си. Понечи да протестира, но изведнъж съобрази, че това, което става, може само да подобри прикриването ѝ.

„Винаги мога да я оставя да порасте отново — помисли тя. — Междувременно ще приличам на оскубано пиле.“

Когато Лучия се върна в мрачната си килийка, си помисли:

„Това място е змийска яма. — Подът бе покрит с голи дъски. Сламеникът и твърдият стол заемаха по-голямата част от стаята. Жадуваше да види вестник. — Никакъв шанс“ — помисли тя. Тук никога не бяха чували за вестници, да не говорим за радио и телевизия. Не съществуваха никакви връзки с външния свят.

Но това, което най-много действаше на нервите на Лучия, бе неестествената тишина. Единствените контакти бяха чрез жестове с ръце. Заучаването им я подлудяваше. Когато се нуждаеше от метла, тя трябваше да замахне с изправената си дясна ръка от дясно на ляво, сякаш мете. Когато преподобната майка не одобряваше нещо, тя допираше върховете на малките си пръсти пред тялото си три пъти, докато притискаше другите пръсти към дланите си. Когато Лучия вършеше работата си бавно, преподобната майка притискаше дланта на дясната си ръка към лявото си рамо. За да порицае Лучия, тя почесваше бузата си близо до дясното ухо с пръстите на дясната си ръка в посока от горе на долу.

„За Бога — помисли Лучия, — прилича на почесване от бълхи.“

Бяха стигнали до параклиса. Монахините се молеха беззвучно, но мислите на сестра Лучия бяха заети с по-важни неща от Бога.

„След още месец или два, когато полицията престане да ме търси, няма да съм вече в тази лудница.“

След сутрешните молитви сестра Лучия се отправи с другите към трапезарията, скрито нарушавайки правилото, както правеше всеки ден, като изучаваше лицата им. Това бе нейното единствено забавление. Струваше ѝ се невероятно никоя от сестрите да не знае как изглеждат другите.

Тя бе очарована от лицата на монахините. Някои бяха стари, някои бяха млади, някои хубави, някои грозни. Не можеше да разбере защо всички изглеждат така щастливи. Имаше три лица, които бяха

особено интересни. Едната беше сестра Тереза. Изглеждаше над шестдесет. Далеч не беше хубава и все пак имаше една духовност в нея, която ѝ придаваше почти неземна привлекателност. Изглеждаше сякаш винаги се усмихва вътрешно, като че ли носи някаква чудесна тайна в себе си.

Друга монахиня, която Лучия смяташе за очарователна, бе сестра Грасиела. Тя беше зашеметяващо красива жена, малко над тридесет. Имаше мургава кожа, изящни черти и очи като сияйни тъмни басейни.

„Би могла да бъде филмова звезда — помисли Лучия. — Каква е нейната история? Защо се е погребала в такова свърталище?“

Третата монахиня, която привлече интереса на Лучия, бе сестра Меган. Сини очи, руси вежди и мигли. Беше малко под тридесет и имаше свежо, открито лице.

„Какво прави тя тук? Какво правят всички тези жени тук? Заклучени са зад тези стени, имат мъничка килийка, в която спят, развалена храна, осем часа молитви, тежка работа и твърде малко сън. Те трябва да са луди — всичките.“

Тя бе в по-добро положение от тях, защото те бяха оставени тук до края на живота си, докато, тя щеше да излезе след месец или два.

„Може би три — помисли Лучия. — Това е идеално скривалище. Бих постъпила като глупак, ако избягам. След няколко месеца полицията ще престане да ме търси. Когато изляза оттук и получа парите си от Швейцария, може би ще напиша книга за това побъркано място.“

Преди няколко дена сестра Лучия бе изпратена от преподобната майка да вземе един документ от кабинета ѝ, докато беше там, се възползва от случая да разгледа папките. За нещастие бе хваната на местопрестъплението.

„Ще изтърпиш наказание, като използваш камшика“ — нареди ѝ майката игуменка Бетина.

Сестра Лучия кимна с глава покорно и отговори с жест: „Да, свята майко.“

Лучия се върна в килията си и скоро монахините, които, вървяха по коридора, чуха ужасния шум на камшика, който свистеше във въздуха отново и отново. Това, което те не знаеха, бе, че сестра Лучия удря леглото. „Тези глупачки не могат да ме надхитрят.“

Те седяха в столовата — четиридесет монахини на две дълги маси. Цистерцианската диета бе строго вегетарианска. Понеже тялото жадува за месо, то бе забранено. Много преди зори се сервираше чаша чай или кафе и малко сух хляб. Основното хранене бе в единадесет сутринта и се състоеше от рядка супа, малко зеленчуци и от време на време някакъв плод.

Преподобната майка беше инструктирала Лучия: „Ние не сме тук, за да угаждаме на телата си, а на Бога.“

„С тази храна не бих хранила и котката си — помисли сестра Лучия. — Тук съм от два месеца и се обзалагам, че съм отслабнала с пет килограма. Това е божият вариант на ферма за угояване.“

Когато закуската свърши, две монахини донесоха легени и ги поставиха в края на всяка маса. Сестрите подаваха чиниите си към монахините с легените. Те измиваха всяка чиния, избърсваха я с кърпа и я връщаха на притежателката ѝ. Водата ставаше все по-тъмна и мазна.

„И те ще живеят така до края на живота си — помисли с отвращение сестра Лучия. — Е, не мога да се оплача. Това със сигурност надхвърля доживотна присъда в затвор.“

Тя би дала безсмъртната си душа за една цигара.

На петстотин метра от манастира, надолу по шосето, полковник Рамон Акока и двадесетина внимателно подбрани мъже от ГСО — Групата за специални операции, се подготвиха да го атакуват.

[1] В твоите ръце, Господи, предавам своя дух. Изкупи греховете ни, Господи, истинний Боже. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Полковник Акока имаше инстинкта на ловец. Обичаше преследването, но това, което му даваше дълбоко, почти физическо удовлетворение, бе убиването. Веднъж беше споделил с приятел: „Получавам оргазъм, когато убивам. Няма значение дали е елен, заек или човек — има нещо в отнемането на един живот, което те кара да се чувстваш като Бог.“

Акока бе служил във военното разузнаване и скоро беше постигнал блестяща репутация. Той бе безстрашен, безмилостен и интелигентен и тази комбинация привлече вниманието на един от помощниците на генерал Франко.

Акока бе постъпил в щаба на Франко като лейтенант и за по-малко от три години се бе издигнал до чин полковник, почти непознато постижение. Поставиха го начело на фалангистите — специална група, използвана да тероризира тези, които се противопоставяха на Франко. Беше през време на войната, когато Акока бе повикан от член на ОПУС МУНДО.

— Искам да разберете, че ние разговаряме с вас с разрешението на генерал Франко.

— Да, господине.

— Ние ви наблюдавахме, полковник. Доволни сме от това, което виждаме.

— Благодаря ви, господине.

— От време на време ние имаме известни задачи, които са, да ги наречем, много конфиденциални. И много опасни.

— Разбирам, господине.

— Ние имаме много врагове. Хора, които не разбират значението на работата, която вършим.

— Да, господине.

— Понякога те ни пречат. Ние не можем да позволим това да се случва.

— Не, господине.

— Надявам се, че бихме могли да използваме човек като вас, полковник. Мисля, че се разбираме.

— Да, господине. За мен би било чест да бъда от полза.

— Бихме желали да останете в армията. Това ще бъде ценно за нас. Но от време на време ще ви възлагаме тези специални задачи.

— Благодаря ви, господине.

— Не бива никога да говорите за това.

— Не, господине.

Мъжът зад бюрото бе накарал Акока да се почувства напрегнат. В него имаше нещо неумолимо заплашително.

С течение на времето Акока бе повикан, за да изпълни няколко задачи за ОПУС МУНДО. Както му бяха казали, всички те бяха опасни. И много конфиденциални.

При една от мисиите Акока бе срещнал хубаво младо момиче от добро семейство. Дотогава всичките жени, които бе имал, бяха курви или проститутки и Акока ги бе третирал с отвращение. Някои от тях се бяха истински влюбвали в него и към тях бе проявявал най-лошото си отношение.

Но Сузана Середиля бе принадлежала на друг свят. Баща ѝ бе професор в Мадридския университет, а майка и бе адвокат. На седемнадесетгодишна възраст Сузана притежаваше тяло на жена и ангелско лице на мадона. Рамон Акока не бе срещал никога жена като тази жена-дете. Нейната деликатна уязвимост бе вдъхновила в него нежност, на каквата той не беше очаквал, че е способен. Той се влюби лудо в нея и поради причини, които нито родителите ѝ, нито Акока разбираха, тя също се влюби в него.

През медения им месец Акока се чувстваше като че ли не беше познавал никога друга жена. Той бе изпитвал похот, но съчетанието от любов и страст беше нещо, което никога преди това не бе преживявал.

Три месеца след женитбата им Сузана му съобщи, че е бременна. Акока бе страшно възбуден. В допълнение на радостта им бяха го изпратили в красивото малко село Кастилбланко, на баска територия. Това бе през есента на 1936 година, когато борбата между републиканците и националистите беше в разгара си.

В една спокойна неделна сутрин Рамон Акока и Сузана пиеха кафе на селския площад, когато изведнъж той се изпълни с баски демонстранти.

— Искам да се прибереш вкъщи — каза Акока. — Ще има неприятности.

— А ти...?

— Моля те. Аз ще се оправя.

Демонстрантите започнаха да стават агресивни.

С облекчение Рамон Акока наблюдаваше как неговата съпруга се отдалечава от тълпата по посока на един манастир в далечния край на площада. Но когато тя го доближи, вратата изведнъж се отвори широко и въоръжени баски, които се бяха крили вътре, наизскачаха стреляйки. Акока видя как неговата съпруга падна под градушка от куршуми, без да може да направи нищо. Този ден той даде клетва да отмъсти на баските и на Църквата.

И сега той бе в Авила пред друг един манастир.

„Този път те ще умрат.“

В манастира, в тъмнината пред изгрева, сестра Тереза държеше камшика здраво в ръката си и нанасяше силни удари върху тялото си, чувствайки как възлестите влакна се впиват в нея, докато тихо произнасяше молитва. Тя почти извика силно, но издаването на звук не бе разрешено, затова сподави виковете в себе си.

„Прости ми, Иисусе, за моите грехове. Бъди свидетел, че наказвам себе си така, както Ти беше наказан, и че нанасям рани върху себе си така, както бяха нанесени рани върху тебе. Позволи ми да страдам така, както Ти страдаше.“

Тя почти припаднаше от болка. Нанесе си още три удара и след това се свлече на сламеника, агонизирайки. Не беше предизвикала кръвене. Това бе забранено. Като потрепваше от агонията, която предизвикваше всяко движение, сестра Тереза върна камшика в черния му калъф и го положи в един ъгъл. Той бе винаги там като едно постоянно напомняне, че и най-малкият грях трябва да бъде заплатен с болка.

Простъпката на сестра Тереза се състоеше в това, че сутринта, като завиваше покрай ъгъла в един коридор със сведени очи, се блъсна

в сестра Грасиела. Стресната сестра Тереза погледна в лицето на сестра Грасиела. Веднага след това тя докладва за своето нарушение. Преподобната майка Бетина се намръщи с неодобрение и направи знака за наказание с камшик, правейки трикратно движение с дясната си ръка, свита като че ли държи камшик, върхът на палеца опрян до вътрешната страна на показалеца.

Лежейки в леглото си, сестра Тереза не можеше да заличи от паметта си изключително красивото лице на младото момиче, което бе видяла. Знаеше, че до края на живота си няма да ѝ проговори или да я погледне, защото и най-малкият признак на интимност между монахините се наказваше сурово. В атмосферата на строга морална и физическа въздържаност не се допускаше да се развиват каквито и да е било отношения. Ако две сестри работеха една до друга и проличеше, че безмълвната им близост им доставя удоволствие преподобната майка ги разделяше веднага. На сестрите не се разрешаваше и да стоят два пъти последователно на масата до едно и също лице. Църквата деликатно наричаше привличането между две сестри „особено приятелство“, а наказанието бе незабавно и сурово. Сестра Тереза бе получила своето наказание за нарушаване на правилото.

В този момент ударите на камбаната достигнаха до нея като че ли от голямо разстояние. Това бе гласът на Бог, който я порицаваше. В съседната килия ударите на камбаната прозвучаха в коридорите на сънищата на сестра Грасиела и се смесиха със скърцането на пружините на леглото. Мавърът се движеше към нея гол, с набъбнала мъжественост, протягайки ръце да я сграбчи. Сестра Грасиела отвори очи, събуждайки се внезапно с лудо туптящо сърце. Огледа се ужасена наоколо, но видя, че е сама в малката си килия, а единственият звук бе успокоителното биене на камбаната.

Сестра Грасиела коленичи до леглото си. „Исусе, благодаря ти, че ме върна от миналото. Благодаря ти за радостта, която получавам от това, че съм тук в твоята светлина. Позволи ми да ликувам само в щастията от твоето съществуване. Позволи ми да бъда вярна на призива, който си отправил към мене. Позволи ми да облекча мъката на твоето свято сърце.“

Тя стана и внимателно оправи леглото си, после се присъедини към процесията на своите сестри, които се придвижваха безмълвно

към параклиса за сутрешната молитва. Усети познатата миризма на горящи свещи и допира на износените камъни през сандалите си.

В началото, при постъпването си в манастира, тя не бе разбрала думите на майката игуменка, която ѝ каза, че монахинята е жена, отказала се от всичко, за да притежава всичко. Сестра Грасиела бе тогава на четиринадесет години. Сега, седемнадесет години по-късно, на нея ѝ беше ясно. В съзерцанието тя притежаваше всичко, защото съзерцанието е отговорът на ума към душата. Дните ѝ бяха пълни с чудесен мир.

„Благодаря ти, че ми помогна да забравя, Господи. Благодаря ти, че бе до мен. Не бих могла да се справя с ужасното си минало без твоята помощ. Благодаря ти... Благодаря ти...“

Когато утринната молитва свърши, монахините се върнаха в килиите си да спят до следващата молитва при изгрева на слънцето.

Отвън полковник Рамон Акока и хората му се придвижваха бързо в тъмнината. Когато стигнаха манастира, Акока каза:

— Хайме Миро и хората му са въоръжени. Не рискувайте.

Погледна към манастира и за момент видя онзи манастир с баските партизани, излизащи от него, и падащата Сузана под дъжд от куршуми.

— Не си давайте труда да хванете Миро непременно жив — каза той.

Сестра Меган се събуди от тишината. Това бе различна тишина, движеща се тишина, забързано движение на въздуха, шепот на тела. Имаше звуци, които не бе чувала през всичките си петнадесет години в манастира. Изведнъж се изпълни с предчувствие, че нещо ужасно ще се случи.

Стана в тъмнината и отвори внимателно вратата на килията. Гледката бе невероятна. Дългият каменен коридор беше пълен с мъже. Гигант с белег на лицето излизаше от килията на преподобната майка, като я теглеше за ръката. Меган гледаше шокирана.

„Сънувам кошмар — помисли тя. — Не е възможно тези мъже да са тук.“

Лицето на преподобната майка Бетина изразяваше панически ужас.

— Тихо! Това е Божи храм. Вие го осквернявате. — Гласът ѝ трепереше. — Трябва да напуснете незабавно.

Полковникът стисна по-силно ръката ѝ и я разтrese.

— Трябва ми Миро, сестро.

Кошмарът бе истински.

Започнаха да се отварят и вратите на други килии и монахините се появяваха с лица, изразяващи пълно объркване. Никога до сега не беше се случвало подобно нещо, което да ги подготви за тава изключително преживяване.

Полковник Акока избута на страна преподобната майка и се обърна към Патрисио Ариета — един от неговите главни помощници:

— Претърсете мястото. От горе до долу.

Хората на Акока се разпръснаха, нахлувайки в параклиса, столовата и килиите, като събуждаха тези монахини, които все още спяха. Монахините се подчиняваха безмълвно, спазвайки и сега своите обети за мълчание. Сцената напомняше за филм без звук.

Хората на Акока бяха изпълнени с чувство на отмъщение. Всички бяха фалангисти и помнеха твърде добре как Църквата се бе обърнала срещу тях през време на Гражданската война и поддържаше лоялистите срещу любимия им водач Франко. Това беше техният шанс да си върнат нещо. Силата и мълчанието на монахините вбесяваха тези мъже.

Минавайки покрай една от килиите, Акока чу викове.

Погледна вътре и видя един от своите хора да разкъсва одеждата на монахинята вътре. Той продължи нататък.

Сестра Лучия се събуди от гласовете на викащи мъже. Тя седна в леглото си, изпаднала в паника.

„Полицията ме е открила — бе нейната първа мисъл. — Трябва да изчезвам оттук.“

Нямаше никакъв изход от манастира, освен през главния вход.

Стана бързо и надникна в коридора. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, бе зашеметяваща. Коридора бе пълен не с полицаи, а с цивилно облечени въоръжени мъже, които чупеха лампи и маси. Навсякъде цареше хаос.

Преподобната майка Бетина стоеше сред всичко това, молейки се безмълвно, като гледаше как оскверняват любимия ѝ манастир. Сестра Меган и Лучия се приближиха до нея.

— Какво по дя... какво става? Кои са тези? — попита Лучия.

Това бяха първите думи, които беше произнесла от постъпването си в манастира.

Преподобната майка постави дясната си ръка под лявата си подмишница три пъти — знак за „скрийте се“. Лучия я погледна, невярвайки на очите си.

— Сега бихте могли да говорите. За Бога, да се махаме оттук. И аз искам да кажа точно в името на Бога.

Патрисио Ариета се приближи до Акока.

— Претърсихме всичко, полковник. Няма и следа от Хайме Миро и хората му.

— Претърсете отново — каза Акока упорито.

В този момент преподобната майка си спомни за единствената ценност, която манастирът притежаваше. Тя изтича към сестра Тереза и прошепна:

— Имам задача за теб. Вземи златния кръст от столовата и го занеси в манастира в Мендавиа. Трябва да го измъкнеш оттук. Бързо!

Сестра Тереза трепереше така силно, че забрадката ѝ се развяваше на вълни. Погледна втрещена към преподобната майка. Сестра Тереза бе прекарала последните тридесет години от живота си в манастира. Мисълта да излезе от него надхвърляше въображението ѝ. Вдигна ръка и въздъхна:

— Не мога.

Преподобната майка извика:

— Кръстът не бива да попадне в ръцете на хората на Сатаната. Направи това в името на Исус.

В очите на Тереза се появи светлина. Изправи се с достойнство и си каза: „За Исус“, после се обърна и побърза към столовата.

Сестра Грасиела се приближи към групата, наблюдавайки с учудване бъркотията около себе си.

Мъжете освирепяваха все повече и повече. Чупеха всичко, което видеха. Полковник Акока ги гледаше с одобрение. Лучия се обърна към Меган и Грасиела:

— Не зная вие какво смятате да правите, но аз изчезвам оттук. Идвате ли с мен?

Те я гледаха твърде замаяни, за да отговорят.

Сестра Тереза се приближи бързо към тях, като носеше нещо увито в парче платно. Някои от мъжете подкарваха още монахини към столовата.

— Хайде — каза Лучия.

Сестрите Тереза, Меган и Грасиела се поколебаха за момент, след това последваха Лучия към огромната входна врата. Когато завиха в края на дългия коридор, видяха, че тя е изкъртена.

Внезапно пред тях се появи един мъж.

— Отивате някъде, госпожи? Връщайте се. Приятелите ми имат нещо предвид за вас.

— Имаме подарък за теб — каза Лучия. Тя грабна един от тежките свещници, поставени на масите в хола, и се усмихна.

Мъжът погледна озадачен.

— Какво може да правите с това?

— Ето това — Лучия замахна със свещника към главата му и той се строполи в безсъзнание на земята.

Трите монахини гледаха с ужас.

— Тръгвайте! — извика Лучия.

Секунда по-късно Лучия, Меган, Грасиела и Тереза бяха в предния двор, а след това през вратата навън в звездната нощ.

Лучия спря.

— Сега ви оставям. Ще ви търсят, затова е по-добре да се махате оттук.

Тя се обърна и се отправи към планините, които се издигаха в далечината, високо над манастира. Лучия помисли:

„Ще се крия там горе, докато спре издирването и тогава ще си отправя към Швейцария. Проклет късмет. Тези копелета ми развалиха едно чудесно укритие.“

След като се изкачи на известно разстояние, тя погледна надолу. От своето удобно за наблюдение място можа да види трите сестри. Невероятно, но те все още стояха пред вратата на манастира като три облечени в черно статуи.

„За Бога — помисли тя, — изчезвайте от там, преди да са ви хванали. Бързо!“

Те не бяха в състояние да помръднат. Изглеждаше, като че ли всичките им сетива са били толкова дълго време парализирани, че не можеха да осъзнаят какво става с тях. Монахините гледаха в краката си. Бяха така замаяни, че не можеха да мислят. Те бяха прекарали толкова дълго зад стените на манастира, откъснати от света, че сега извън закрилящите стени бяха изпълнени с объркване и паника. Нямаха представа къде да отидат или какво да правят. Вътре животът им бе организиран за тях. Бяха хранени, обличани, казваше им се какво да правят и кога да го правят. Те бяха живели по правила. Изведнъж правилата изчезнаха. Какво искаше Бог от тях? Какъв бе неговият план? Стояха скупчени, страхувайки се да говорят, страхувайки се да се погледнат една друга.

Колебливо сестра Тереза посочи към светлините на Авила в далечината и направи знак „нататък“. Започнаха да се движат несигурно към града.

Наблюдавайки ги от хълма горе, Лучия си мислеше:

„Не натам, глупачки! Това е първото място, където ще ви търсят. Добре, това си е ваш проблем. Аз имам свои проблеми.“

Тя постои там за момент, като ги наблюдаваше как се отправят към гибелта си. „По дяволите.“

Лучия се запуска надолу по хълма, като се препъваше по сипея. Затича се след тях, затруднявани от тежката си одежда.

— Почакайте — извика тя. — Спрете!

Сестрите спряха и се обърнаха. Лучия стигна до тях останала без дъх.

— Тръгнали сте в погрешна посока. Първото място, където ще ви търсят, е градът. Трябва да се скриете някъде.

Трите сестри я гледаха безмълвно.

— Планината. Идете в планината. Вървете след мен — каза Лучия нетърпеливо.

Тя се обърна и тръгна обратно към планината. Другите се поколебаха и след малко тръгнаха след нея една зад друга.

От време на време Лучия поглеждаше назад, за да се увери, че я следват.

„Защо не си гледам своята работа? — помисли тя. — Не нося отговорност за тях. По-опасно е, ако всички сме заедно.“

Тя продължи да се изкачва, като гледаше да не ги изпуска от погледа си.

За другите изкачването бе трудно и всеки път, когато изоставаха, Лучия спираше, за да я настигнат.

„Ще се отърва от тях сутринта.“

— Давайте по-бързо — извика Лучия.

В манастира нападението бе приключило. Замаяните монахини, с разкъсани и зацапани с кръв дрехи, бяха събрани и качени в затворени камиони без отличителни знаци.

— Закарайте ги в моя щаб в Мадрид — нареди полковник Акока.
— Дръжте ги в изолация.

— По какво обвинение?

— Укриване на терористи.

— Да, полковник — каза Патрисио Ариета. Той се поколеба. — Четири от монахините ги няма.

Полковник Акока се намръщи.

— Намерете ги.

Полковник Акока отлетя за Мадрид, за да докладва на премиер-министъра.

— Хайме Миро е избягал, преди да стигнем до манастира.

Премиер-министърът Мартинес кимна.

— Да, чух.

Той си помисли дали Хайме Миро изобщо е бил там. Нямахше никакво съмнение. Полковник Акока ставаше опасно неконтролируем. Бяха отправени остри протести срещу бруталната атака над манастира. Премиерът подбираше думите си внимателно.

— Вестниците ме преследват за това, което се случи.

— Вестниците правят герой от този терорист — каза Акока невъзмутимо. — Не бива да им позволяваме да ни притискат.

— Той причинява на правителството големи неприятности. И тези четири монахини — ако проговорят...

— Не се безпокойте. Не могат да отидат далеч. Ще ги хвана и ще намеря Миро.

Премиерът бе вече решил, че не може да си позволи да поема повече рискове.

— Полковник, искам да осигурите добро третиране на тридесет и шестте монахини. Ще наредя на армията да се присъедини към издирването на Миро и другите. Ще работите с полковник Состело.

Последва дълга опасна пауза.

— Кой от нас двамата ще ръководи операцията? — очите на Акока станаха ледени.

Премиерът преглътна.

— Вие, разбира се.

Лучия и трите сестри пътуваха в ранната утрин, придвижвайки се на североизток в планините, като се отдалечаваха от Авила и манастира. Монахините, навикнали да се движат безмълвно, не правеха шум. Единствените звуци бяха от търкането на дрехите им, потракването на броениците и отчупване на клончето и тежкото им дишане.

Достигнаха до едно плато в планината Гуадарама и тръгнаха по набразден път, над който се издигаха каменни стени. Преминаха през поляни с овце и кози. До изгрева бяха изминали няколко мили и се озоваха в гориста местност до малкото селце Вилакастин.

„Ще ги оставя тук — реши Лучия. — Техният Бог може да се погрижи за тях сега. Той наистина доста се погрижи за мен — помисли тя с горчивина. — Швейцария е по-далече от всякога. Нямам никакви пари и паспорт и съм облечена като собственик на погребално бюро. Сега вече тези хора знаят, че сме избягали. Ще продължат да ни търсят, докато ни открият. Колкото по-бързо остана сама, толкова по-добре.“

Но в този момент се случи нещо, което я накара да си промени плановете.

Сестра Тереза се движеше между дърветата, когато се спъна и пакетът, който така старателно беше пазила, падна на земята. От платнената обвивка Лучия видя да се изплъзва фино гравирани златен кръст, блестящ в лъчите на изгряващото слънце.

„Това е истинско злато — помисли Лучия. — Някой там горе се грижи за мен. Този кръст е манна небесна. Истинска манна. Това е моят билет за Швейцария.“

Лучия видя как сестра Тереза вдигна кръста и внимателно го уви отново. Тя се усмихна вътрешно. Щеше да бъде лесно да го вземе. Тези монахини биха направили всичко, което им каже.

Град Авила беше силно възбуден. Новината за нападението върху манастира се беше разпространила бързо и отец Берендо бе избран да се срещне с полковник Акока. Свещеникът беше над седемдесет, с деликатен външен вид, който не отразяваше вътрешната му сила. Той бе сърдечен и състрадателен овчар на своите енории. Но в този момент бе изпълнен със студена ярост.

Полковник Акока го накара да чака един час, след което позволи да го въведат в кабинета му.

Отец Берендо започна без увод:

— Вие и вашите хора сте нападнали манастир без основание. Това е лудост.

— Ние просто си изпълняваме дълга — каза полковникът рязко. — Манастирът подслоняваше Хайме Миро и неговата банда убийци, така че сестрите сами си го заслужиха. Задържали сме ги за разпит.

— Намерихте ли Хайме Миро в манастира? — сърдито попита свещеникът.

Полковник Акока каза сухо:

— Не. Той и неговите хора избягаха, преди да влезем вътре. Но ще ги открием и те ще бъдат съдени.

„Моят съд“ — помисли свирепо полковник Акока.

ГЛАВА ПЕТА

Монахините се придвижваха бавно. Облеклото им не бе подходящо за тежък терен. Сандалите им бяха твърде тънки, за да предпазят краката им от каменистата почва, а одеждите им се закачаха за всичко. Сестра Тереза откри, че даже не може да прехвърля броеницата си. Двете ѝ ръце бяха заети с това да се предпазва от клоните, които я удряха в лицето.

В светлината на деня свободата изглеждаше дори по-ужасяваща отпреди. Бог бе извадил сестрите от рая в един странен, заплашителен свят и неговите напътствия, които бяха изучавали толкова дълго, липсваха. Те се озоваха в непозната страна, без карта и компас. Стените, които го бяха закриляли от бедни, бяха изчезнали и те се чувстваха голи и незащитени. Опасността дебнеше навсякъде, а те вече нямаха подслон. Тук те бяха чужди. Гледките и звуците на природата бяха непривични и объркващи за тях. Насекоми, птичи песни и горещо синьо небе нападаха сетивата им. А имаше и още нещо, което бе обезпокоително.

В началото, когато избягаха от манастира, Тереза, Грасиела и Меган внимателно отбягваха да се поглеждат, като спазваха инстинктивно правилата. Но сега всяка осъзна, че изучава жадно лицата на другите. Също така, след всичките години на безмълвие, за тях бе трудно да говорят, а когато заговореха, се запъваха, сякаш се учеха на някакво ново умение. Гласовете им звучаха странно в собствените им уши. Само Лучия изглеждаше непритеснена и самоуверена и другите автоматично възприеха водачеството ѝ.

— Бихме могли да се запознаем — каза Лучия. — Аз съм сестра Лучия.

Последва неловка пауза, след което Грасиела каза свенливо:

— Аз съм сестра Грасиела.

„Тъмнокосата, завладяващо красива“ — помисли Лучия.

— Аз съм сестра Меган.

„Младата блондинка със забележителните сини очи.“

— Аз съм сестра Тереза.

„Най-възрастната от групата. На петдесет? На шестдесет?“

Докато лежаха в гората, почивайки близо до селото, Лучия помисли:

„Приличат на новоизлюпени птичета, изпаднали от гнездата си. Не биха оцелели сами и пет минути. Е, толкова по-зле за тях. Скоро ще бъда по своя път към Швейцария с кръста.“

Лучия се приближи до края на поляната, на която бяха, и погледна през дърветата към малкото село долу. По улиците вървяха хора, но нямаше и следа от мъжете, които бяха нападнали манастира.

„Сега — помисли Лучия. — Ето го моя шанс.“

— Ще слеза в селото, за да се опитам да взема храна. Вие чакайте тук. — Тя кимна към сестра Тереза. — Вие елате с мен.

Сестра Тереза бе объркана. В течение на тридесет години се бе подчинявала само на заповедите на преподобната майка Бетина, а сега изведнъж тази сестра бе поела ръководството.

„Но това, което става, е Божия воля — помисли сестра Тереза. — Той я е определил, за да ни помага, така че я говори с неговия глас.“

— Трябва да занеса този кръст в манастира в Мендавия колкото възможно по-скоро.

— Правилно. Когато слезем там долу, ще попитаме за посоката.

Двете тръгнаха надолу по пътя към селото, като Лучия се оглеждаше внимателно. Обезпокоителни признаци нямаше.

„Ще бъде лесно“ — помисли тя.

Стигнаха покрайнините на селото. Имаше надпис „Вилакастин“. Пред тях бе главната улица, а наляво — малка пуста уличка.

„Господи“ — помисли Лучия. Нямаше да има никакъв свидетел на това, което щеше да се случи.

Лучия сви в страничната уличка.

— Да вървим натам. Има по-малка вероятност да ни видят.

Сестра Тереза кимна и я последва послушно. Въпросът сега беше как да измъкне кръста от нея.

„Бих могла да го грабна и да побягна — помисли Лучия, — но тя вероятно ще извика и ще привлече внимание. Не, трябва да бъда сигурна, че ще пази тишина.“

Лучия видя един клон от дърво, паднал на земята. Наведе се да го вземе. Беше тежък.

„Идеално“ — помисли тя. Почака сестра Тереза да се изравни с нея.

— Сестра Тереза...

Монахинята се обърна и я погледна и докато Лучия вдигаше клона, отнякъде се чу мъжки глас:

— Бог с вас, сестри.

Лучия се обърна готова да побегне. Пред тях стоеше мъж, облечен в дълго кафяво расо и качулка на монах. Бе висок и слаб, с орлово лице и най-непорочното изражение, което Лучия някога бе виждала. Очите му грейха с топла вътрешна светлина, а гласът му бе мек и нежен.

— Аз съм монах Мигуел Карильо.

Умът на Лучия трескаво работеше. Първият ѝ план бе прекъснат. Но сега бързо измисли нов.

— Слава Богу, че ни открихте — каза тя. Този човек щеше да ѝ помогне за бягството. Той сигурно знаеше най-лесния път, по който тя може да се измъкне от Испания. — Идваме от Цистерцианския манастир, близо до Авила — обясни тя. — Снощи някакви мъже ни нападнаха. Всички монахини бяха отвлечени. Четири от нас успяхме да избягаме.

Монахът отговори с глас, изпълнен с гняв:

— Идвам от манастира в Сан Женеро, където прекарах последните двадесет години. Нападнаха ни предишната нощ — той въздъхна. — Зная, че Бог има някакъв план за всичките си чедра, но трябва да призная, че в момента не разбирам какъв е той.

— Тези мъже ни търсят — каза Лучия. — Важно е да избягаме от Испания колкото е възможно по-скоро. Знаете ли как може да стане това?

Монах Карильо се усмихна нежно.

— Мисля, че мога да ви помогна, сестро. Бог ни е събрал. Заведете ме при другите.

След няколко минути Лучия бе довела вече монаха при групата.

— Това е монах Карильо — каза тя. — Прекарал е в манастир последните двадесет години. Дошъл е да ни помогне.

Техните реакции към монаха бяха смесени. Грасиела не посмя да го погледне направо. Меган го погледна с бърз, изучаващ поглед, а

сестра Тереза го възприе като пратеник на Бога, който ще ги заведе в манастира в Мендавиа.

Монах Карильо каза:

— Хората, които са атакували манастира, несъмнено ще продължават да ви търсят. Но те ще търсят четири монахини. Първото нещо, което трябва да сторите, е да си смените дрехите.

— Нямаме дрехи, в които да се преоблечем — напомни му Меган.

Монах Карильо й оправи блажена усмивка.

— Бог има много голям гардероб. Не се безпокой, мое дете. Той ще ни осигури. Нека се върнем в селото.

Беше два след обяд, време за почива, и монах Карильо и четирите сестри тръгнаха по главната улица, готови да реагират и на най-малката опасност. Магазините бяха затворени, но ресторантите и баровете бяха отворени и от тях те можаха да чуят странна музика, звучаща остро, дисонантно и дрезгаво.

Монах Карильо забеляза изражението на лицето на сестра Тереза.

— Това е рокендрол — каза той. — Много популярен сред младите напоследък.

Две млади жени, стоящи пред един от баровете се загледаха в минаващите монахини. Монахините също ги изгледаха с широко отворени очи, чудейки се на странните дрехи, които жените носеха. Едната беше с пола, която бе толкова къса, че едва покриваше бедрата ѝ, а другата — с по-дълга пола, разцепена от двете страни по бедрата ѝ. Двете носеха елечета без ръкави, плътно по тялото.

„Те са почти голи“ — помисли ужасена сестра Тереза.

На входа стоеше мъж, облечен с поло — странна жилетка без яка, а на гърдите му висеше брошка.

Непознати миризми посрещнаха монахините, докато минаваха покрай една винарна. Никотин и уиски.

Меган гледаше нещо от другата страна на улицата. Тя се спря.

— Какво има? Какво става? — попита монах Карильо и се обърна да погледне.

Меган наблюдаваше жена, която носеше бебе. Преди колко години тя самата беше бебе или даже малко дете? Повече от четиринадесет години, когато беше в сиропиталището. Неочакваната гледка подсказа на Меган колко много се бе откъснала от външния свят.

Сестра Тереза също гледаше бебето, но мислеше за нещо друго.

„Това е бебето на Моника. — Бебето през улицата плачеше. — То плаче, защото аз го изоставих. Но не, това е невъзможно. Това беше преди тридесет години.“ — Сестра Тереза се обърна. Плачът на бебето звънтеше в ушите ѝ. Те продължиха.

Групата мина покрай киносалон. Афишът гласеше „Три любовници“, а снимките показваха оскъдно облечени жени, които прегръщат мъж с голи гърди.

— Но те... те са почти голи! — възкликна сестра Тереза.

Монах Карильо се намръщи.

— Да. Недостойно е, че се разрешава да се показват в кината такива неща в днешно време. Този филм е чиста порнография. Най-интимните действия са изложени на показ. Те превръщат божиите деца в животни.

Минаха покрай железарски магазин, фризьорски салон, цветарски магазин, сладкарница — всички затворени за следобедната почивка, и пред всеки магазин сестрите се спираха и разглеждаха витрините, изпълнени със спомни за някога познати и полузабравени неща.

— Спрете — каза монах Карильо, когато стигнаха до един магазин за дамски дрехи.

Транспарантите на витрината бяха спуснати, а на вратата имаше надпис „Затворено“.

— Почакайте ме тук, моля.

Четири жени го изпратиха с поглед, докато той се скри зад ъгъла. Къде отиваше той и какво би станало, ако не се върне?

След няколко минути чува да се отваря вратата на магазина и на входа сияещ застана монах Карильо.

— Побързайте — направи им той знак да влязат.

Когато всички бяха в магазина и монахът заключи вратата, Лучия попита:

— Как успяхте да...

— Бог осигурява задна врата, както и главен вход — каза тежко монахът. Но в гласа му имаше дяволита нотка, което накара Меган да се усмихне.

Сестрите заразглеждаха магазина със страхопочитание. Той бе рог на изобилието от рокли и пуловери, сутиени и чорапи, обувки с висок ток и елечета. Предмети, които не бяха виждали с години. А стилът им изглеждаше толкова странен. Имаше портмонета, шалове, пудриери, блузки. Беше им твърде много, за да го възприемат. Жените стояха в магазина, зяпайки.

— Трябва да действаме бързо — предупреди ги монах Карильо — и да излезем, преди магазинът да бъде отворен отново. Заповядайте. Изберете това, което ви е по мярка.

„Слава Богу, че мога отново да се облека като жена — помисли Лучия. Приблужи се до една стойка с рокли и започна да избира. Намери бежова пола и светлокафява копринена блуза, която да ѝ подхожда. — Не е Баленсиага, но засега ще свърши работа.“

Тя си избра пликове и сутиен и чифт меки обувки, след това застана зад една стойка с дрехи, съблече се и след малко вече бе облечена и готова за тръгване.

Другите бавно си избираха дрехите.

Грасиела избра бяла памучна рокля, която подчертаваше черната ѝ коса и мургавата ѝ кожа и чифт сандали.

Меган избра синя памучна рокля с фигури, която падаше под колената ѝ, и обувки с ниски токове.

За сестра Тереза бе най-трудно да избере какво да облече. Разнообразието беше твърде зашеметяващо. Имаше дрехи от коприна, от мека и груба вълна, памук, рипсено кадифе, кожа. Имаше карета, райета от всеки цвят. И всички те изглеждаха... „оскъдни“ бе думата, която ѝ дойде наум. Защото последните тридесет години тя бе носила благоприличните тежки одежди на своето призвание. А сега се искаше от нея да ги хвърли и да сложи тези неприлични творения. Накрая подбра най-дългата пола, която можа да намери, и памучна блуза с дълги ръкави и висока яка.

Монах Карильо ги подкани:

— Побързайте, сестри. Преобличайте се.

Те се погледнаха една друга стеснително.

— Ще почакам в офиса, разбира се — усмихна се той и се отправи към дъното на магазина.

Сестрите започнаха да се събличат, чувствайки се много неловко.

В офиса монах Карильо придърпа един стол до прозорчето над вратата и, гледайки през него как монахините се събличат, си помисли: „Коя ли ще оправя първо?“

Мигуел Карильо бе започнал кариерата си на крадец на десетгодишна възраст. Притежаваше къдрава руса коса и ангелско лице, които се бяха оказали неоценими за избраната от него професия. Бе почнал от дъното, крадейки портмонета и стоки в магазини, а с възрастта започна да напредва в кариерата и да обира пияни и измамва богати жени. Поради огромната си привлекателност имаше голям успех. Изобрети няколко оригинални мошеничества, всяко следващо по-находчиво от предишните. За нещастие последната му хитрина се бе провалила.

Представяйки се за монах от отдалечен манастир, Карильо пътуваше от църква на църква, като молеше за подслон. Той винаги му бе даван, а на сутринта, когато свещеникът идваше да отвори църковните врати, всички ценни предмети липсваха заедно с добрия монах.

За нещастие съдбата му измени. Две вечери преди това в Бехар, малък град близо до Авила, свещеникът се бе върнал неочаквано и Мигуел Карильо бе хванат да обира църковното съкровище. Свещеникът бе мускулест и едър мъж и успя да събори Карильо на земята, като заяви, че ще го предаде на полицията. Тежък сребърен потир бе паднал на пода. Карильо го взе и удари свещеника с него. Дали защото потирът бе твърде тежък, или черепът на свещеника бе слаб, но той падна мъртъв на земята. Карильо избяга в паника, старайки се да се отдалечи от мястото на престъплението колкото е възможно повече. Мина през Авила и чу за нападението на манастира от полковник Акока и Групата за специални операции. Съдбата бе срещнала Карильо с четирите избягали монахини.

Сега, изпълнен с нетърпение, той изучаваше голите им тела и си мислеше:

„Има още една интересна възможност. Щом полковник Акока и хората му търсят сестрите, вероятно се дава хубава награда за главите им. Първо ще спя с тях, а после ще ги предам на Акока.“

Жените, с изключение на Лучия, която бе вече облечена, бяха напълно голи. Карильо гледаше колко несръчно те си слагат новото бельо. Накрая с непривични движения закопчаха копчетата и циповете си, бързайки да избягат, преди да са ги хванали.

„Време е за работа“ — помисли радостно Карильо. Слезе от стола и влезе в магазина. Приблужи се до жените, като ги гледаше с одобрение, и каза:

— Отлично. Никой на света не би ви взел за монахини. Бих предложил шалове за главите ви.

Той подбра по един за всяка и те ги сложиха, докато той ги наблюдаваше.

Мигуел Карильо бе взел вече решение. Грасиела щеше да бъде първата. Несъмнено тя бе една от най-хубавите жени, които някога бе виждал. И това тяло!

„Как е могла да го посвети на Бога? Ще ѝ покажа какво да прави с него“ — помисли си той.

Обръщайки се към Лучия, Тереза и Меган, той каза:

— Сигурно всички сте гладни. Искам да отидете в кафенето, покрай което минахме, и да ни чакате там. Ще отида в църквата и ще взема малко пари назаем, за да можем да се нахраним. — Той се обърна към Грасиела. — Искам да дойдете с мен, сестро, за да обясните на свещеника какво се случи в манастира.

— Аз... добре.

— Ще се върнем след малко. Минете през задната врата — каза Карильо на другите.

След като чу вратата да се затваря след тях, той се обърна към Грасиела.

„Фантастична е — помисли си той. — Може би ще я задържа при себе си, като я използвам за разни хитрини. Би могла да бъде много полезна.“

Грасиела го гледаше.

— Готова съм.

— Не още — Карильо се престори, че оценява дрехите ѝ за момент. — Не, страхувам се, че не подхожда. Тази рокля не е за тебе. Свали я.

— Но... защо?

— Не ти е по мярка — каза Карильо. — Хората ще забележат, а ти не би искала да привличаш вниманието.

Тя се поколеба, след това се скри зад една стойка.

— Побързай. Имаме малко време.

Грасиела си свали роклята несръчно. Бе останала по пликчетата и сутиен, когато неочаквано се появи Карильо.

— Свали всичко — гласът му бе дрезгав.

Грасиела го погледна втренчено.

— Какво? Не! — извика тя. — Не мога. Моля ви... аз...

Карильо се приближи по-плътно до нея.

— Ще ти помогна, сестро.

Протегна ръце, като свали сутиена ѝ и разкъса пликчетата ѝ.

— Не! — изкрещя тя. — Недейте! Спрете!

Карильо се ухили.

— Миличка, ние сега започваме. Това ще ти хареса.

Силните му ръце я обхванаха. Той я повали на земята и повдигна расото си.

В съзнанието на Грасиела сякаш внезапно се спусна завеса. Това бе мавърът, който се опитваше да влезе в нея, прониквайки в дълбините ѝ. Тогава Грасиела помисли ужасена:

„Не, не отново. Не, моля... не отново...“

Тя се бореше ожесточено, мъчейки се да отхвърли Карильо и да се изправи.

— Проклетница — извика той.

Удари я с юмрук в лицето и Грасиела падна назад зашеметена. Тя усети как замаяна плува назад във времето... Назад... Назад...

ГЛАВА ШЕСТА

Лас Навас дел Маркес, Испания
1950

Тя бе петгодишна. Най-ранните ѝ спомени бяха от процесия от голи непознати хора, които се качваха и слизаха от леглото на майка ѝ.

Майка ѝ обясни:

— Те са твои чичовци. Трябва да проявяваш уважение към тях.

Мъжете бяха едри и груби и не проявяваха привързаност. Престояваха нощ, седмица или месец и изчезваха. След като напускаха, Долорес Пинеро веднага търсеше нов мъж.

В младостта си Долорес Пинеро бе красавица и Грасиела беше наследила хубостта на майка си. Дори като дете Грасиела беше зашеметяващо хубава, с високи скули, мургаво лице, блестяща черна коса и гъсти дълги мигли. Младото ѝ тяло бе пълно с обещание.

С течение на годините тялото на Долорес Пинеро бе затлъстяло, а чудесното ѝ лице бе белязано от горчивите удари на времето. Въпреки че не беше вече хубава, тя бе достъпна и имаше репутацията на страстна партньорка в леглото. Да прави любов бе единственият ѝ талант и тя го прилагаше, за да въвлече мъжете във връзка, надявайки се да ги задържи, като купи любовта им с тялото си. Водеше оскъдно съществуване като шивачка, защото беше безразлична към професията си. Наемаха я само три жени от селото, които не можеха да си позволят по-добра.

Долорес Пинеро мразеше дъщеря си, защото тя бе един постоянен спомен от единствения мъж, когото някога бе обичала. Бащата на Грасиела беше красив млад механик, който направи предложение на красивата млада Долорес и тя с готовност позволи да бъде прелъстена. Но когато му съобщи новината, че е бременна, той изчезна, оставяйки Долорес с проклятието на своето семе.

Долорес имаше лош характер и си отъмщаваше на детето. Всеки път, когато Грасиела стореше нещо, което да не ѝ допадне, тя я удряше

и крещеше:

— Глупава си като баща си!

Детето нямаше възможност да избегне дъжда от удари и постоянните викове. Събуждайки се, всяка сутрин Грасиела се молеше:

„Господи, моля ти се, не позволявай мама да ме бие днес. Господи, моля ти се, направи мама щастлива днес. Господи, моля ти се, нека мама каже днес, че ме обича.“

Когато не нападаше Грасиела, майка ѝ я игнорираше. Грасиела сама си приготвяше храната и се грижеше за дрехите си. Приготвяше си обяда, който носеше в училище, и казваше на учителя:

— Майка ми ми направи днес баница. Тя знае колко много обичам баница.

Или:

— Майка ми и аз отиваме на кино утре.

Това късаше сърцето на учителя.

Лас Навас дел Маркес е малко село, на един час от Авила, и като във всички села всеки познаваше работите на другите. Начинът на живот на Долорес Пинеро беше позор и това се отразяваше на Грасиела. Майките забраняваха на децата си да играят с малкото момиче, за да не се повлияе моралът им. Грасиела ходеше в училището на Плазолета дел Кристо, но нямаше приятели или другарчета в игрите. Тя бе една от най-интелигентните ученички в училището, но бележките, ѝ бяха слаби. Трудно ѝ бе да се съсредоточава, защото винаги се чувстваше уморена.

Учителят я увещаваше:

— Трябва да лягаш по-рано, Грасиела, за да си отпочинала достатъчно и да работиш добре.

Но нейната умора нямаше нищо общо с късното лягане. Грасиела и майка ѝ живееха в малка двустайна къща. Момичето спеше върху една кушетка в мъничка стая, разделена от спалнята само с тънка износена завеса. Как би могла Грасиела да разкаже на учителя за неприличните звуци през нощта, които я събуждаха и държаха будна, докато слушаше как майка ѝ прави любов с всеки непознат, който се случеше в леглото ѝ?

Когато Грасиела донасяше вкъщи бележника си, майка ѝ крещеше:

— Това са проклетите бележки, които очаквах от теб, и знаеш ли защо си получила тези ужасни бележки? Защото си глупава. Глупава!

И Грасиела вярваше на това, което ѝ казваше майка ѝ и едва се сдържаше да не заплаче.

В следобедите, когато нямаше училище, Грасиела се питаше самичка по тесните и криволичещи улички с акации и чинари, покрай варосаните каменни къщи, в които любящи бащи живееха със семействата си. Грасиела имаше много другарчета, но всички бяха във въображението ѝ. Имаше красиви момиченца и момченца, които я канеха на гости, където се сервираха чудесни торти и сладолед. Въображаемите ѝ приятелчета бяха любезни и нежни и всички я смятаха за умна. Когато майка ѝ я нямаше, Грасиела провеждаше дълги разговори с тях.

„Би ли ми помогнала с домашното, Грасиела? Не мога да събирам, а ти си толкова добра в това?“

„Че какво ще правим довечера, Грасиела? Бихме могли да отидем на кино или да се разхождаме и да прием кока-кола.“

„Ще те пусне ли майка ти да дойдеш за вечеря довечера, Грасиела? Ще имаме раелла^[1].“

„Съжалявам, но не мога. Майка ми се чувства самотна, когато не съм с нея. Знаете, че аз съм всичко, което тя притежава.“

В неделя Грасиела ставаше рано и се обличаше тихо, внимавайки да не събуди майка си и чичото, който се случеше за момента в леглото ѝ, и отиваше до църквата Сан Хуан Баутиста, където отец Перес говореше за радостите на отвъдния живот — приказен живот с Исус. И Грасиела чакаше с нетърпение да умре, за да се срещне с Исус.

Отец Перес бе привлекателен свещеник в началото на четиридесетте. Беше служил на богати и бедни, болни и здрави, откакто бе дошъл в Лас Навас дел Маркес преди няколко години. За него нямаше тайни в малкото село, в които да не бе посветен. Отец Перес познаваше Грасиела като редовен посетител на църквата, а и на него му бяха познати разказите за постоянния поток от мъже, които споделяха леглото на Долорес Пинеро. Това не бе дом, подходящ за

малко момиче, но нищо не можеше да се стори. Свещеникът се чудеше как при тези условия Грасиела се бе запазила. Тя бе любезна и нежна и никога не се оплакваше или говореше за семейния си живот.

Грасиела се появяваше в църквата всяка неделна сутрин, облечена в чисти, спретнати дрехи, които със сигурност бе изпрала сама. Отец Перес знаеше, че другите деца я отбягваха и сърцето му се изпълваше със състрадание. Редовно прекарваше няколко минути с нея след службата всяка неделя, когато имаше време, я водеше в едно малко кафене и я черпеше със сладолед.

През зимата животът на Грасиела представляваше унил пейзаж, монотонен и мрачен. Лас Навас дел Маркес бе разположен в долина, заобиколена от планини, и поради това зимите траеха по шест месеца. Летата се понасяха по-лесно, защото тогава туристите пристигаха и изпълваха селото със смях и танци и улиците оживяваха. Туристите се събираха на Плаза дел Мануел Делгадо Боредо. На изградената от камъни естрада те слушаха оркестъра и гледаха местния танц *sardana*^[2] — традиционен народен танц, датиращ от векове. Танцьорите — боси, със сплетени ръце, се движеха грациозно в живописен кръг. Грасиела наблюдаваше как посетителите пият аперитив в кафенетата на тротоарите или пазаруват на *pescaderia* — рибния пазар или в аптеките. В един часа следобед винарницата бе винаги пълна с туристи, които пиеха *chteo* и ядяха *taras* — морски продукти, маслини и пържени картофи.

Най-вълнуващото нещо за Грасиела бе да наблюдава *paseo*^[3] всяка вечер. Момчета и момичета вървяха нагоре-надолу по Плаза Майор, разделени на групи, като момчетата гледаха момичетата, докато родители, дядовци и баби и приятели ги наблюдаваха от кафенетата на тротоара. Това бе традиционен ритуал за запознаване, спазван от векове. Грасиела мечтаеше да се присъедини към него, но майка ѝ бе забранила.

— Искаш да станеш проститутка? — крещеше тя на Грасиела. — Стой настрана от момчетата. Те искат само едно нещо от теб. Знам от опит — прибави тя с горчивина.

Ако дните бяха поносими, то нощите представляваха агония. През тънката завеса, която разделяше леглата им, Грасиела чуваше

звучите от страстни стенания, гърчове и тежко дишане и винаги неприлични думи.

„По-бързо... по-силно!“

„Cogeme!“

„Mamame el verga!“

„Metelo en el culo!“

Преди да стане на десет години, Грасиела бе вече чувала всяка мръсна дума в испанския речник. Те бяха произнасяни с шепот, викове, трепет или стенания. Звучите на страстта отблъскваха Грасиела и в същото време събуждаха странни копнежи в нея.

Когато Грасиела беше на четиринадесет години, у тях дойде мавърът. Той бе най-едрият мъж, когото бе виждала. Имаше огромни рамене, едър гръден кош и грамадни ръце. Мавърът беше пристигнал през нощта, докато тя спеше. На сутринта Грасиела го видя за първи път, след като той дръпна завесата и мина покрай леглото ѝ чисто гол, за да излезе в бараката на двора. Тя го погледна и почти възкликна на глас. Той бе огромен във всички части на тялото си.

„Това ще убие майка ми“ — помисли Грасиела.

Мавърът я гледаше втренчено.

— Добре, добре. Кого виждаме тук?

Долорес Пинеро стана бързо от леглото си и застана до него.

— Дъщеря ми — каза тя сухо.

Вълна от смущение заля Грасиела, когато видя голото тяло на майка си до неговото.

Мавърът се усмихна, като показа красивите си бели равни зъби.

— Как се казваш, хубавице?

Грасиела бе твърде засрамена от голотата му, за да говори.

— Името ѝ е Грасиела. Умствено изостанала е — каза майка ѝ.

— Красива е. Обзалагам се, че си изглеждала като нея, когато си била млада.

— Аз все още съм млада — отговори сърдито Долорес и се обърна към дъщеря си. — Обличай се. Ще закъснееш за училище.

— Да, мамо.

Мавърът стоеше, като я разглеждаше. По-възрастната жена го хвана за ръка и каза ласкателно:

- Върни се в леглото, любими. Не сме свършили още.
— По-късно — каза мавърът, като все още гледаше Грасиела.

Мавърът остана при тях. Всеки ден, когато се връщаше от училище, Грасиела се молеше той да си отиде. Поради неразбираеми за нея причини той я ужасяваше. Бе винаги учтив към нея и никога не ѝ правеше намеци. И все пак самата мисъл за него я караше да потреперва с цялото си тяло.

Отношението му към майка ѝ бе съвсем друго. Мавърът стоеше в малката къща почти през целия ден и постоянно пиеше. Той вземаше всичко, което Долорес припечелваше. Понякога нощем в разгара на любовеното се чуваше как той бие майка ѝ. На сутринта Долорес се появяваше със синини под очите или цепната устна.

— Мамо, защо го търпиш? — попита Грасиела.

— Ти не би разбрала — отговори майка ѝ враждебно. — Той е истински мъж, не джудже като другите. Знае как да задоволи една жена. — Тя прекара кокетно ръка през косата си. — Освен това той е лудо влюбен в мен.

Грасиела не вярваше. Знаеше, че мавърът използва майка ѝ, но не смееше да протестира отново. Твърде много се страхуваше от нрава на майка си, защото, когато Долорес Пинеро бе наистина сърдита, някаква лудост я обладаваше. Веднъж бе подгонила Грасиела с кухненски нож, защото момичето бе посмяло да направи чаша чай на един от „чичовците“.

Рано през една неделна утрин Грасиела стана, за да се приготви за църква. Майка ѝ бе излязла, за да занесе някакви рокли. Когато си свали нощницата, завесата се дръпна и се появи мавърът. Той бе гол.

— Къде е майка ти, хубавице?

— Мама излезе рано. Трябваше да изпълни някои поръчки.

Мавърът разглеждаше голото тяло на Грасиела.

— Ти си истинска красавица — каза той нежно.

Грасиела почувства, че се изчервява. Знаеше какво трябва да направи. Трябваше да скрие голотата си, да сложи полата и блузата си и да излезе. Вместо това тя стоеше, неспособна да помръдне. Видя как

неговата мъжественост започва да набъбва и да расте пред очите ѝ. Чу гласове, звучащи в ушите ѝ:

„По-бързо... по-силно.“

Почувства се премаляла.

Мавърът каза дрезгаво:

— Ти си дете. Обличай се и се махай оттук.

Грасиела почувства, че се движи. Движеше се към него.

Протегна ръце и обхвана кръста му, чувствайки мъжката твърдост с тялото си.

— Не — простена тя, — не съм дете.

Болката, която последва, не приличаше на нищо, което Грасиела бе познавала досега. Тя бе мъчителна, непоносима. Тя бе чудесна, въодушевяваща, красива. Грасиела бе обхванала мавъра плътно с ръце, викайки в екстаз. Той я довеждаше до оргазъм след оргазъм и Грасиела мислеше:

„Значи това е цялата тайна.“

И беше толкова прекрасно най-после да узнае тайната на цялото сътворение, да бъде част от живота, да познае какво е щастие сега и завинаги.

— Какво, по дяволите, правите?

Това бе гласът на Долорес Пинеро, която крещеше и за момент всичко спря, замръзнало във времето. Тя стоеше до леглото, като гледаше надолу към дъщеря си и мавъра.

Грасиела погледна нагоре към майка си, твърде ужасена, за да говори. Очите на Долорес бяха пълни с луда ярост.

— Кучко! Ти, скапана кучко! — изкрещя тя.

— Мамо... моля те...

Долорес сграбчи тежък метален пепелник и удари с него дъщеря си по главата.

Това бе последното нещо, което Грасиела си спомняше.

Тя се събуди в просторна бяла болнична стая с двадесетина легла, всичките заети. Угрижени сестри се суетяха насам-натам, стараейки се да задоволят нуждите на пациентите.

Главата на Грасиела се пръскаше от непоносима болка. Тя лежеше, слушайки виковете и стенанията на другите пациенти.

Късно следобед млад лекар стажант се спря до леглото ѝ. Беше малко над тридесет, но изглеждаше възрастен и уморен.

— Добре, — каза той — най-после се събудихте.

— Къде съм? — говоренето ѝ причиняваше болка.

— Вие сте в благотворителното отделение на Провинциалната болница в Авила. Докараха ви вчера. Бяхте в ужасно състояние. Наложих да зашием челото ви. Нашият главен хирург реши да го направи сам. Каза, че сте твърде красива, за да имате белези.

„Той греши — помисли Грасиела. — Ще бъда белязана до края на живота си.“

На втория ден отец Перес дойде да види Грасиела. Една сестра приближи стол до леглото. Свещеникът гледеше красивото бледо малко момиче и сърцето му се топеше. Ужасното събитие, което беше станало, бе скандалът на Лас Навас дел Маркес, но нищо не можеше да се направи. Долорес Пинеро бе казала на полицията, че дъщеря ѝ си е наранила главата при падане.

Отец Перес попита:

— По-добре ли се чувстваш, дете?

Грасиела кимна, при което главата ѝ щеше да се пръсне от болка.

— Полицията задаваше въпроси. Има ли нещо, което би желала да им предам?

Последва продължителна тишина. Накрая тя каза:

— Беше нещастен случай.

Той не можа да издържи изражението на очите ѝ.

— Разбирам.

Това, което той трябваше да каже, бе неописуемо болезнено.

— Грасиела, говорих с майка ти...

Грасиела разбра.

— Аз... аз не мога да се върна у дома отново, нали?

— Не, страхувам се, че не. Ще говорим за това. — Отец Перес хвана ръката ѝ. — Ще се върна да те видя утре.

— Благодаря ви, отче.

Когато той излезе, Грасиела започна да се моли в леглото:

„Мили Боже, моля те, остави ме да умра. Не искам да живея.“

Нямаше къде и при кого да отиде. Никога нямаше да види дома си. Никога нямаше да види училището си или познатите лица на учителите. В света не бе останало нищо за нея.

До леглото ѝ се приближи една сестра.

— Трябва ли ти нещо?

Грасиела я погледна с отчаяние. Какво да ѝ отговори?

На следния ден лекарят се появи отново.

— Имаме добри новини за теб — каза неловко той. — Ти си достатъчно добре, за да напуснеш. — Това бе лъжа, но останалото, което каза, бе истина. — Необходимо ни е леглото.

Тя бе свободна да си тръгне... но къде?

Когато отец Перес пристигна след един час, с него бе друг свещеник.

— Това е отец Берендо, мой стар приятел.

Грасиела погледна нагоре към крехкия на вид свещеник.

— Отче.

„Той е прав — помисли отец Берендо. — Тя е красива.“

Отец Перес му бе разказал за това, което се бе случило с Грасиела. Свещеникът бе очаквал да види някои следи от условията, в които бе живяло момичето — упоритост, незачитане или самосъжаление. Нищо такова нямаше в лицето ѝ.

— Съжалявам, че си имала толкова тежки преживявания — каза ѝ отец Берендо. Думите му имаха по-дълбоко значение.

Отец Перес каза:

— Грасиела, трябва да се връщам в Лас Навас дел Маркес. Оставям те в ръцете на отец Берендо.

Внезапно Грасиела усети паника. Почувства се, като че ли последната ѝ връзка с дома е прекъсната.

— Не си отивайте — замоли тя.

Отец Перес взе ръката ѝ в своята.

— Зная, че се чувстваш сама — каза той топло, — но не си. Повярвай ми, дете, не си.

До леглото се приближи сестра, носейки пакет. Подаде го на Грасиела.

— Ето ти дрехите. Страхувам се, че ще трябва да напуснеш сега.

Още по-голяма паника я обхвана.

„Сега?“ — помисли тя.

Двамата свещеници размениха погледи.

— Защо не се облечеш и дойдеш с мен — предложи отец Берендо. — Ще можем да говорим.

След петнадесет минути отец Берендо помагаше на Грасиела, докато излизаха през вратата на болницата, навън в топлата слънчева светлина. Пред болницата имаше градина с ярки цветя, но Грасиела бе твърде замаяна, за да ги забележи.

Когато бяха вече седнали в кабинета му, отец Берендо каза:

— Отец Перес ми каза, че няма къде да отидеш.

Грасиела кимна.

— Нямах ли никакви роднини?

— Само... — трудно бе да го произнесе. — Само... майка ми.

— Отец Перес ми каза, че си посещавала редовно църквата в своето село.

Село, което никога нямаше да види.

— Да.

Грасиела си спомни за онези неделни утрини, за красотата на църковните служби и как бе мечтала да бъде с Исус и да избяга от болата на живота, който водеше.

— Грасиела, мислила ли си някога да влезеш в манастир?

— Не — каза тя, изненадана от идеята.

— Има един женски манастир тук в Авила — Цистерцианския манастир. Там ще се грижат за теб.

— Аз... аз не зная. — Идеята я плашеше.

— Това не е за всеки — каза ѝ отец Бендеро. — И трябва да те предупредя, че това е най-строгийт от всички ордени. След като веднъж си влязла през вратата и приела обета, ти си дала обещание на Бог никога да не напуснеш.

Грасиела седеше, гледайки през прозореца, изпълнена с противоречиви мисли. Мисълта да се затвори, откъсната от света, бе ужасяваща.

„Ще бъде като отиване в затвор“ — помисли тя. Но, от друга страна, какво ѝ предлагаше светът? Непоносима болка и отчаяние.

Често бе мислила за самоубийство. Това би могло да предложи избавление от нещастieto ѝ.

Отец Берендо каза:

— Зависи от теб, мое дете. Ако искаш, ще те срещна с преподобната майка игуменка.

— Добре — кимна Грасиела.

Преподобната майка разглеждаше лицето на младото момиче, което стоеше пред нея. Предишната вечер за пръв път от много, много години тя бе чула гласа: „Едно младо момиче ще дойде при теб. Пази я.“

— На колко години си, мила?

— На четиринадесет.

„Достатъчно голяма е“ — помисли тя.

В четвърти век папата бе постановил, че се разрешава на момичета над дванадесетгодишна възраст да стават монахини.

— Страхувам се — каза Грасиела на преподобната майка Бетина.

„Страхувам се — думите отекнаха в главата на Бетина. — Страхувам се...“

Това бе преди толкова много години. Тя говореше на своя свещеник:

— Не зная дали имам призвание за това. Страхувам се.

— Бетина, първият контакт с Бога може да бъде много объркващ и решението да посветиш живота си на него се взима трудно.

„Как намерих призванието си?“ — запита се Бетина.

Никога не се бе интересувала и най-малко от религия. Като младо момиче бе избягвала църквата и неделното училище. В юношеска възраст се интересуваше повече от партита, дрехи и момчета. Ако приятелите ѝ в Мадрид бяха помолени да изберат възможни кандидатки за монахини, Бетина щеше да бъде в края на списъка. Но когато стана на деветнадесет, започнаха да се случват събития, които промениха живота ѝ.

Беше в леглото си, заспала, когато един глас каза:

„Бетина, стани и излез навън.“

Отвори очи и седна изплашена. Запали нощната лампа и видя, че сама.

„Какъв странен сън.“

Гласът бе толкова реален. Легна отново, но беше невъзможно да заспи. „Бетина, стани и излез навън.“

„Това е моето подсъзнание — помисли тя. — Защо бих искала да изляза навън посред нощ!“

Загаси лампата и след малко отново я запали.

„Това е лудост.“

Но все пак си сложи пенъоар и чехли и слезе надолу по стълбите. Къщата беше заспала.

Тя отвори вратата на кухнята и в този момент вълна от страх я обхвана, защото по някакъв начин разбра, че трябва да излезе в задния двор. Огледа се в тъмнината и погледът ѝ попадна върху петно от лунна светлина, която осветяваше един стар хладилник, използван като шкаф за инструменти.

Бетина изведнъж разбра защо е там. Приблужи се до хладилника като хипнотизирана и го отвори. Нейното тригодишно братче беше вътре, в безсъзнание.

Това бе първият инцидент. Разсъждавайки по-късно, Бетина го прецени като напълно нормално преживяване.

„Трябва да съм чула братчето си да става и да излиза в двора и знаейки, че хладилникът е там, съм се обезпокоила и съм излязла да проверя.“

Следващото събитие не бе толкова лесно да се обясни. То се случи един месец по-късно.

В съня си Бетина чу един глас да казва:

„Трябва да изгасиш огъня.“

Тя седна в леглото, напълно разбудена, с туптящо сърце. Отново бе невъзможно да заспи пак. Облече пенъоар и чехли и отиде в хола. Никакъв дим. Никакъв огън. Отвори спалнята на родителите си. Там всичко бе нормално. Нямаше огън и в стаята на братчето ѝ. Слезе по стълбите и надниква във всяка стая. Нямаше никакви признаци за пожар.

„Аз съм идиот — помисли Бетина. — Това е само сън.“

Тя се върна отново в леглото си точно в момента, в който къщата бе разтърсена от експлозия. Тя и семейството ѝ избягаха и

пожарникарите успяха да изгасят огъня.

— Започнал е в мазето — обясни един пожарникар. — Експлодирал е бойлерът.

Следващият инцидент се случи след три седмици. Този път не бе сън.

Бетина стоеше на верандата, четейки, когато видя един непознат, минаващ през двора. Той я погледна и в този момент тя почувства злост, която почти осезаемо се излъчваше от него. След това той се обърна и изчезна.

Бетина не можеше да го изтрие от съзнанието си.

Три дни по-късно тя бе в едно обществено здание, чакайки асансьора. Вратата му се отвори тя се канеше да влезе, когато погледът ѝ попадна върху оператора на асансьора. Това бе същият човек, когото бе видяла в двора си. Отстъпи назад уплашена. Вратата се затвори и асансьорът тръгна нагоре. Секунди по-късно той падна, убивайки всички, които бяха в него.

Следващата неделя Бетина отиде в църква.

„Мили Боже, не зная какво става и съм уплашена. Моля те, напътствай ме и ми кажи какво да правя.“

Отговорът дойде същата вечер, докато Бетина спеше. Гласът произнесе една дума: „Посвещаване.“

Тя мисли за това през цялата нощ и сутринта отиде да говори със свещеника.

Той слушаше внимателно това, което тя му разказваше.

— А, вие сте една от щастливите. Била сте избрана.

— Избрана за какво?

— Искате ли да посветите живота си на Бога, мое дете?

— Аз... не зная. Страхувам се.

Но в крайна сметка тя влезе в манастира.

„Избрах правилния път — помисли преподобната майка Бетина, — защото никога преди не съм познавала толкова много щастие.“

А сега тук бе това измъчено дете, което казваше: „Страхувам се.“
Преподобната майка Бетина взе ръката на Грасиела.

— Не бързай, Грасиела. Бог няма да си отиде. Помисли си и когато се върнеш, ще го обсъждаме.

Но за какво имаше да се мисли?

„Няма къде другаде да отида — помисли Грасиела. А тишината бе добре дошла. — Наслушах се на твърде много ужасни звуци.“

Тя погледна преподобната майка и каза:

— Ще приема с готовност тишината.

Това се бе случило преди седемнадесет години и оттогава за пръв път Грасиела бе намерила покой. Животът ѝ бе посветен на Бога. Миналото вече не ѝ принадлежеше. Бяха ѝ простени ужасите с които бе израснала. Тя бе Христова невяста и в края на живота си щеше да отиде при него.

С течение на годините, прекарани в дълбока тишина, въпреки случайните кошмари, ужасните звуци в главата ѝ постепенно избледняха.

Сестра Грасиела бе определена да работи в градината, като се грижи за малките небесни дъги на божие чудо. Тя никога не се насищаше на тяхното великолепие. Стените на манастира се издигаха високо над нея от всички страни като каменна планина, но Грасиела никога не чувстваше, че я ограничават. Те я пазеха от ужасния свят отвън, свят, който тя не искаше да види никога повече.

Животът в манастира бе ведър и спокоен. Но сега изведнъж нейните ужасни кошмари се бяха превърнали в действителност. Нейният свят бе нападнат от варвари. Те я бяха изгонили от убежището ѝ, навън в света, който бе отрекла завинаги. И нейните грехове се връщаха, изпълвайки я с ужас. Мавърът се бе върнал. Чувстваше горещия му дъх в лицето си. Борейки се с него, Грасиела отвори очи и видя монаха над себе си, който се опитваше да поникне в нея. Той ѝ казваше:

— Престани да се съпротивляваш, сестро. Ще ти достави удоволствие!

— Мамо — извика силно Грасиела. — Мамо! Помогни ми!

- [1] Ястие с ориз, месо и морски продукти. — Б.пр. ↑
- [2] Каталонски народен танц. — Б.пр. ↑
- [3] Разходка, шествие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Лучия Кармине се чувстваше чудесно, докато вървеше по улицата с Меган и Тереза. Великолепно бе да носи отново женски дрехи и да чува шепота на коприната, галеща кожата ѝ. Погледна към другите. Тя вървяха нервно, несвикнали с новите си дрехи, стеснявайки се от полите и чорапите си.

„Изглеждат като че ли са пуснати от друга планета. Те със сигурност не принадлежат на тази — помисли Лучия. — Със същия ефект биха носили надписи, гласящи: «Хванете ме».“

Сестра Тереза се чувстваше най-неудобно от трите. Тридесетте години в манастира бяха насадили дълбоко в нея чувство на скромност, сега уязвено от събитията, които ѝ се струпаха. Светът, към който някога бе принадлежала, сега ѝ се струваше нереален. Реален бе манастирът и тя копнееше да се върне зад окрилящите му стени.

Меган усещаше, че мъжете я гледат, докато вървеше по улицата, и се изчервяваше. Бе живяла в женски свят толкова дълго, че бе забравила какво е да видиш мъж, да не говорим за това да получиш усмивка. Беше неловко, неприлично... вълнуващо. Мъжете пораждаха в нея чувства, които отдавна бе потиснала. За първи път от години осъзнаваше своята женственост.

Минаваха отново покрай същия бар и музиката гърмеше на улицата. Как я бе нарекъл монах Карильо? „Рокендрол. Много популярен сред младите.“ Нещо я притесняваше и изведнъж Меган се сети какво е. Когато минаваха покрай киното, монахът бе казал:

„Недостойно е, че на кината се разрешава да показват такива неща в днешно време. Този филм е чиста порнография. Най-интимните действия са изложени на показ.“

Сърцето на Меган започна да бие по-бързо. Ако монах Карильо е бил затворен в манастир през последните двадесет години, как би могъл да знае за рокмузиката или какво има във филма? Имаше нещо ужасно нередно.

Тя се обърна към Лучия и Тереза и каза разтревожена:

— Трябва да се върнем в магазина.

Видяха как Меган се обърна и побягна обратно и тогава бързо я последваха.

Грасиела беше на пода, борейки се отчаяно да се освободи, като го блъскаше и драскаше.

— Дявол да те вземе! Стой мирно! — той бе започнал да се задъхва.

Чу звук и погледна нагоре. Видя тока на обувка, замахваща към главата му и това бе последното нещо, което осъзна.

Меган вдигна треперещата Грасиела и я задържа в ръцете си.

— Шшт. Всичко е наред. Повече няма да те безпокои.

Минаха няколко минути, преди Грасиела да може да говори.

— Той... той... вината не беше моя този път — каза тя умолително.

Лучия и Тереза бяха влезли в магазина. Лучия преоцени ситуацията с един поглед.

— Мръсник!

Тя погледна към полуголия мъж, лежащ на пода в безсъзнание. Докато другите гледаха, Лучия грабна някакви колани от ъгъла и завърза здраво ръцете на Мигуел Карильо зад гърба му.

— Завържете краката му — каза тя на Меган.

Меган се хвана за работа.

Накрая Лучия се изправи доволна.

— Готово. Когато отворят магазина след обяд, може да им обясни какво е правил вътре. — Тя погледна внимателно Грасиела. — Добре ли си?

— Аз... аз... да — тя се опита да се усмихне.

— Трябва веднага да се махаме отук — каза Меган. — Обличай се. Бързо!

Когато бяха готови за тръгване, Лучия каза:

— Почакайте за момент.

Приближи се до касата и завъртя ключа. В нея имаше банкноти от няколкостотин песети. Тя ги събра, взе едно портмоне от изложените и сложи парите вътре. Видя неодобрителното изражение на Тереза.

— Нека погледнем от тази страна, сестро — каза тя. — Ако Бог не желаше да получим парите, не би ги поставил тук, за да ги

намерим.

Те седяха в едно кафене, разговаряйки. Сестра Тереза казваше:

— Трябва да занесем кръста в манастира в Мендавиа, колкото е възможно по-скоро. Там всички ще сме в безопасност.

„Не и аз — помисли Лучия. — Моята безопасност е онази швейцарска банка. Но всичко по реда си. Трябва да се сдобия с кръста.“

— Манастирът в Мендавиа е на север оттук, нали?

— Да.

— Мъжете ще ни търсят във всеки град. Затова ще спим в планината довечера.

„Никой няма да я чуе, дори ако извика.“

Сервитьорката донесе менюто. Сестрите започнаха да го разглеждат объркани. Изведнъж Лучия разбра. Толкова много години те не бяха имали никакъв избор. В манастира бяха яли, без да се замислят, простата храна, която им се даваше. Сега бяха затруднени с голям избор от непознати деликатеси.

Сестра Тереза се обади първа:

— Аз... аз искам кафе и хляб, моля.

— Аз също — каза сестра Грасиела.

Меган каза:

— Чака ни дълъг, тежък път. Предлагам да поръчаме нещо попитателно, например яйца.

Лучия я погледна с други очи.

„Тя е тази, която трябва да държи под око“ — помисли тя.

На другите тя каза:

— Сестра Меган е права. Нека поръчам вместо вас, сестри.

Тя поръча портокали, омлет с картофи, шунка, топли хлебчета, мармалад и кафе.

— Ние бързаме — каза тя на сервитьорката.

Почивката завършваше в четири и половина и селото щеше да се разбуди. Тя искаше да напуснат, преди някой да е открил Мигуел Карильо в магазина за рокли.

Когато храната пристигна, сестрите започнаха да я разглеждат.

— Заповядайте — подкани ги Лучия.

Почнаха да се хранят, отначало плахо, а след това с удоволствие, преодолявайки чувството си за вина.

Сестра Тереза бе единствената, която имаше проблеми. Тя взе един залък от храната и каза:

— Аз... аз не мога. Това... това е отстъпление.

Меган ѝ отвърна:

— Сестро, вие искате да стигнете до манастира, нали? Тогава трябва да ядете, за да запазите силата си.

Сестра Тереза каза педантично:

— Добре, ще ям. Но ви обещавам, че ще бъде без удоволствие.

Лучия едва се сдържа да остане сериозна.

— Добре, сестро. Яжте.

След като свършиха, Лучия плати сметката с част от парите, които бе взела от касата, и те излязоха навън, под горещите слънчеви лъчи. Улиците бяха почнали да оживяват и магазините се отваряха един по един.

„Вероятно вече са открили Мигуел Карильо“ — помисли Лучия.

Лучия и Тереза бързаха да излязат от селото, но Грасиела и Меган вървяха бавно, очаровани от гледките, звуците и миризмите на улицата.

Едва когато стигнаха края на селото и се отправиха към планината, Лучия започна да се успокоява. Изкачваха се на север, като се придвижваха с трудност по хълмистия терен. Лучия се изкушаваше да предложи на сестра Тереза да ѝ носи пакета, но реши да не казва нищо, което би събудило подозрения у нея.

Когато стигнаха до една малко поляна в планината, заобиколена от дървета, Лучия каза:

— Можем да прекараме нощта тук. Сутринта ще се отправим към манастира в Мендавиа.

Другите кимнаха, вярвайки ѝ.

Слънцето се движеше бавно в синьото небе и поляната бе тиха, с изключение на успокояващите звуци на лятото. Най-после нощта дойде. Една по една жените се изтегнаха върху зелената трева.

Лучия лежеше, дишайки леко, като се ослушваше.

Чакаше другите да заспят, за да предприеме това, което бе намислила.

За сестра Тереза бе трудно да заспи. Странно преживяване бе за нея да лежи на открито под звездите, заобиколена от сестрите си. Сега те имаха имена, лица и гласове и тя се страхуваше, че Бог ще я накаже, че познава тези неща. Чувстваше се отчаяна.

На сестра Меган също ѝ беше много трудно да заспи. Бе възбудена от събитията през деня.

„Как разбрах, че монахът е измамник? — чудеше се тя. — И откъде добих смелост да спася сестра Грасиела?“

Тя се усмихна леко, изпитвайки чувство на задоволство, въпреки че знаеше, че чувството на гордост е грях.

Грасиела спеше, изтощена емоционално от това, което бе преживяла. Обръщаше се и се мятеше, сънувайки, че я преследват в тъмен, дълъг, безкраен коридор.

Лучия Кармине лежеше безмълвно и чакаше. Така прекара почти два часа и тогава тихо седна, а след това се отправи в тъмнината към сестра Тереза. Щеше да вземе пакета и да изчезне.

Когато се приближи до сестра Тереза, Лучия видя, че монахинята е будна и се моли коленичила.

„По дяволите“ — Лучия се отдалечи бързо.

Легна отново, налагайки си да бъде търпелива. Сестра Тереза не би могла да се моли цяла нощ. Би трябвало да поспи поне малко.

Лучия кроеше следващите си стъпки. Парите, взети от касата, щяха да стигнат за автобус или влак до Мадрид. Веднъж стигнала дотам, щеше да бъде просто да намери заложна къща. Представяше си как влиза и подава на съдържателя кръста. Той щеше да заподозре, че е откраднат, но това не би имало значение. Щеше да има много клиенти, желаещи да го купят.

„Ще ви дам сто хиляди пезети за него.“

Тя щещ да го вземе обратно от тезгяха.

„По-скоро бих си продала тялото.“

„Сто и петдесет хиляди пезети.“

„Бих предпочела да го стопя и да оставя златото да изтече в канала.“

„Двеста хиляди пезети. Това е последното ми предложение.“

„Това е чист обир, но ще приема.“

Съдържателят щеше нетърпеливо да посегне към него.

„При едно условие.“

„Условие?“

„Да. Загубих си паспорта. Познавате ли някого, който да ми уреди паспорт?“ — ръцете ѝ все още щяха да бъдат върху златния кръст.

Той щеше да се поколебае и тогава да каже:

„Имам един приятел, който върши такива неща.“

И сделката щеше да бъде сключена. Тя щеше да бъде на път за Швейцария към свободата. Спомни си думите на баща си:

„Там има повече пари, отколкото можеш да похарчиш за десет живота.“

Очите ѝ почнаха да се затварят. Изминалият ден бе уморителен.

В полудрямка Лучия чу ударите на църковна камбана от далечното село. Тя събуди спомени, които я пренесоха на друго място, в друго време...

ГЛАВА ОСМА

Таормина, Сицилия
1968

Тя се събуждаше всяка сутрин от далечния звук на камбаните на църквата Сан Доменико, високо в планините Пелоритани, заобикалящи Таормина. Обичаше да се разбужда бавно, сладко протягайки се като котка. Държеше си очите затворени и знаеше, че има нещо чудесно да си спомни. „Какво бе то?“ Въпросът се въртеше из ума ѝ и тя го отблъскваше, без да бърза да му отговори, за да си запази удоволствието от изненадата. И изведнъж умът ѝ биваше радостно овладян от него. Тя бе Лучия Мария Кармине, дъщерята на Анжело Кармине, и това би било достатъчно да направи всекиго на света щастлив.

Те живееха в голяма приказна вила, пълна с повече слуги, отколкото петнадесетгодишната Лучия можеше да преброи. Един телохранител я взеше всяка сутрин до училището в бронирана лимузина. Тя израсна с най-хубавите рокли и най-скъпите играчки в цяла Сицилия и бе обект на завист за своите съученици.

Но в центъра на съществуването на Лучия бе баща ѝ. В нейните очи той бе най-красивият мъж на света. Беше нисък и набит, със силно лице и буреносни кафяви очи, които излъчваха сила. Той имаше двама сина, Арналдо и Виктор, но дъщеря му бе тази, която Анжело Кармине обожаваше. И Лучия го боготвореше. В църквата, когато свещеникът говореше за Бога, Лучия винаги си мислеше за баща си.

Той идваше сутрин до леглото и ѝ казваше:

— Време е да ставаш за училище, ангелско лице.

Ангелско лице. Това не беше вярно, разбира се. Лучия знаеше, че не е истински красива.

„Привлекателна съм“ — мислеше тя, изучавайки се обективно в огледалото. Да. Впечатляваща по-скоро, отколкото красива. Огледалото отразяваше младо момиче с овално лице, мека кожа, равни бели зъби и

силна брадичка — твърде силна? — чувствени сочни устни — твърде сочни? — и тъмни умни очи. Но ако на лицето ѝ малко не достигаше, за да бъде красиво, тялото ѝ напълно компенсираше това. На петнадесет години Лучия имаше тялото на жена — със заоблени твърди гърди, тънка талия и бедра, които се полюляваха обещаващо.

— Ще се наложи да те омъжим рано — закачаше я баща ѝ. — Скоро ще караш мъжете да лудеят по тебе, моя малка девственица.

— Искам да се омъжа за някого като теб, татко, но като теб няма никой.

Той се смееше:

— Няма значение. Ще ти намерим принц. Родена си под щастлива звезда и един ден ще узнаеш какво е мъж да те държи в прегръдките си и да те люби.

— Да, татко — казваше Лучия, като се изчервяваше.

Вярно бе, че никой не бе правил любов с нея... за последните двадесет часа. Бенито Патас, един от нейните телохранители, винаги идваше в леглото ѝ, когато баща ѝ бе извън града. Това, че Бенито правеше любов с нея в собствената ѝ къща, допринасяше за вълнението, защото Лучия знаеше, че баща ѝ щеше да ги убие и двамата, ако разбереше какво става.

Бенито беше на около тридесет и пет години. Бе поласкан от това, че красивата млада дъщеря на великия Анжело Кармине го бе избрала да я лиши от девственост.

— Беше ли както очакваше? — бе попитал той първия път.

— О, да — възкликна Лучия. — Дори по-добре.

Тя си помисли:

„Може да не е така добър, както Марио, Тони или Енрико, но е определено по-добър от Роберто и Лео.“ — Тя не можеше да си спомни имената на всички други.

На тринадесет години Лучия бе решила, че достатъчно дълго е била девственица. Беше се огледала наоколо и решила, че щастливото момче ще бъде Паоло Костело, синът на лекаря на Анжело Кармине. Паоло бе на седемнадесет, висок и здраво сложен и бе футболната звезда на училището. Лучия се влюби лудо в него още първия път, когато го видя. Тя се стараше да попада в компанията му, колкото е възможно по-често. Паоло не се сещаше, че техните чести срещи бяха внимателно замисляни. Той гледаше на привлекателната млада дъщеря

на Анжело Кармине като на дете. Но един горещ ден през август Лучия реши, че не може да чака повече и телефонира на Паоло.

— Паоло. Лучия Кармине е на телефона. Баща ми има нещо да разисква с тебе и пита дали би могъл да дойдеш днес след обяд в павилиона на басейна ни.

Паоло бе изненадан и поласкан. Той изпитваше страхопочитание към Анжело Кармине, но не знаеше дали могъщият мафиот въобще знае за съществуването му.

— С удоволствие — каза Паоло. — По кое време би искал да дойда?

— Три часа.

Времето на следобедната почивка, когато светът е заспал. Павилионът бе изолиран в отдалечения край на голямото им имение и баща ѝ не беше в града. Нямаше никой да ги обезпокои.

Паоло пристигна точно в определеното време. Вратата, водеща към градината, беше отворена и той се отправи към павилиона. Спря пред заключената врата и почука.

— Сеньор Кармине? Моля...

Отговор не последва. Паоло погледна часовника си. Предпазливо отвори вратата и влезе. Стаята беше тъмна.

— Синьор Кармине?

Някой се приближи към него.

— Паоло...

Той позна гласа на Лучия.

— Лучия, търся баща ти. Тук ли е той?

Тя се приближи още към него, достатъчно, за да види Паоло, че е напълно гола.

— Боже мой! — възкликна той. — Какво...?

— Искам да правиш любов с мене.

— Ти си луда! Ти си дете. Отивам си. — Той се отправи към вратата.

— Върви. Ще кажа на баща си, че си ме изнасилил.

— Не, не би го направила.

— Излез и ще разбереш.

Той се спря. Ако Лучия изпълнеше закана си, за Паоло нямаше и най-малкото съмнение каква щеше да бъде съдбата му. Кастрирането щеше да бъде само началото.

Той с върна при Лучия, за да я разубеди.

— Лучия, скъпа...

— Харесва ми, когато ме наричаш „скъпа“.

— Не, чуй ме, Лучия. Това е много сериозно. Баща ти ще ме убие, ако му кажеш, че съм те изнасиллил.

— Зная.

— Баща ми ще бъде опозорен. Цялото му семейство ще бъде опозорено.

— Зная.

Беше безнадеждно.

— Какво искаш от мен?

— Искам да го направиш с мен.

— Не, невъзможно е. Ако баща ти разбере, ще ме убие.

— И ако излезе оттук, ще те убие. Нямаш голям избор, нали?

Той я гледаше в паника.

— Защо аз, Лучия?

— Защото съм влюбена в теб, Паоло! — Тя хвана ръцете му и ги притисна нежно между краката си. — Аз съм жена. Накарай ме да се почувствам такава.

На бледата светлина Паоло можеше да види хълмчетата на нейните гърди, твърдите ѝ зърна и меките тъмни косми между краката ѝ.

„Исусе — помисли Паоло. — Какво може един мъж да стори?“

Тя го заведе до една кушетка, помагайки му да си свали панталоните и шортите. Коленичи и постави втвърдената му мъжественост в устата си и нежно я засмука. Паоло си помисли:

„Тя го е правила и преди.“

И когато той бе вече върху ѝ, потъвайки дълбоко в нея, обхванат от ръцете ѝ, с бедра притискани страстно от нейните, Паоло си помисли:

„Боже мой, тя е чудесна.“

Лучия се чувстваше в небесата. Сякаш бе родена за това. Инстинктивно знаеше какво точно трябва да направи, за да достави удоволствие на него и на себе си. Цялото ѝ тяло гореше. Почувства, че постепенно стига до кулминация и накрая, когато това стана, тя извика силно в екстаз. Двамата останаха да лежат изтощени, дишайки тежко.

Накрая Лучия проговори:

— Утре по същото време.

Когато Лучия бе на шестнадесет години, Анжело Кармине реши, че е време дъщеря му да види нещо от света. С възрастната леля Роза, като придружителка, Лучия прекара училищната си ваканция в Капри и Иския, Венеция и Рим, и още доста други места.

— Трябва да бъдеш културна, не селянка като баща си. Пътуването ще оформи образованието ти. В Капри леля Роза ще те заведе да видиш Картузианския манастир Свети Яков, вилата в Сан Микеле и Палацо а Маре...

— Да, татко.

— Във Венеция са базиликата Свети Марко, Дворецът на дожите, църквата Сан Джорджо и музеят на Академията.

— Да, татко.

— Рим е съкровищницата на света. Там трябва да посетиш Ватикана, базиликата Санта Мария Мажоре и галерията Боргезе, разбира се.

— Разбира се.

— А Милано! Трябва да отидеш в Консерваторията за концертни рецитали. Ще уредя билети за Ла Скала за теб и леля Роза. Във Флоренция ще видиш Общинския музей на изкуствата, музея Уфици, а има още много църкви и музей.

— Да, татко.

С много внимателно планиране Лучия успя да не види нито едно от тези места. Леля Роза настоя да почиват всеки следобед и да се прибират рано всяка вечер.

— И ти трябва да си почиваш, дете.

— Разбира се, лельо Роза.

И така, докато леля Роза спеше, Лучия танцуваше в Куизисана в Капри, яздеше на въртележка, теглена от украсен с пера и шапка кон, в Марина Пикола се присъедини към група момчета — колежани, ходеше на пикници в Бани ди Тиберио, отиде до Анакапри с възена железница, където се присъедини към група френски студенти, с които пиха на Пиаца Умберто.

Във Венеция един красив гондолиер я заведе на дискотека, а с един рибар отиде на риболов в Киоджа. А през това време леля Роза

спеше.

В Рим Лучия пи вино от Апулия и откри всички ресторанти за забавления от типа на Марте, Раниери и Джиджи Фази.

Където и да отидеше, тя откриваше скрити малки барчета и нощни клубове и романтични красиви мъже. Мислеше си:

„Милият татко бе толкова прав. Пътуването наистина оформи образованието ми.“

В леглото се бе научила да говори няколко различни езика, за което си мислеше:

„Това е много по-приятно, отколкото моите часове по чужди езици в училище.“

Когато Лучия се върна в Таормина, сподели с най-близките си приятелки:

— Бях гола в Неапол, дрогирах се в Салермо, опипана бях във Флоренция и чукана в Лука.

Самата Сицилия бе едно чудо за изследване, остров на гръцки храмове, римски и византийски амфитеатри, параклиси, арабски бани и швабски замъци.

Лучия намери Палермо за груб и жизнен. Приятно ѝ бе да се скита из Калса, стария арабски квартал и да посещава Опера дей Пупи, кукления театър. Но Таормина, където беше родена, обичаше най-много. Беше град като пощенска картичка на Йонийско море, разположен на планина с изглед към света. Имаше магазини за рокли и бижутерия, барове и красиви стари площи, гостилници и живописни хотели като Екселсиор Палас и Сан Доменико.

Виещият се път, който води от пристанището на Наксос нагоре, е стръмен, тесен и опасен. Когато на Лучия Кармине подариха кола за петнадесетия рожден ден, тя наруши всяка точка от правилника, но нито веднъж не бе спряна от карабинерите. Все пак тя беше дъщеря на Анжело Кармине.

За тези, които бяха достатъчно смели или глупави да разпитват, Анжело Кармине бе в бизнеса с недвижими имоти. И това беше отчасти вярно, защото фамилията Кармине притежаваха вила в

Таормина, къща на езерото Комо в Кернобио, лятна вила в Гщад, апартамент в Рим и голяма ферма близо до Рим. Но Кармине се занимаваше също и с по-живописен бизнес. Той притежаваше десетина публични домове, две игрални казина, шест кораба, които докарваха кокаин от неговите плантации в Колумбия, и още различни други доходни предприятия, включително лихварство. Анжело Кармине беше главата на сицилианските мафиоти, така че естествено бе да живее добре. Животът му беше вдъхновение за другите, радващо доказателство, че един беден сицилиански селянин, който е амбициозен и работи усърдно, може да стане богат и преуспяващ.

Кармине бе започнал като момче за поръчки за мафиотите на дванадесетгодишна възраст. На петнадесет той бе станал изпълнител на санкциите на лихварите, а на шестнадесет бе убил първата си жертва, без да се церемони. Скоро след това се бе оженил за майката на Лучия, Ана. В годините, които последваха, се изкачи по опасната стълба в организацията до върха, оставяйки поредица от мъртви врагове след себе си. Той се бе издигнал, но Ана си остана простото селско момиче, за което се бе оженил. Тя му роди три чудесни деца, но след това приносят ѝ към живота на Анжело свърши. Сякаш знаейки, че няма повече място в живота на семейството си, тя услужливо умря и бе достатъчно внимателна да направи това, без много да привлича вниманието към себе си.

Арналдо и Виктор бяха в бизнеса с баща си и Лучия още от малка подслушваше интересните разговори между баща си и братята си за това как бяха надхитрили или надвили своите врагове. В очите на Лучия баща ѝ бе рицар в блестящи доспехи. Не виждаше нищо нередно в това, което вършат. Напротив, те вършеха полезна работа. Ако хората желяеха да играят комар, защо трябваше глупави закони да им пречат? Ако на мъжете им доставяше удоволствие да купуват секс, защо да не им се помага? И колко щедро от страна на баща ѝ и братята ѝ да дават заеми на хора, на които им е било отказано от коравосърдечните банкери. За Лучия баща ѝ и братята ѝ бяха идеалните граждани. Доказателство за това бе кръгът от приятели на баща ѝ. Веднъж седмично Анжело Кармине даваше огромни вечери във вилата. Какви хора седяха на неговата маса! Там бе кметът, няколко градски съветници, съдии, филмови звезди и оперни певци и често

шефът на полицията и висш църковен служител. Няколко пъти в годината присъстваше и самият губернатор.

Лучия водеше идиличен живот, изпълнен с партита, красиви дрехи, бижута, коли и слуги, и могъщи приятели. Но изведнъж, през един февруари, на двадесет и третия ѝ рожден ден, всичко приключи.

Започна се достатъчно безобидно. Двама мъже дойдоха във вилата да видят баща ѝ. Единият бе приятелят му, шефът на полицията, а другият — помощникът му, лейтенант.

— Прощавайте, *padrone*^[1] — извини се шефът на полицията, — но това е една глупава формалност, която комисарят ме задължава да изпълня. Хиляди извинения, но бихте ли ме придружили до полицейското управление. Ще се постарая да бъдете вкъщи навреме, за да се радвате не рождения ден на дъщеря си.

— Няма проблеми — каза Кармине великодушно. — Човек трябва да си изпълнява задълженията. — Той се ухили. — Новият комисар, който бе назначен от президента, е, по американския израз, *eager beaver*^[2], нали?

— Страхувам се, че да — въздъхна шефът на полицията. — Но не се притеснявайте. Ние двамата сме виждали тези досадници да идват и да си отиват много бързо, нали, *padrone*?

Те се засмяха и тръгнаха към полицейското управление.

Анжело Кармине не се прибра вкъщи за празненството този ден, нито през следващия. Всъщност той никога повече не видя своите къщи. Държавата отправи към него дълъг обвинителен акт, който включваше убийство, търговия с наркотици, проституция, палеж и много други престъпления. Беше му отказано пускане под гаранция. Бе пусната полицейска мрежа, която помете престъпната организация на Кармине.

Той бе разчитал на силните си връзки в Сицилия, за да бъдат отхвърлени обвиненията към него, но вместо това бе закаран посред нощ в Рим и бе затворен в Регина Цели, прословутия затвор на небесната царица. Поставиха го в малка килия с решетки, в която

имаше радиатор, сламеник и тоалетна с клекало. Беше безобразие! Безкрайно унизително!

В началото Кармине мислеше, че неговият адвокат Томазо Конторно ще го освободи незабавно.

Когато Конторно дойде в стаята за свиждане в затвора, Кармине се развика:

— Закрили са публичните ми домове и операциите с наркотици. Знаят всичко за сделките ми по пране на пари. Някой е проговорил. Открий кой е и ми донеси езика му.

— Не се безпокой, *padrone* — увери го Конторно. — Ще го открием.

Оптимизмът му се оказа необоснован. За да запази свидетелите си, държавата твърдо отказваше да разкрие имената им до началото на процеса.

Два дни преди процеса Анжело Кармине и другите членове на мафията бяха прехвърлени в затвора Ребибиа — затвор с най-строг режим на дванадесет мили от Рим. Една близка съдебна зала бе укрепена като бункер. Сто и шестдесет обвиняеми, членове на мафията, с белезници и вериги, бяха докарани през един подземен тунел и поставени в тридесет стоманени клетки, защитени с бронирано стъкло. Въоръжени пазачи заобикаляха вътре и отвън съдебната зала, а посетителите бяха претърсвани, преди да влязат.

Когато Анжело Кармине бе въведен в съдебната зала, сърцето му подскочи от радост, защото съдията на съдийската скамейка бе Джовани Бускета, човек, който бе на негова ведомост през последните петнадесет години и негов чест гост. Кармине знаеше най-последно, че ще бъде въздадена справедливост.

Процесът започна. Анжело Кармине разчиташе на *omerta*, сицилианския закон за мълчание, за да се запази. Но за негова огромна изненада главният свидетел на държавата се оказа не някой друг, а Бенито Патас, телохранителят. Патас бе прекарал с фамилията Кармине толкова дълго и му се оказваше такова доверие, че му се позволяваше да присъства в стаята за срещите, където се разискваха поверителни работи. И тъй като техният бизнес се състоеше от всички възможни дейности, преследвани от закона, Патас бе в течение на

много информация. Когато полицията го бе хванала, минути, след като хладнокръвно бе убил и обезобразил новия приятел на своята любовница, го заплашиха с доживотна присъда. Тогава Патас се съгласи с нежелание да помогне на полицията да проведе следствието срещу Кармине в замяна на по-лека присъда. Сега, за ужас на Анжело Кармине, той разкриваше най-интимните тайни от владението на Кармине.

Лучия също бе в съдебната зала, слушайки всеки ден как мъжът, който по-рано ѝ бе любовник, унищожавал баща ѝ и братята ѝ.

Показанията на Бенито отприщиха бентовете. Щом започна разследването на комисаря, десетки жертви идваха да разкажат за това, което Анжело Кармине и неговите момчета им бяха сторили. Мафията се бе разпореждала с техния бизнес, изнудвала, принуждавала ги да проституират, убивала или осакатила любимите им, продавала наркотици на децата им. Списъкът на ужасите бе безкраен.

Дори по-съкрушителни бяха показанията на разкаялите се членове на мафията, които решиха да говорят.

На Лучия бе разрешено да посети баща си в затвора. Той я посрещна бодро. Държеше я в ръцете си и шепнеше:

— Не се притеснявай, ангелско лице. Съдията Джовани Бускета е тайният ми коз. Той знае всички трикове на закона. Ще ги използва, за да бъдем аз и братята ти оправдани.

Анжело Кармине се оказа лош пророк.

Обществеността беше разярена от ексцесиите на мафията и когато процесът най-после приключи, съдията Джовани Бускета, едно лукаво политическо животно, осъди другите членове на мафията на дългогодишен затвор, а Анжело Кармине и двамата му сина на максимума, разрешен от италианския закон — доживотен затвор, задължително излежаване от двадесет и осем години.

За Анжело Кармине това бе смъртна присъда.

Цяла Италия ликуваше. Справедливостта беше възтържествувала най-после. Но за Лучия това бе кошмар, надхвърлящ всяко

въображение. Тримата мъже, които най-много на света обичаше, бяха изпратени в ада.

Още веднъж на Лучия ѝ бе разрешено да посети баща си в килията. Промяната в него бе потресаваща. В течение на няколко дни се бе превърнал в старец. Фигурата му се беше смалила, а свежий цвят на лицето му бе станал жълтеникав.

— Те ме предадоха — изстена той. — Те всички ме предадоха. Съдията Джовани Бускета — аз го притежавах, Лучия! Направих го богат човек, а той ми се отплати по този начин. А Патас? Бях за него като баща. Накъде върви светът? Какво става с честта? Те са сицилианци като мен.

Лучия взе ръката на баща си в своята и каза тихо:

— Аз също съм сицилианка, татко. Ще бъдеш отмъстен. Заклевам ти се в живота си.

— Моят живот свърши — каза баща ѝ. — Но твоят е все още пред тебе. Имам шифрована банкова сметка в Цюрих. Банка Лой. Там има повече пари, отколкото можеш да похарчиш за десет живота. — Той прошепна номера на ухото ѝ. — И напусни проклетата Италия. Вземи парите и се радвай на живота.

Лучия го притисна силно до себе си.

— Татко...

— Ако някога се нуждаеш от приятел, можеш да се довериш на Доминик Дюрел. С него сме като братя. Има къща във Франция в Бези, близо до границата с Испания.

— Ще запомня.

— Обещаваш ли ми да напуснеш Италия?

— Да, татко. Но първо има нещо, което трябва да свърша.

Да изгаряш от желание за отмъщение бе едно нещо, а да намериш начин да го осъществиш — друго. Тя бе сама и нямаше да бъде лесно. Лучия се сети за италианския израз: *Rubare il mestiere* — Открадваш ми професията. „Трябва да мисля по начина, по който те мислят.“

Няколко седмици след като баща ѝ и братята ѝ започнаха да излежават присъдите си в затвора, Лучия Кармине се появи в дома на съдията Джовани Бускета. Самият съдия ѝ отвори.

Той я погледна с изненада. Беше я виждал често като гост в дома на Кармине, но никога не бе имало много да си кажат.

— Лучия Кармине! Какво правиш тук? Не би трябвало да...

— Дойдох да ви благодаря, Ваше Благородие.

Той я изгледа подозрително.

— Да ми благодариш, за какво?

Лучия го погледна в очите.

— За това, че разкрихте какви са били баща ми и братята ми. Аз бях невинно същество, което живее в тази къща на ужасите. Нямах представа какви чудовища... — Тя избухна в ридания.

Съдията стоеше, колебаейки се, след това я потупа по рамото.

— Хайде, хайде. Влез и пийни малко чай.

— Бл... благодаря.

Когато седнаха в хола, съдията Бускета каза:

— Нямах представа, че мислиш така за баща си. Бях с впечатлението, че сте много близки.

— Само защото нямах представа какви са той и братята ми в действителност. Когато открих... — Тя потрепера. — Не знаете какво бе за мене. Искях да избягам от себе си, но това бе невъзможно.

— Не съм разбрал. — Той я потупа по ръката. — Страхувам се, че съм те преценил погрешно, скъпа.

— Бях ужасена от него — гласът ѝ бе изпълнен с вълнение.

Съдията Бускета забеляза, не за пръв път, каква красива млада жена е Лучия. Тя носеше проста черна рокля, която подчертаваше формите на сочното ѝ тяло. Той погледна закръглените ѝ гърди и не можа да не отбележи колко много е пораснала.

„Би било забавно — помисли Бускета — да спя с дъщерята на Анжело Кармине. Той е безсилен да ми навреди сега. Стариият мръсник мислеше, че ме притежава, но аз бях твърде умен за него. Лучия вероятно е девствена. Ще я науча на някои неща в леглото.“

Възрастна прислужница внесе поднос с чай и купа със сладкиши. Сложи ги на една маса и попита:

— Да наливам ли?

— Нека аз — каза Лучия. Гласът ѝ бе топъл и изпълнен с обещание.

Съдията Бускета се усмихна на Лучия.

— Можеш да си вървиш — каза той на прислужницата.

— Да, господине.

Съдията гледаше как Лучия се приближи до малката маса, където бе оставен подносът, и внимателно наля чай за него и себе си.

— Имам чувството, че ти и аз бихме могли да станем много добри приятели, Лучия — опипа почвата Джовани Бускета.

Лучия му се усмихна прелъстително.

— Много бих искала, Ваше Благородие.

— Моля, наричай ме Джовани.

— Джовани — Лучия му подаде чашата. Вдигна своята наздравица. — За смъртта на престъпниците.

Бускета вдигна чашата си, като се усмихваше.

— За смъртта на престъпниците. — Отпи една глътка и направи гримаса. Чаят беше горчив.

— Не е ли твърде...?

— Не, не. Добре е, скъпи.

Лучия отново вдигна своята чаша.

— За нашето приятелство.

Тя отпи още една глътка и той направи същото.

— За...

Бускета не довърши наздравицата си. Беше обхванат от внезапен спазъм и почувства пронизваща болка в гърдите си.

— О, Боже мой! Повикайте лекар...

Лучия седеше, спокойно отпивайки от чая си, докато гледаше как съдията залита и пада на пода. Остана да лежи там с потрепващо тяло, а след това замръзна неподвижно.

— Тава е първият, татко — каза Лучия.

Бенито Патас бе сам в килията си, когато надзирателят съобщи:

— Имате съпружеско посещение.

Бенито засия. Бе му даден специален статут като информатор с много привилегии и съпружеските посещения бяха една от тях. Патас

имаше половин дузина приятелки и те редуваха визитите си. Той си помисли коя ли бе дошла днес.

Бенито се погледна в малкото огледало на стената на килията, сложи си малко помада на косата, заглади я назад, след това последва надзирателя през коридора до отделението, където бяха частните стаи. Патас влезе наперено в стаята, изпълнен с приятно очакване. Спря се и погледна с изненада.

— Лучия! Боже мой, какво по дяволите правиш тук? Как успя да влезеш?

Лучия каза меко:

— Казах им, че сме сгодени, Бенито.

Носеше зашеметяваща червена копринена рокля, която прилепваше по извивките на тялото ѝ.

Бенито Патас отстъпи назад.

— Махай се.

— Както желаяш. Но има нещо, което трябва да чуеш първо. Когато те видях, да се изправяш и да свидетелстваш срещу баща ми и братята ми, те мразех. Искях да те убия. — Тя се приближи по-близо до него. — Но после разбрах, че това, което вършиш, е проява на смелост. Осмели се да станеш и да кажеш истината. Баща ми и братята ми не бяха лоши хора, но вършеха лоши неща, и ти бе единственият, достатъчно силен, за да застанеш срещу тях.

— Повярвай ми, Лучия — каза той, — полицията ме принуди да...

— Не е необходимо да обясняваш — каза тя нежно. — Не на мен. Помниш ли първия път, когато правихме любов? Тогава знаех, че те обичам и че винаги ще те обичам.

— Лучия, никога не бих направил това, което...

— Скъпи, искам да забравим това, което се случи. То е приключило. Само ти и аз сега сме от значение.

Тя се приближи до него и той усети упоителния ѝ парфюм. Беше объркан.

— Наистина ли мислиш така?

— Повече от всяко друго нещо, което някога съм казвала. Затова дойдох днес тук, за да ти докажа. Да ти покажа, че съм твоя. И не само на думи.

Пръстите ѝ се насочиха към презрамките на роклята и момент по-късно роклята ѝ лежеше на пода. Тя бе гола.

— Вярваш ли ми сега?

За Бога, тя бе красива.

— Да, вярвам ти — гласът му бе дрезгав.

Лучия се приближи плътно до него и тялото ѝ се притисна до неговото.

— Съблечи се — пошепна тя. — Побързай!

Когато се съблече, той я хвана за ръка и заведе до малкото легло в ъгъла на стаята. Без да се бави много, той застана отгоре ѝ и разтвори краката ѝ, потъвайки дълбоко в нея с арогантна усмивка на лицето.

— Както в ония времена е — каза той самодоволено. — Не можа да ме забравиш, нали?

— Не — прошепна Лучия в ухото му. — И знаеш ли защо не можах да те забравя?

— Не, любов моя. Кажи ми.

— Защото съм сицилианка като баща си.

Тя посегна зад главата си и извади дългата украсена игла, която придържаше косата ѝ.

Бенито Патас почувства, че нещо го пронизва под гръдния кош и внезапната болка го накара да си отвори устата, за да извика, но устата на Лучия беше върху неговата, целувайки го. И докато тялото на Бенито се извиваше и гърчеше върху нея, Лучия получи оргазъм.

След няколко минути тя бе отново облечена и иглата поставена на мястото (в косата). Бенито бе под одеялото със затворени очи. Лучия почука на вратата на килията и се усмихна на надзирателя, който отвори, за да я изведе.

— Той е заспал — пошепна тя.

Надзирателят погледна красивата млада жена и се усмихна.

— Сигурно сте го изтощили.

— Надявам се — каза Лучия.

Абсолютната смелост на двете убийства развълнува цяла Италия. Красивата млада дъщеря на един мафиот бе отмъстила за баща си и братята си и емоционалната италианска публика я поздравяваше, насърчавайки бягството ѝ. Полицията, съвсем естествено, възприе

друга гледна точка. Лучия Кармине бе убила уважаван съдия и след това бе извършила второ убийство зад стените на самия затвор. В техните очи равностоен на престъпленията ѝ бе фактът, че ги бе накарала да се почувстват глупаци. Вестниците си правеха удоволствие за тяхна сметка.

— Искам главата ѝ — изрева полицейският комисар на помощника си. — Искам я веднага.

Издирването се засили, докато обектът на това внимание се криеше в дома на Салваторе Джузепе, един от хората на баща ѝ, който бе успял да избегне бурята.

В началото единствената мисъл на Лучия бе да отмъсти за баща си и братята си. Тя напълно очакваше да бъде хваната и бе готова да се жертва. Но след като успя да излезе от затвора и да избяга, мислите ѝ се насочиха от отмъщение към оцеляване. След като бе изпълнила това, което си беше поставила за цел, животът ѝ отново изглеждаше ценен.

„Няма да се оставя да ме хванат — зарече се тя. — Никога.“

Салваторе Джузепе и съпругата му направиха това, което бе необходимо, за да променят вида ѝ. Изрусиха косата ѝ, направиха петна по зъбите ѝ и ѝ намериха подходящи очила и дрехи.

Салваторе я огледа критично.

— Не е зле — рече той. — Но не е достатъчно. Трябва да те изведем от Италия. Трябва да отидеш някъде, където снимката ти не е на първите страници на всеки вестник. Някъде, където можеш да се скриеш за няколко месеца.

Лучия си спомни:

„Ако някога се нуждаеш от приятел, можеш да се довериш на Доминик Дюрел. С него сме като братя. Има къща във Франция в Бези, близо до границата с Испания.“

— Зная къде мога да отида — каза Лучия. — Ще ми трябва паспорт.

— Ще го уредя.

След двадесет и четири часа Лучия разглеждаше паспорт, издаден на името на Лучия Рома, със снимка в новия ѝ вид.

— Къде ще отидеш?

— Баща ми има приятел във Франция, който ще ми помогне.

— Ако искаш да те придружим до границата...? — каза Салваторе.

И двамата знаеха колко опасно е това.

— Не, Салваторе — рече Лучия. — Направихте достатъчно за мен. Трябва да отида сама.

На следващата сутрин Салваторе Джузепе нае един фиат на името на Лучия Рома и ѝ даде ключовете.

— Внимавай — настоя той.

— Не се притеснявай. Родена съм под щастлива звезда.

Нали така бе казал баща ѝ?

На Италиано-френската граница колите, които чакаха да влязат във Франция, напредваха бавно в дълга редица. Колкото повече Лучия се приближаваше до пропускателния пункт, толкова по-нервна ставаше. Щяха да я търсят на всички изходни пунктове. Ако я хванеха, тя знаеше, че я чака доживотна присъда.

— Преди това ще се самоубия — помисли тя.

Бе стигнала до офицера.

— Паспорта, синьорина.

Лучия му подаде черния паспорт през прозореца на колата. Офицерът го погледна, след това погледна към нея и тя видя учуденото изражение на лицето му. Той отново сравни по-внимателно лицето ѝ със снимката в паспорта. Лучия почувства как изтръпва.

— Вие сте Лучия Кармине — каза той.

[1] Стопанин, господар. — Б.пр. ↑

[2] Натегач. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Не! — извика Лучия.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Огледа се, като търсеше начин да избяга, но такава възможност нямаше. И изведнъж, за нейна изненада офицерът се усмихна. Той се наведе към нея и пошепна:

— Баща ви бе добър към моето семейство, синьорина. Може да преминете. Желая ви успех.

Лучия се почувства отмаляла и облекчена.

— Благодаря.

Натисна педала и премина двадесет и петте метра до френската граница. Френският граничен офицер се гордееше, че е познавач на женската хубост, но жената, която премина пред него, положително не беше красавица. Имаше безцветна коса, очила с дебели стъкла, развалени зъби и старомодно облекло.

„Защо италианките не могат да изглеждат така красиви, както французойките?“ — помисли той с отвращение. Подпечата паспорта на Лучия и я пропусна да мине.

Пристигна в Безие след шест часа.

При първото позвъняване на телефона отговори равен мъжки глас:

— Ало?

— Доминик Дюрел, моля.

— Доминик Дюрел е на телефона. Кой се обажда?

— Лучия Кармине. Баща ми ми каза...

— Лучия! — Гласът му беше сърдечен. — Надявах се да ви чуя.

— Нуждая се от помощ.

— Можете да разчитате на мен.

На сърцето ѝ олекна. Това беше първата добра новина, която бе чувала от дълго време. Изведнъж почувства колко е изморена.

— Трябва да се скрия някъде от полицията.

— Няма проблем. Съпругата ми и аз разполагаме с идеално място, където можете да се скриете за колкото време пожелаете.

Изглеждаше твърде добре, за да е вярно.

— Благодаря ви.

— Къде се намирате, Лучия?

— Аз съм...

В момента в слушалката прозвуча свистене от полицейска късовълнова радиостанция, веднага след което тя бе изключена.

— Лучия...

Тя изведнъж усети нещо нередно.

— Лучия, къде сте? Ще дойда да ви взема.

„Защо има той полицейско радио в дома си? — помисли тя. — И бе вдигнал слушалката при първото позвъняване. Като че ли е очаквал да се обади.“

— Лучия... чувате ли ме?

Тя знаеше с абсолютна сигурност, че човекът от другата страна на линията е полицай. Значи бяха пуснали мрежата за нея. Това позвъняване бе засечено.

— Лучия...

Тя окачи слушалката и излезе бързо от телефонната кабина.

„Трябва да се махам от Франция“ — помисли тя.

Върна се в колата си и взе една карта. Испанската граница беше само на няколко часа път. Тя прибра картата и потегли. Отправяйки се на югозапад към Сан Себастиан.

На испанската граница нещата потръгнаха зле.

— Паспорта, моля.

Лучия подаде паспорта си на испанския граничен офицер. Той му хвърли бегъл поглед и се канеше да й го върне, но нещо го накара да се поколебае. Той отправи по-внимателен поглед към Лучия и изражението му се промени.

— Само за момент, моля. Ще трябва да го подпечатам вътре.

„Той ме е познал“ — помисли Лучия отчаяно. Видя го да влиза в малката будка и да разговаря оживено с друг офицер, показвайки му паспорта. Трябваше да бяга. Отвори вратата и излезе от колата. Група немски туристи, които бяха току-що уредили формалностите си, се

качваха шумно в туристически автобус, спрял до колата ѝ. На предната страна на автобуса имаше надпис „Мадрид“.

— Внимание! — викаше екскурзоводът им. — Бързо.

Лучия погледна към будката. Офицерът, който ѝ бе взел паспорта, викаше нещо по телефона.

— Качвайте се всички, моля.

Без да се замисля повече, Лучия се отправи към смеещите се, бърборещи туристи и влезе в автобуса, криейки лицето си от екскурзовода. Седна на една от задните седалки, като стоеше с наведена глава.

„Тръгвайте! — мислено се помоли тя. — Сега!“

През прозореца Лучия видя, че още един офицер се бе приближил до първите двама и те заедно разглеждаха паспорта ѝ. Сякаш в отговор на молитвата ѝ вратата на автобуса се затвори и моторът бе запален. Секунди по-късно автобусът излизаше от Сан Себастиан, отправяйки се към Мадрид. Какво щеше да се случи, когато граничните офицери откриеха, че е напуснала колата? Първата им мисъл щеше да бъде, че е отишла до тоалетната. Щяха да почакаат и след това да изпратят някой да я потърси. Следващата стъпка щеше да бъде да претърсят района, за да видят дали не се е скрила някъде. До този момент десетки коли и автобуси ще са преминали през границата. Полицията нямаше да има представа къде е отишла или в каква посока се движи.

Туристическата група в автобуса очевидно прекарваше добре.

„Защо не? — помисли Лучия с горчивина. — Полицията не е по петите им. Заслужаваше ли си да рискувам останалата част от живота си?“

Тя се замисли за това, припомняйки си сцените със съдията Бускета и Бенито.

„Имам чувството, че ти и аз бихме могли да станем много добри приятели, Лучия... За смъртта на престъпниците.“

И Бенито Патас: „Както в ония времена е. Не можа да ме забравиш, нали?“

Тя бе накарала двамата предатели да платят за греховете си към семейството ѝ.

„Заслужаваше ли си?“ — Те бяха мъртви, но баща ѝ и братята ѝ щяха да страдат до края на живота си. — „Да — помисли Лучия. —

Заслужаваше си.“

Някой в автобуса запя немска песен и другите се присъединиха:
— In München ist ein Nof brau Haus, ein, zwei, sufa...^[1]

„За известно време ще бъда в безопасност с тази група — помисли Лучия. — Ще реша какво да правя по-нататък, когато стигна в Мадрид.“

Тя не успя да стигне до Мадрид.

В оградения със стени град Авила автобусът спря по разписание за закуска и почивка за облекчаване, както деликатно се изрази екскурзоводът.

— Всички излизайте от автобуса — извика той.

Лучия остана на мястото си, като гледаше как пътниците стават и се трупат на предната врата.

„Ще бъде по-безопасно, ако остана тук“ — помисли тя. Но екскурзоводът я забеляза.

— Навън, госпожице — каза той. — Имаме само петнадесет минути.

Лучия се поколеба, след това стана с нежелание и се отправи към вратата.

Когато премина покрай него, той каза:

— Почакайте, моля. Вие не сте от тази група.

Лучия му отправи топла усмивка.

— Не — каза тя. — Знаете ли, колата ми се повреди в Сан Себастиан, а е много важно да стигна до Мадрид, затова аз...

— Не! — извика той. — Това е невъзможно. Това е частна фирма.

— Зная — каза Лучия, — но виждате ли, нуждая се от...

— Трябва да уредите това с управлението на компанията в Мюнхен.

— Не мога. Ужасно бързам и...

— Не, не. Ще ми докарате неприятности. Отивайте си, или ще повикам полицията.

— Но...

Нищо не можеше да го разколебае. Двадесет минути по-късно Лучия гледаше как автобусът се отдалечава по магистралата към

Мадрид. Тя бе захвърлена без паспорт и почти без пари, а сигурно вече полицията в няколко страни я търсеше да я арестува за убийство.

Обърна се да види къде се намира. Автобусът бе спрял пред кръгло здание с надпис на фасадата „Автобусна гара“.

„Тук мога да взема друг автобус“ — помисли Лучия.

Влезе в гарата. Тя бе голямо здание с мраморни стени. Из залата бяха пръснати десетина гишета за билети с надписи: Сеговия... Муньогалиндо... Валядолид... Саламанка... Мадрид. Стълбище и ескалатор водеха към долния етаж, откъдето тръгваха автобусите. Имаше сладкарница, където продаваха понички, пасти и сандвичи, увити във восъчна хартия, и Лучия изведнъж усети, че е прегладняла.

„По-добре да не купувам нищо — помисли тя, — докато не видя колко струва един автобусен билет.“

Докато тя се отправяше към гишето с надпис „Мадрид“, в гарата влязоха забързано двама униформени полицаи. Единият носеше снимка. Те минаха от гише на гише и показваха снимката на продавачите на билети.

„Търсят мен. Проклетият екскурзовод ме е издал.“

Семейство новопристигнали пътници се изкачваше с ескалатора. Когато те се отправиха към вратата, Лучия застана близо зад тях и излезе.

Тръгна по калдъръмените улици на Авила, като се стараше да не бърза, за да не привлече внимание. Сви по Кале де ла Мадре Соледад, улица с каменни здания и балкони от ковано желязо. Когато стигна до Плаза де ла Санта, тя седна на една пейка, за да обмисли следващите си действия. Чужди на нейните проблеми, няколко жени и двойки седяха в парка, наслаждавайки се на следобедното слънце.

Докато Лучия седеше на пейката, една полицейска кола се появи в другия край на площада. Двама полицаи излязоха от нея и се приближиха до една жена, която седеше сама. Започнаха да говорят с нея. Сърцето на Лучия започна да бие бързо.

С туптящо сърце тя направи усилие да се изправи бавно и се отдалечи от полицаите. Невероятно, но името на следващата улица бе „Улица на живота и смъртта“.

„Чудя се дали това е знамение“ — помисли тя.

На площада имаше каменни лъвове с изплезени езици, така реалистично изваяни, че в болното въображение на Лучия те

изглеждаха сякаш искат да я захаят. Пред нея имаше голяма катедрала, на чиято фасада бяха гравирани младо момиче и ухилен череп. Самата атмосфера изглеждаше изпълнена със смърт.

Лучия чу звука на църковната камбана и погледна нагоре през отворената градска порта. В далечината, високо на един хълм, се издигаха стените на манастир. Тя се спря и се загледа в него.

— Защо си дошла при нас, дъще? — попита я меко преподобната майка Бетина.

— Нуждая се от убежище.

— И си решила да търсиш Божието убежище?

„Точно така“ — помисли Лучия.

— Да — започна да импровизира тя. — Това е, което винаги съм искала — да се посветя на живот, отдаден на Бога.

— Това е нещо, което ние всички желаем в душите си, нали, дъще?

„Господи, тя наистина се хвана“ — помисли Лучия радостно.

Преподобната майка продължи:

— Мое дете, трябва да разбереш, че Цистерцианският орден е най-строгийт от всички ордени. Ние сме напълно изолирани от външния свят.

Думите й прозвучаха като музика за ушите на Лучия.

— Тези, които влизат зад стените на манастира, приемат обет да не го напускат никога.

— Аз желая да не напусна никога — увери я Лучия.

„Във всеки случай не през следващите няколко месеца“ — помисли тя.

Преподобната майка се изправи.

— Това е важна стъпка. Предлагам ти да помислиш внимателно, преди да вземеш окончателно решение.

Лучия почувства, че случаят й се изплъзва и започна да изпада в паника. Нямахше къде да отиде. Единствената й надежда бе да остане зад тези стени.

— Мислила съм за това — каза Лучия бързо. — Повярвайте ми, преподобна майко, мислила съм само за това. Искам да се откажа от света. — Тя погледна майката игуменка в очите. — Искам да бъда тук

повече, отколкото в което и да е друго място на света. — Думите ѝ бяха наистина откровени.

Преподобната майка беше озадачена. Имаше нещо неустановено и объркано в тази жена, което бе обезпокояващо. И все пак каква по-сериозна причина би могло да има за всеки, който иска да дойде в това място, където духът му може да бъде успокоен чрез медитация и молитви?

— Католичка ли си?

— Да.

Преподобната майка взе една старомодна перодръжка.

— Кажете ми името си, дете.

— Казвам се Лучия Кар... Рома.

— Живи ли са родителите ти?

— Баща ми е жив.

— Какво работи?

— Бизнесмен е. В пенсия. — Тя си помисли колко блед и съсипан изглеждаше той последния път, когато го видя и усети силна болка.

— Имаш ли братя или сестри?

— Двама братя.

— Какво работят те?

Лучия реши, че би трябвало да получи колкото е възможно повече симпатия.

— Те са свещеници.

— Чудесно.

Разпитът продължи три часа. Накрая преподобната майка Бетина каза:

— Ще ти намеря легло за през нощта. Сутринта ще получиш указания и когато те приключат, ако все още не си променила решението си, може да влезеш в ордена. Но те предупреждавам — избрала си много труден път.

— Повярвайте ми — каза Лучия искрено — нямам избор.

Нощният вятър беше мек и топъл. Промъкваше се шепнешком през заобиколената с дървета горска поляна, докато Лучия спеше. Тя беше на гости в красива вила с баща си и братята си. Всички се

чувстваха прекрасно до момента, в който един непознат влезе в стаята и каза:

— Какви, по дяволите, са тези хора?

Светлините изгаснаха и в лицето ѝ светна ярък прожектор. Тя се събуди и седна, заслепена от светлината.

Пет-шест души ги бяха заобиколили на поляната. В силната светлина Лучия едва различаваше фигурите ми.

— Кой сте вие? — попита отново мъжът.

Гласът му бе дълбок и груб.

Лучия се разбуди напълно, напрегната до краен предел. Беше заловена. Но ако тези хора бяха полицаи, щяха да знаят кои са монахините. И какво правеха те в гората през нощта?

Лучия пое риска.

— Ние сме сестри от манастира в Авила — каза тя. — Някакви хора на правителството дойдоха и...

Другите сестри вече бяха седнали, будни и ужасени.

— Кой... кой сте вие? — попита Меган.

— Казвам се Хайме Миро.

Те бяха шестима, облечени с груби панталони, кожени якета, платнени обувки и традиционните баски барети. Бяха тежко въоръжени и на бледата лунна светлина имаха демоничен вид. Двама от тях изглеждаха тежко бити.

Човекът, който се назова Хайме Миро, беше висок и слаб, със свирепи черни очи.

— Биха могли да ги проследят дотук. — Той се обърна към един от членовете на групата. — Хвърли един поглед наоколо.

— Да.

Лучия разбра, че този, който отговори, беше жена. Видя да се отдалечава безшумно всред дърветата.

— Какво ще правим с тях? — попита Рикардо Меладю.

— Нищо. Ще ги оставим и ще продължим — каза Хайде Миро.

Един от мъжете възрази:

— Хайме, това са сестри на Исус.

— Тогава нека Исус се погрижи за тях — отговори сухо Хайме Миро. — Имаме да вършим работа.

Сестрите се бяха изправили вече в очакване. Мъжете се събраха около Хайме, спорейки с него.

— Не можем да позволим да бъдат хванати. Акока и хората му ги търсят.

— Те търсят и нас, приятелю.

— Сестрите няма да се справят без нашата помощ.

Хайме Миро каза твърдо:

— Не. Не можем да рискуваме живота си заради тях. Имаме си свои проблеми.

Феликс Карпио, един от помощниците му, каза:

— Бихме могли да ги придружим през част от пътя, Хайме. Само докато се измъкнат оттук. — Той се обърна към сестрите. — Накъде сте тръгнали, сестри?

Тереза проговори с божията светлина в очите ѝ.

— Имам свещена мисия. Има един манастир в Мендавиа, който ще ни подслони.

Феликс Карпио се обърна към Хайме Миро:

— Бихме могли да ги придружим дотам. Мендавиа е на пътя ни към Сан Себастиан.

Хайме се обърна към него ядосан:

— Глупако! Защо не издигнеш надпис всеки да разбере къде отиваме?

— Искях само да кажа...

— По дяволите! — Гласът му беше пълен с възмущение. — Сега нямаме избор. Ще трябва да ги вземем с нас. Ако Акока ги открие, ще ги накара да проговорят. Те ще ни забавят и ще улеснят Акока и неговите главорези да ни проследят.

Лучия слушаше само с половин ухо. Кръстът беше толкова наблизко. Помисли си:

„Но тези проклети мъже! Лошо разпределяш събитията във времето, Господи, и имаш странно чувство за хумор.“

— Добре — каза Хайме Миро. — Трябва да изберем най-добрия вариант. Ще ги придружим до манастира и ще ги оставим, но не можем да пътуваме като някакъв цирк. — Той се обърна към монахините, без да сдържа гнева в гласа си. — Знае ли някоя от вас къде е Мендавиа?

Сестрите се погледнаха една друга. Грасиела каза:

— Не съвсем.

— Тогава как, по дяволите, очаквате да стигнете там?

— Господ ще ни води — каза твърдо сестра Тереза.

Друг един от мъжете, Рубио Арсано, каза, усмихвайки се:

— Имате късмет — той кимна към Хайме. — Той е дошъл да ви води лично, сестро.

Погледът на Хайме го накара за замълчи.

— Ще се разделим. Ще поемем в три различни посоки.

Хайме извади карта и мъжете клекнаха на земята, осветявайки я с фенерчета.

— Манастирът в Мендавиа е тук, на югоизток от Логроньо. Аз ще се отправя на север към Валядолид, след това нагоре към Бургос. — Той прекара пръст по картата и се обърна към Рубио — висок, приятен на вид мъж. — Ти тръгни по пътя за Олмедо, нагоре към Пеняфиел и Аранда де Дуеро.

— Добре, приятелю.

Хайме Миро отново се загледа в картата. След това погледна към Рикардо Меладо един от мъжете, чието лице бе в рани.

— Рикардо, отпрати се към Сеговия, след това поеми по планинския път към Керезо де Абахо, след това към Сория. Всички ще се срещнем в Логроньо. — Той остави картата. — Логроньо е на двеста и десет километра оттук. Ще се срещнем след седем дни. Стойте настрана от главните пътища.

— В Логроньо къде ще се срещнем? — попита Феликс.

— Цирк „Жапон“ ще има представления в Логроньо следващата седмица — отвърна Рикардо.

— Добре. Ще се срещнем там. На сутрешното представление.

Феликс Карпио се обади:

— С кого ще пътуват монахините?

— Ще ги разделим.

Време бе да сложи край на това, реши Лучия.

— Ако войниците ви търсят, сеньор, тогава може би за нас ще е по-безопасно да пътуваме сами.

— Но не и за нас, сестро — отвърна Хайме. — Сега вие знаете твърде много за нашите планове.

— Освен това — добави мъжът на име Рубио, — сами нямате шанс. Ние познаваме местността. Баски сме и хората на север са ни

приятели. Те ще ни помогнат и ще ни скрият от войниците националисти. Сами никога не бихте стигнали до Мендавиа.

„Не искам да отивам в Мендавиа, глупако“ — помисли Лучия.

Хайме Миро каза неохотно:

— Добре тогава, нека тръгваме. Искам до разсъмване да сме далеч оттук.

Сестра Меган слушаше внимателно мъжа, който даваше заповедите. Беше груб и арогантен, но някак вдъхваше чувство на успокояваща сила.

Хайме погледна към Тереза и посочи Томас Ханхур и Рубио Арсано:

— Те ще отговарят за вас.

— Бог отговаря за мен — каза сестра Тереза.

— Разбира се — отговори сухо Хайме. — Предполагам, че така и сте попаднали тук.

Рубио се приближи до Тереза.

— Рубио Арсано на вашите услуги, сестро. Как се казвате?

— Аз съм сестра Тереза.

Лучия се обади бързо:

— Аз ще пътувам със сестра Тереза.

Нямаше начин да се остави да я разделят от златния кръст.

— Добре — кимна Хайме и посочи Грасиела. — Рикардо, ти ще вземеш тази.

— Добре — кимна Рикардо Меладо.

Жената, която Хайме изпрати на разузнаване, се бе върнала при групата.

— Чисто е наоколо — каза тя.

— Добре — Хайме погледна Меган. — Вие ще дойдете с нас, сестро.

Меган кимна. Хайме Миро я очароваше. А жената също ѝ беше интересна. Тя бе тъмна и изглеждаше свирепа, с хищни черти на лицето. Устата ѝ бе като червена рана. В нея имаше нещо твърде сексуално.

Жената се приближи до Меган.

— Аз съм Ампаро Хирон. Дръжте си устата затворена, сестро, и няма да имате проблеми.

Хайме каза на другите:

— Да тръгваме. В Логроньо след седем дни. Не изпускайте сестрите от поглед.

Сестра Тереза и мъжът на име Рубио Арсано бяха вече тръгнали по пътеката. Лучия побърза след тях. Бе видяла, че Рубио Арсано прибира картата.

„Ще я взема, докато спи“ — реши тя.
Техният преход през Испания започна.

[1] В Мюнхен има една... — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мигуел Карильо бе нервен. Всъщност Мигуел Карильо бе много нервен. Това не бе един чудесен ден за него. Това, което беше започнало толкова добре сутринта, когато срещна четирите монахини и ги убеди че е монах, бе приключило със сегашното му състояние — след удара, който го остави в безсъзнание с вързани ръце и крака, лежащ на пода в магазина за рокли.

Бе го открила жената на собственика. Тя бе яка възрастна жена с мустачки и лош характер. Погледна надолу към него, лежащ като вързоп на пода, и възкликна:

— Света Богородице! Кой сте вие? Какво правите тук?

Карильо употреби целия си чар.

— Благодаря на небесата, че дойдохте, синьорина. — Никога не бе виждал друга жена, която толкова очевидно да е сеньора. — Опитвах се да се освободя от тези връзки, за да позвъня в полицията по вашия телефон.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Той се помъчи да заеме по-удобна поза.

— Обяснението е просто, синьорина. Аз съм монах Гонзалес. Идвам от един манастир близо до Мадрид. Минавах покрай красивия ви магазин и видях двама младежи да влизат в него, разбивайки го. Почувствах, че е мой дълг, като човек на Бога, да ги спра. Последвах ги вътре с надеждата да ги убедя колко грешно постъпват, но те ме надвиха и ме завързаха. Сега бъдете така добра да ме развържете...

— По дяволите!

— Моля? — попита той.

— Кой сте вие?

— Казах ви, аз съм...

— Вие сте най-големият лъжец, когото някога съм виждала.

Тя се приближи до дрехите, които монахините бяха изоставили.

— Това какво е?

— А-а. Тези, да. Двамата младежи ги бяха облекли, за да се дегизират, нали, и...

— Тук има четири одежди. Вие казахте, че са били двама.

— Така е. Другите двама се присъединиха към тях по-късно...

Тя се приближи до телефона.

— Какво правите?

— Ще повикам полицията.

— Това не е необходимо, уверявам ви. Веднага щом ме освободите, ще отида в полицейското управление, за да дам пълни показания.

Жената погледна надолу към него.

— Дрехата ви е разтворена.

Полицаяте бяха дори по-нелюбезни от жената. Четири служители на Гуардия Сивил разпитаха Карильо. Зелените им униформи и черните им лачени шапки от осемнадесети век бяха достатъчни да внушават страх из цяла Испания и те определено повлияха на Карильо.

— Наясно ли сте с това, че отговаряте напълно по описание на човека, който е убил един свещеник на север?

Карильо въздъхна:

— Не съм изненадан. Имам брат близък, нека небето да го накаже. Заради него влязох в манастир. Нашата нещастна майка...

— Спести ни приказките.

Един гигант с белег на лицето влезе в стаята.

— Добър ден, полковник Акока.

— Това ли е човекът?

— Да, полковник. Поради одеждите, които намерихме при него в магазина, решихме, че може би ще пожелаете да го разпитате сам.

Полковник Рамон Акока се приближи до нещастния Карильо.

— Да. Интересува ме много.

Карильо отправи към полковника най-подкупващата си усмивка.

— Радвам се, че сте тук, полковник. Тръгнал съм на мисия по поръка на моята църква и е много важно да стигна до Барселона, колкото е възможно по-бързо. Опитах се да обясня на тези добри

господа, че съм жертва на обстоятелствата, просто защото се постарях да бъда добър самарянин.

Полковник Акока кимна любезно.

— Тъй като бързате, ще се постарая да не ви отнемам време.

— Благодаря ви, полковник — засия Карильо.

— Ще ви задам няколко прости въпроса. Ако отговорите откровено, всичко ще бъде наред. Ако ме излъжете, ще бъде много болезнено за вас.

Той взе нещо в ръката си.

— Хората на Бога не лъжат — каза добродетелно Карильо.

— Много съм щастлив да чуя това. Кажете ми за четирите монахини.

— Не знам нищо за четири мо...

Юмрукът, който го удари в устата, беше с месингов бокс. Кръв пръсна из стаята.

— Господи, какво правите? — изпъшка Карильо.

Полковник Акока повтори въпроса си.

— Кажете ми за четирите монахини.

— Не зная...

Юмрукът го улучи отново в устата, трошейки зъби. Карильо се задавяше с кръвта си.

— Недейте! Аз...

— Кажете ми за четирите монахини — гласът на Акока бе мек и убедителен.

— Аз... — той видя юмрукът да се издига. — Да! Аз... аз... — Думите започнаха да излизат с мъка. — Те бяха във Вилякастин, бягайки от манастира си. Моля ви, не ме удрайте пак.

— Продължавайте.

— Аз... аз им казах, че ще им помогна. Искаха да сменят дрехите си.

— Така че вие разбихте магазина и влязохте...

— Не. Аз... да. Те... откраднаха дрехи и тогава ме удариха и избягаха.

— Казаха ли къде отиват?

Особено чувство на достойнство внезапно облада Карильо.

— Не.

Това, че той не спомена Мендавиа, нямаше нищо общо с желание да спаси монахините. Те въобще не го интересуваха. Това бе, защото полковникът съсипа лицето му. Щеше да бъде много трудно да си изкарва прехраната след излизането си от затвора.

Полковник Акока се обърна към членовете на Гуардиа Сивил:

— Виждате ли какво може да направи едно малко приятелско подканване? Изпратете го в Мадрид и го затворете за убийство.

Лучия, сестра Тереза, Рубио Арсано и Томас Санхуро вървяха на северозапад, по посока на Олмедо, отбягвайки главните пътища, като се промъкваха през житни поля. Минаваха покрай стада от овце и кози и невинността на пасторалния пейзаж контрастираше на смъртната опасност, в която всички се намираха. След като бяха пътували през нощта, призори се отправиха към едно усамотено място сред хълмовете. Рубио Арсано каза:

— Град Олмедо е точно пред нас. Ще спрем тук, докато се стъмни. Личи си, че и двете се нуждаете от сън.

Сестра Тереза беше физически изтощена. Но нещо ставаше с нейните емоции, което бе много по-обезпокоително. Усещаше, че губи чувство за реалност. Бе започнало с изчезването на ценната ѝ броеница. Дали я беше загубила, или някой я бе откраднал? Не беше сигурна. Броеницата ѝ бе утешение в течение на толкова много години, през които бе изрекла хиляди молитви. Тя бе станала част от нея, нейно убежище, а сега я нямаше.

Дали не я бе загубила в манастира през време на нападението? И наистина ли бе имало атака? Изглеждаше толкова нереално сега. Вече не беше сигурна кое е реално и кое въображаемо. Бебето, което бе видяла. Не бе ли то бебето на Моника? Или Бог я изпитваше? Всичко бе толкова объркано. Когато бе млада, всичко изглеждаше толкова просто. Когато бе млада...

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ез, Франция
1924

Когато Тереза де Фос бе само на осем години, щастието в живота ѝ идваше най-вече от църквата. Тя бе за нея като свещен пламък, който я привличаше с топлината си. Тереза посещаваше Шапел де Пенитан Блан, молеше се в катедралата в Монако и Нотр Дам Бон Воайаж в Кан, но най-често посещаваше службите в църквата в Ез.

Тереза живееше в един замък в планината над средновековното село Ез, близо до Монте Карло, който гледаше към Лазурния бряг. Селото бе кацнало високо върху една скала и на Тереза ѝ се струваше, че може да вижда целия свят. На върха имаше манастир, а надолу по склоновете на планината терасовидно бяха разположени къщи, които стигаха до средиземноморския бряг.

Моника, с една година по-малка от Тереза, бе хубавицата на семейството. Дори когато беше дете, можеше да се види, че тя ще се превърне в изключителна жена.

Имаше фини черти, искрящи сини очи и самоувереност, която подхождаше на външния ѝ вид.

Тереза бе грозното патенце. Истината бе, че семейство Де Фос се срамуваха заради по-голямата си дъщеря. Ако грозотата на Тереза беше обичайна, те биха могли да я изпратят при пластичен хирург, за да ѝ бъде скъсен носът, брадичката удължена или очите коригирани. Но проблемът бе, че всички черти на Тереза бяха малко накриво. Всичко изглеждаше не на място, сякаш бе комедиант, чието лице е гримирано, за да предизвиква смях.

Но ако Бог я бе измамил по отношение на външния ѝ вид, той бе компенсирал това, като я бе дарил с ангелски глас. Това бе забелязано още първия път, когато тя пях в църковния хор. Енориашите слушаха с изумление чистите, ясни тонове, които излизаха от малкото дете. И докато Тереза растеше, гласът ѝ ставаше все по-красив. Даваха ѝ

всички солови партии. Там тя чувстваше, че принадлежи. Но извън църквата Тереза бе необикновено срамежлива, чувствителна към външния си вид.

В училище Моника бе тази, която имаше много приятели. И момчетата, и момичетата се трупаха около нея. Те искаха да играят с нея, да бъдат видени с нея. Канеха я на всички партита. Тереза също беше канена, но винаги на второ място, като социално задължение, и тя болезнено осъзнаваше това.

„Виж, Рене. Не може да поканиш едно от децата на Де Фос без другото. Би било невъзпитано.“

Моника се срамуваше от това, че има грозна сестра. Чувстваше, че по някакъв начин това се отразява на нея.

Родителите им се държаха добре с по-голямата си дъщеря. Те изпълняваха старателно родителските си задължения, но бе очевидно, че Моника е тази, която обожават. Това, за което Тереза копнееше — любовта — липсваше.

Тя бе послушно дете, готова да помогне, добра ученичка, с интереси към музиката, историята и чуждите езици. Занимаваше се сериозно. Учителите ѝ, слугите и хората от селото я съжаляваха. Един търговец бе казал веднъж, след като Тереза бе напуснала магазина му:

— Бог не е внимавал, когато я е правил.

Единственото място, където Тереза намираще любов, бе църквата. Свещеникът я обичаше и Исус я обичаше. Тя посещаваше литургията всяка сутрин и изпълняваше ритуала на кръстния път. Коленичейки в хладната сводеста църква, тя чувстваше присъствието на Бога. Когато пееше там, Тереза се изпълваше с чувство на надежда и очакване. Чувстваше, като че ли нещо чудесно предстои да ѝ се случи. Това бе единственото нещо, което правеше живота ѝ поносим.

Тереза никога не споделяше нещастията си с родителите си или сестра си, за да не ги натоварва и пазеше в себе си тайната за това, колко Бог я обича и колко тя обича Бог.

Тереза обожаваше сестра си. Те играеха заедно в имението около замъка и Тереза оставяше сестра си да печели в игрите, които играеха. Разхождаха се заедно, слизайки по стръмните каменни стъпала, изрязани в планината, надолу към селото, и се скитаха по тесните улички с магазини, за да гледат как художниците продават изделията си.

С течение на времето предвижданията на селяните по отношение на момчетата се сбъдваха. Моника ставаше все по-хубава и момчетата се тълпяха около нея, докато Тереза имаше малко приятели и прекарваше вкъщи, четейки, шийейки или пазарувайки в селото.

Веднъж Тереза, докато минаваше през гостната, чу майка си и баща си да говорят за нея.

— Тя ще остане стара мома. Ще бъде с нас през целия ни живот.

— Тереза ще намери някого. Тя е много приятна.

— Днешните млади хора не търсят това. Те искат някоя, на която да се наслаждават в леглото.

Тереза побягна.

Тереза продължаваше да пее в църквата в неделя и поради това се случи нещо, което обещаваше да промени живота ѝ. Всред богомолците бе мадам Неф, лелята на един директор на радиостанция в Ница.

Една неделна сутрин тя се спря да разговаря с Тереза.

— Скъпа, губиш си времето тук. Имаш изключителен глас. Би трябвало да го използваш.

— Използвам го. Аз...

— Не говоря за — тя се огледа наоколо — това. Имам предвид да използваш гласа си професионално. Гордея се, когато попадна на талант. Бих искала да пееш при моя племенник. Той ще те пуска по радиото. Представлява ли това интерес за тебе?

— Аз... не зная — самата мисъл за това я ужасяваше.

— Обсъдете това със семейството ти.

— Мисля, че е чудесна идея — каза майката на Тереза.

— Би било добре за теб — съгласи се баща ѝ.

Моника бе тази, която имаше възражения.

— Ти не си професионалистка. Може да се изложиш.

Това нямаше нищо общо с мотивите на Моника да я обезкуражи. Това, от което Моника се страхуваше, бе, че Тереза може да успее. Моника бе тази, която е в центъра на вниманието винаги.

„Не е справедливо — помисли тя, — че Бог е дал на Тереза такъв глас. Ами ако тя стане известна. Аз ще остана в сянка, пренебрегната.“

И така Моника се опита да убеди сестрата си да не отиде на прослушване. Но следващата неделя в църквата мадам Неф спря Тереза и ѝ каза:

— Говорих с племенника си. Той иска да отидеш на прослушване. Очаква те в сряда в три часа.

И така следващата сряда Тереза, много нервна, отиде в радиостанцията в Ница и се срещна с директора.

— Аз съм Луи Боне — каза той делово. — Мога да ти дам пет минути.

Видът на Тереза само потвърждаваше страховете му. Леля му бе изпратила само бъдещ талант.

„Би трябвало да ѝ кажа да си стои в кухнята.“

Но той знаеше, че няма да го направи. Проблемът беше, че леля му е много богата, а той бе единственият ѝ наследник.

Тереза последва Луи Боне по тесния коридор до едно малко студио.

— Пели ли сте някога професионално?

— Не, господине.

Блузата ѝ бе мокра от пот.

„Защо въобще се оставих да ме убедят“ — чудеше се тя. Беше в паника, готова да избяга. Боне я постави пред един микрофон.

— Не разполагам с пианист тук, така че ще трябва да пеете а *carpella*^[1]. Знаете ли какво е а *carpella*?

— Да, господине.

— Чудесно. — Той се чудеше не за първи път дали леля му е достатъчно богата, за да бъдат тези безполезни прослушвания оправдани.

— Ще бъде в контролната кабина. Имате време за една песен.

— Господине, какво трябва да...

Той бе вече излязъл. Тереза остана сама в стаята с микрофона пред себе си. Нямахше представа какво трябва да изпее.

„Просто иди и се срещни с него — бе казала леля му. — Радиостанцията има музикална програма всяка неделя вечер и...“

„Трябва да се махам оттук.“

Гласът на Луи се чу отнякъде:

— Не разполагам с цял ден.

— Съжалявам. Не мога да...

Но директорът бе решил твърдо да я накаже за това, че му губи времето.

— Само няколко тона — настоя той.

Достатъчно, за да може да каже на леля си колко се е изложило момичето. Може би това щеше да я убеди да престане да му изпраща своите протезета.

— Чакам — каза той.

Облегна се назад на стола си и запали една „Житан“. Оставаха му още четири часа. Ивет щеше да го чака. Щеше да има време да се отбие в апартамента ѝ, преди да се прибере у дома при жена си. Може би щеше да има време и за...

Тогавата той чу и не можа да повярва. Беше глас, толкова чист и сладък, че го побиха тръпки. Глас, изпълнен с копнеж и желание, глас, който пееше за самота и отчаяние, за загубена любов и мъртви мечти. Сълзи се появиха в очите му. Този глас събуди емоции в него, които той мислеше, че отдавна са погребани. Това, което можа да си каже, бе:

„Господи! Къде е била досега?“

Операторът в контролната кабина се заслуша зашеметен. Вратата бе отворена и други почнаха да влизат, привлечени от гласа. Стояха безмълвно, слушайки трогателния звук на сърцето, което копнееше отчаяно за любов. Това бе единственият звук в стаята.

Когато песента свърши, последва продължително мълчание, след което една от жените каза:

— Която и да е тя, не я оставяйте да си отиде.

Луи Боне влезе бързо в студиото. Тереза се приготвяше да си тръгва.

— Съжалявам, че това отне толкова време. Понеже никога не съм...

— Седнете, Мария.

— Тереза.

— Извинете. — Той пое дълбоко дъх. — Ние правим музикално радиопредаване всяка събота вечер.

— Зная. Аз го слушам.

— Бихте ли желали да участвате в него?

Тя го погледна, не вярвайки на това, което чува.

— Искате да кажете, че ме наемате?

— Започваме тази седмица. Отначало ще бъдете на минималното заплащане. Това ще бъде голяма реклама за вас.

Звучеше твърде добре, за да е вярно. Тя си помисли: „Ще ми плащат, за да пея.“

— Ще ти плащат? Колко? — попита Моника.

— Не зная. Не ме интересува.

„Важното е, че някой се нуждае от мен“ — за малко да каже тя, но замълча.

— Това е чудесна новина. Значи ще бъдеш предавана по радиото — каза баща ѝ.

Майка ѝ вече кроеше планове.

— Ще се постараям всичките ни приятели да те слушат и ще ги накараме да изпращат писма за това колко си добра.

Тереза погледна към Моника, очаквайки я да каже: „Не е нужно да правите това. Тереза е добра.“ Но Моника не каза нищо. Това, което си помисли, бе: „Ще отзвучи бързо.“

Тя грешеше.

В събота вечер в радиостанцията Тереза бе в паника.

— Повярвайте ми — уверяваше я Луи Боне. — Напълно естествено е. Всички артисти минават през това.

Седяха в малка зелена стая, предназначена за изпълнители.

— Ще бъдете сензация.

— Ще ми прилошее.

— Няма време. След две минути ви включваме.

Същия следобед Тереза бе репетирала с малкия оркестър, който щеше да ѝ акомпанира. Репетицията бе изключителна. Залата бе пълна с персонал, който бе чул за младото момиче с невероятния глас. Те слушаха с благоговение, докато Тереза репетираше песните, които щеше да пее в ефир. Никой от тях не се съмняваше, че присъства на раждането на звезда.

— Твърде жалко, че не изглежда по-добре — коментира един помощник-режисьор. — Но по радиото кой би разбрал?

Представянето на Тереза тази вечер бе съвършено. Тя съзнаваше, че никога не е пяла по-добре. И кой знаеше докъде може да доведе това? Тя би могла да стане известна и мъжете да бъдат в краката ѝ, молейки я да се омъжи за тях. Така, както молеха Моника. Сякаш прочитайки мислите ѝ, Моника каза:

— Наистина се радвам за тебе, сестро, но не се оставяй да бъдеш подведена от всичко това. Тези неща никога не траят дълго.

„Това ще продължи — помисли Тереза с радост. — Най-последен съм личност. Аз съм някой.“

В понеделник сутрин имаше междуградско телефонно повикване за Тереза.

— Вероятно някой иска да си направи шега — предупреди я баща ѝ. — Казва, че е Жак Ремю.

„Най-известният постановчик във Франция“ — помисли Тереза. Взе слушалката премаляла.

— Ало?

— Мис Де Фос?

— Да.

— Тереза Де Фос?

— Да.

— Жак Ремю е на телефона. Чух вашата радиопрограма в събота вечер. Вие сте точно това, което търся.

— Аз... не разбирам.

— Поставям пиеса в Комеди Франсез, един мюзикъл. Почваме репетиции следващата седмица. Търсих някого с глас като вашия. Право да ви кажа, няма никой с глас като вашия. Кой е вашият представител?

— Представител? Аз... нямам представител.

— Тогава ще дойда при вас и двамата ще обмислим сделката.

— Господин Ремю, аз... не съм красива. — За нея бе болезнено да произнесе думите, но знаеше, че е необходимо.

„Той не трябва да има погрешни очаквания“ — помисли тя.

Той се разсмя.

— Ще бъдете, когато се занимаем с вас. Театърът е декор. Сценичният грим може да прави невероятни чудеса.

— Но...

— Ще се видим утре.

Това бе невероятен сън. Да играе централна роля в пиеса от Ремю?

— Аз ще направя договора с него — каза баща ѝ. — Трябва да се внимава с хората от театъра.

— Трябва да ти вземем нова рокля — каза майка ѝ. — Ще го поканя на вечеря.

Моника не каза нищо. Това, което ставаше, бе непоносимо. Ужасно бе, че сестра ѝ ще стане звезда. Може би имаше начин да...

Моника се постара да бъде първа на входа, когато Жак Ремю пристигна във вилата на Де Фос този следобед. Посрещна го младо момиче, което бе толкова красиво, че сърцето му трепна. Тя бе облечена със семпла бяла следобедна рокля, която подчертаваше фигурата ѝ до съвършенство.

„Боже мой — помисли той. — Тази външност и този глас! Тя е съвършена. Ще бъде страхотна звезда.“

— Нямам думи да изразя радостта си, че ви виждам — каза Ремю.

Моника се усмихна топло.

— Много съм щастлива да се запозная с вас. Аз съм голяма ваша почитателка, господин Ремю.

— Добре. В такъв случай ще работим добре заедно. Донесъл съм сценарий. Това е една красива любовна история и мисля, че...

В този момент Тереза влезе в стаята. Тя бе с нова рокля, но изглеждаше зле в нея. Спря се, когато видя Жак Ремю.

— О, здравейте. Не знаех, че сте тук. Искам да кажа, че сте подражали.

Той погледна въпросително към Моника.

— Това е сестра ми — каза Моника — Тереза.

И двете видяха как се промени изражението на лицето му. Отначало изглеждаше шокиран, а после разочарован и отвратен.

— Вие сте певицата?

— Да.

Той се обърна към Моника:

— А вие сте...

Моника се усмихна невинно:

— Аз съм сестрата на Тереза.

Ремю се обърна да разгледа Тереза отново, след това поклати глава.

— Съжалявам — каза той на Тереза — Вие сте твърде... — Той се запъна, търсейки думата. — Вие сте твърде... млада. Извинете ме, но трябва да се връщам в Париж.

Двете видяха как той излиза от къщата. „Получи се — помисли тържествуващо Моника. — Получи се.“

Тереза повече не участва в радиопредаване. Луи Боне я молеше да се върне, но раната бе твърде дълбока.

„След като види сестра ми — мислеше си Тереза, — как би могъл някой да ме желае? Аз съм толкова грозна.“

До края на живота си нямаше да забрави изражението на Жак Ремю.

„Моя е грешката, че имах глупави мечти — каза си Тереза. — Бог е избрал този начин да ме накаже.“

След това Тереза пееше само в църквата и стана по-саможива от когато и да е било.

През следващите десет години красивата Моника отклони голям брой предложения за брак. Направиха ѝ предложение синовете на кмета, банкерът, лекарят, търговците в селото. Измежду кандидатите ѝ имаше младежи, току-що завършили училище, и улегнали преуспяващи мъже над четиридесет и петдесет години. Имаше богати и бедни, красиви и грозни, образовани и необразовани. И на всички Моника отговаряше с не.

— Какво търсиш? — питаше я баща ѝ разстроен.

— Татко, всички тук са досадни. Ез е толкова скучно място. Принцът на мечтите ми е в Париж.

Така че баща ѝ послушно я изпрати в Париж. Той изпрати и Тереза с нея с някаква надежда. Двете момичета отседнаха в един малък хотел до Булонския лес.

За двете Париж бе различен. Моника посещаваше благотворителни балове и пищни вечери, общуваше с млади мъже с титли. Тереза посещаваше Инвалидите и Лувъра. Моника ходеше на конни състезания в Лоншан, на празненства в Малмезон. Тереза ходеше в катедралата Нотр Дам, за да се моли и се разхождаше по сенчестите алеи покрай канала Сен Мартен. Моника ходеше в „Максим“ и „Мулен Руж“, докато Тереза крачеше по кейовете или се скиташе wśród сергиите с книги и продавачите на цветя, завършвайки разходките си в базиликата Сен Дени. Тереза се наслаждаваше на Париж, но що се отнася до Моника, пътуването бе провал.

Когато се върнаха у дома, Моника каза:

— Не мога да намеря мъж, за когото бих искала да се омъжа.

— Не срещна никого, който да те заинтересува? — попита баща ѝ.

— Не съвсем. Имаше един млад човек, който ме водеше на вечеря в „Максим“. Баща му притежава въглищни мини.

— Как изглеждаше? — попита в очакване майка ѝ.

— О, беше богат, красив, възпитан и ме обожаваше.

— Направи ли ти предложение за брак?

— Всеки десет минути. Накрая просто отказах да го виждам повече.

— Но защо? — попита я майка ѝ слисана.

— Защото той можеше да говори само за въглища: битумни въглища, каменни въглища, черни въглища, сиви въглища. Скучно, скучно, скучно.

На следващата година Моника реши, че иска да се върне отново в Париж.

— Ще си приготвя багажа — каза Тереза.

— Не. Този път ще отида сама.

И така, докато Моника беше в Париж, Тереза остана вкъщи. Ходеше на църква всяка сутрин и се молеше сестра ѝ да намери красив принц. И един ден чудото се случи. Чудо, защото се случи с Тереза. Името му бе Раул Жирадо.

Той бе отишъл в църквата на Тереза една неделя и я чу да пее. Никога преди това не бе чувал нещо подобно.

„Трябва да се срещна с нея“ — зарече се той.

Рано сутринта в понеделник Тереза се отби в селския магазин, за да си купи плат за една рокля, която шиеше. Раул Жирадо работеше зад щанда.

Той погледна, когато Тереза влезе, и лицето му светна.

— Гласът!

Тя го погледна смутена.

— Моля?

— Чух ви да пеете в църквата. Вие сте великолепна.

Той бе красив и висок, с умни блестящи тъмни очи и хубави чувствени устни. Беше малко над тридесет, една-две години по-възрастен от Тереза.

Тя бе толкова впечатлена от вида му, че можеше само да заеква. Погледна го с туптящо сърце.

— Бл... благодаря — каза тя. — Аз... бих искала три метра муселин, моля.

Раул се усмихна.

— С удоволствие. Насам, моля.

Изведнъж на Тереза ѝ стана трудно да се съсредоточи. Чувстваше силно присъствието на младия мъж, красивата му външност и чар, мъжкото му излъчване.

След като си избра покупката и Раул я опаковаше, тя се осмели да каже.

— Вие... вие сте нов тук, нали?

Той я погледна и се усмихна, при което тя потръпна.

— Да. Пристигнах в Ез преди няколко дни. Този магазин е на леля ми и тя се нуждае от помощ, затова реших да поработя тук за известно време.

„Колко ли означава известно време“ — помисли си Тереза.

— Вие би трябвало да пеете професионално — каза ѝ Раул.

Тя си спомни изражението на Ремю, когато я бе видял. Не, никога вече не би рискувала да се представи пред публика.

— Благодаря ви — промърмори Тереза.

Той бе трогнат от нейното притеснение и стеснителност. Опитва се да подхване разговор с нея.

— Досега не съм бил в Ез. Красиво място е.

— Да — промърмори Тереза.

— Тук ли сте родена?

— Да.

— Харесва ли ви тук?

— Да.

Тереза взе пакета си и бързо си тръгна.

На следващия ден си намери повод да се върне отново в магазина. Бе прекарала цялата нощ, подготвяйки това, което щеше да каже на Раул.

„Радвам се, че Ез ви харесва...“

„Знаете ли, манастирът е построен в четиринадесети век...“

„Ходили ли сте някога в Сен Пол де Ванс? Там има чудесен параклис...“

„Харесва ми Монте Карло, а на вас? Чудесно е, че е толкова близо до нас. Понякога сестра ми и аз пътуваме с кола надолу по Гран Корниш и отиваме в театър «Фор Антоан». Знаете ли го? Това е големият летен театър...“

„Знаете ли, че Ница някога се е наричала Никая? О, не знаехте ли? Да, така е. Гърците са били там, много отдавна. В Ница има музей с останки от пещерни хора, които са живели там преди хиляди години. Нали е интересно?“

Тереза се бе приготвила с десетки такива словесни ходове. За нещастие в момента, в който влезе в магазина и видя Раул, всичко излетя от главата ѝ. Тя просто го гледаше, неспособна да говори.

— Добър ден — каза весело Раул. — Радвам се да ви видя отново, госпожице Де Фос.

— Бл... благодаря. — Тя се почувства като идиот. „Тридесетгодишна съм — каза си тя, — а се държа като глупава ученичка. Трябва да престана.“

Но тя не можа да престане да се държи по този начин.

— С какво мога да ви услужа днес?

— Аз... трябва ми още муселин.

Това бе последното нещо, от което се нуждаеше. Тя гледаше как Раул отиде да донесе топа плат. Той го постави на тезгяха и започна да го отмерва.

— Колко метра желаете?

Тя се канеше да каже два, но вместо това каза:

— Женен ли сте?

Той я погледна, усмихвайки се топло.

— Не — каза той. — Не съм имал това щастие досега.

„Ще го получите — помисли Тереза. — Веднага щом Моника се върне от Париж.“

Моника щеше да обожава този мъж. Те бяха идеални един за друг. Мисълта за реакцията на Моника, когато види Раул, изпълваше Тереза с радост. Чудесно би било да има зет като Раул Жирадо.

На следващия ден, когато Тереза минаваше покрай магазина, Раул я забеляза и побърза навън.

— Добър ден, госпожице. Канех се да си направя почивка. Ако сте свободна, мога ли да ви поканя за един чай?

— Аз... да, благодаря.

Езикът ѝ бе вързан в негово присъствие и все пак Раул беше толкова приятен. Той правеше всичко възможно, за да я накара да се чувства свободно и скоро Тереза започна да говори на този непознат неща, каквито не бе казвала на никого. Те говореха за самотата.

— Тълпите могат да те накарат да се чувстваш самотен — каза Тереза. — Винаги се чувствам като остров в море от хора.

Той се усмихна.

— Разбирам.

— О, но вие би трябвало да имате толкова много приятели.

— Познати. В крайна сметка има ли човек наистина много приятели?

Сякаш говореше с огледалния си образ. Времето се стопи бързо и скоро той трябваше да се връща на работа. Когато станаха, Раул попита:

— Искате ли да обядваме заедно утре?

Разбира се, той проявяваше любезност. Тереза знаеше, че не би могла да привлече кой мъж. Особено толкова чудесен като Раул Жирадо. Бе сигурна, че той е любезен с всички.

— С удоволствие — каза Тереза.

Когато се видяха с Раул на следния ден, той каза по момчешки:

— Взех си почивка за следобеда. Ако не сте твърде заета, защо да не отидем с кола до Ница?

Те тръгнаха по Моайен Корниш с неговата открита кола. Градът се разстиляше като магически килим под тях. Тереза се облегна назад и си помисли:

„Никога не съм била толкова щастлива. — И след това, изпълнена с угризение. — Щастлива съм заради Моника.“

Моника трябваше да се върне от Париж на следващия ден. Раул щеше да бъде подаръкът на Тереза за сестра ѝ. Тя разсъждаваше достатъчно реалистично, за да знае, че такива като Раул не бяха за нея. Тереза бе преживяла достатъчно болка в живота си и отдавна бе разбрала кое е реално и кое е невъзможно. Красивият мъж, седнал до нея в колата, бе недостижим сън, за който тя не смееше дори да си помисли.

Обядваха заедно в Ляо Шантеклер в хотел „Негреско“. Храната бе великолепна, но после Тереза не си спомняше какво са яли. На нея ѝ се струваше, че тя и Раул не бяха преставали да говорят. Имаше толкова много да си кажат. Той бе остроумен и очарователен и изглеждаше, че намира Тереза интересна — наистина интересна. Разпитваше я за мнението ѝ по различни неща и слушаше внимателно отговорите ѝ. Мнението им бе еднакво почти по всички въпроси. Бяха като че ли духовни партньори. Ако Тереза изпитваше някакво съжаление за това, което предстоеше да се случи, тя енергично го потискаше.

— Искате ли да дойдете на вечеря в замъка утре вечер? Сестра ми се връща от Париж. Бих желал да ви запозная.

— Бих се радвал, Тереза.

Когато Моника се върна у дома на следващия ден, Тереза побърза да я посрещне на вратата. Въпреки своето решение тя не се сдържа да не я попита:

— Срећна ли някой интересен мъж в Париж?

Чакаше отговора на сестра си с притаен дъх.

— Същите скучни мъже — отговори Моника.

Значи Бог бе взел окончателното решение.

— Поканила съм някого на вечеря довечера — каза Тереза. — Мисля, че ще го харесаш.

„Не бива никога да се издавам колко много държа на него“ — помисли Тереза.

Същата вечер, точно в седем и половина, слугата въведе Раул Жирадо в салона, където го очакваха Тереза, Моника и родителите им.

— Това са майка ми и баща ми. Господин Раул Жирадо.

— Приятно ми е да се запознаем.

Тереза пое дълбоко дъх.

— А това е сестра ми Моника.

— Приятно ми е да се запознаем.

Изречението на Моника беше учтиво, нищо повече.

Тереза погледна към Раул, очаквайки той да бъде зашеметен от хубостта ѝ.

— Много ми е приятно — каза той любезно.

Тереза очакваше със затаен дъх да пламнат искрите между тях. Но Раул гледаше Тереза.

— Изглеждате чудесно тази вечер, Тереза.

Тя се изчерви и каза, заеквайки:

— Бл... благодаря.

Всичко тази вечер бе объркано за нея. Планът на Тереза да събере Моника и Раул, да ги види оженени, да има за зет Раул — нищо от това не бе започнало да се осъществява. Невероятно, но вниманието на Раул бе изцяло насочено към Тереза. Изглеждаше сякаш някаква невероятна мечта се е сбъднала. Чувстваше се като Пепеляшка, само че тя бе грозната сестра и принцът бе избрал нея. Беше нереално, но все пак ставаше в действителност и Тереза се опитваше да противостои на чара на Раул, защото знаеше, че е твърде хубаво, за да е вярно. Страхуваше се да не бъде наранена отново. През всичките тези години тя бе скривала чувствата си, пазейки се от болката, която би последвала при евентуално отхвърляне. Сега тя инстинктивно се опитваше да прави същото. Но на Раул не можеше да се устои.

— Чух дъщеря ви да пее — каза Раул. — Тя е едно чудо!

Тереза почувства, че се изчервява.

— Всеки обича гласа на Тереза — каза Моника със симпатия.
Вечерта бе чудесна. Но най-хубавото предстоеше.

Когато вечерта свърши, Раул каза на родителите на Тереза:

— Имението ви изглежда прекрасно. — След това се обърна към Тереза. — Ще ми покажете ли градините?

„Тя трябва да е глуха, няма и сляпа“ — помисли Тереза.

Тогава си припомни колко пъти Моника бе ходила в Париж, Кан и Сен Тропе, търсейки идеалния принц, без да го намери.

„Значи вината не е в мъжете. Вината е в сестра ми. Тя няма представа какво иска.“ Тереза се обърна към Раул:

— С удоволствие ще дойда.

Когато излязоха, тя реше да продължи темата.

— Харесва ли ви Моника?

— Изглежда много приятна — отговори Раул. — Попитайте ме дали харесвам сестра й.

Той я взе в прегръдките си и я целуна. Тереза никога не бе изпитвала нещо подобно преди. Трепереше в ръцете му, мислейки си:

„Благодаря ти, Господи. О, благодаря ти!“

— Ще вечеряте ли с мене утре? — попита Раул.

— Да — възкликна Тереза. — О, да.

Когато двете сестри останаха сами, Моника каза:

— Наистина изглежда, че той те харесва.

— Мисля, че да — отвърна срамежливо Тереза.

— Ти харесваш ли го?

— Да.

— Добре, но бъде внимателна, сестро — засмя се Моника. — Не се хвърляй през глава.

„Твърде късно — помисли Тереза безпомощно. — Твърде късно.“

След това Тереза и Раул бяха всеки ден заедно. Моника обикновено им беше придружител. Тримата се разхождаха по алеите и плажовете на Ница и се наслаждаваха на кокетните хотели. Обядваха в едно очарователно бистро в Ка д'Антиб и посещаваха параклиса със

стенописи на Матис във Ване. Вечеряха в Шато дьо ла Шевр д'Ор и в прочутия Ла Ферм Сен Мишел.

Една сутрин в пет часа тримата отидоха на открития селски пазар, разположен на улиците на Монте Карло, и купиха пресен хляб, зеленчуци и плодове.

В неделя, когато Тереза пееше в църквата, Раул и Моника отиваха да я слушат, а след това Раул прегръщаше Тереза и ѝ казваше:

— Ти наистина си едно чудо. Бих те слушал как пееш до края на живота си.

Четири седмици, след като се видяха, Раул ѝ направи предложение.

— Сигурен съм, че ти би могла да имаш всеки мъж, когото пожелаеш — каза Раул, — но бих се почувствал поласкан, ако избереш мен.

За един ужасен кратък момент Тереза помисли, че той ѝ се подиграва, но преди да може да му отговори, Раул продължи:

— Скъпа, трябва да ти кажа, че съм познавал много жени, но ти си най-чувствителната, най-талантливата, най-нежната...

Всяка дума бе музика за ушите на Тереза. Искаше ѝ се да се смее, да плаче.

„Колко съм благословена — помисли тя. — Да обичам и да бъда обичана.“

— Ще се омъжиш и за мен?

Погледът ѝ изразяваше ясен отговор.

Когато Раул си тръгна, Тереза връхлетя в библиотеката, където сестра ѝ, майка ѝ и баща ѝ пиеха кафе.

— Раул ми предложи брак.

Лицето ѝ сияеше и тя изглеждаше почти красива. Родителите я погледнаха втрещени. Моника бе тази, която заговори:

— Тереза, сигурна ли си, че той не се стреми към парите на фамилията?

Това бе като плесница.

— Не искам да бъда груба — продължи Моника, — но всичко изглежда твърде прибързано.

Тереза реши да не позволява да бъде унищожено щастието ѝ.

— Зная, че искаш да ме предпазиш — каза тя на сестра си, — но Раул има пари. Баща му е оставил малко наследство, а той не се страхува да работи за прехраната си. — Тя взе ръката на сестра си я замоли: — Моля те, радвай се за мене, Моника. Никога не съм мислила, че ще познавам това чувство. Чувствам, че мога да умра от щастие.

Тогава тримата я прегърнаха и й казаха колко се радват за нея. Започнаха да разговарят възбудено, обсъждайки плановете за сватбата.

Много рано на следващата сутрин Тереза отида в църквата и коленичи за молитва.

„Благодаря ти, Отче. Благодаря ти, че ме дари с такова щастие. Ще направя всичко, за да бъда достойна за твоята любов и любовта на Раул. Амин.“

Тереза влезе в магазина, сякаш летеше, и каза:

— Ако обичате, господине, бих искала да поръчам плат за сватбена рокля.

Раул се засмя и я взе в прегръдките си.

— Ще бъдеш красива булка.

И Тереза знаеше, че той наистина мисли така. Това бе чудото.

Бе решено сватбата да бъде след един месец в църквата на селото. Разбира се, Моника бе определена за шаферка.

В петък, в пет часа след обяд, Тереза разговаря за последен път с Раул. В събота в дванадесет и половина, докато стоеше в църковната канцелария, чакайки Раул, който бе закъснял с половин час, Тереза видя свещеникът да се приближава към нея. Той взе ръката ѝ и я отведе настрана. Тя се изненада от вълнението му. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Какво има? Нещо лошо? Нещо случило ли се е с Раул?

— О, скъпа — каза свещеникът. — Бедната скъпа Тереза.

Тя изпадна в паника.

— Какво има, отче? Кажете ми!

— Току-що получих съобщение. Раул...

— Нещастен случай ли е? Ранен ли е?

— ...Жирадо напусна селото рано тази сутрин.

„Напуснал? Тогава нещо непредвидено му се е случило, за да...“

— помисли тя.

— Той е заминал със сестра ти. Били са видени да вземат влака за Париж.

Стаята се завъртя около нея.

„Не — помисли Тереза. — Не бива да припадам. Не трябва да се излагам пред лицето на Бога.“

Имаше само смътен спомен от това, което последва. Тя чу отдалече, как свещеникът съобщава нещо на събралите се за сватбата и шума от техните гласове, който последва.

Майката на Тереза прегърна дъщеря си и каза:

— Бедната моя Тереза. Собствената ти сестра да бъде толкова жестока към теб! Толкова съжалявам.

Но изведнъж спокойствие обзе Тереза. Тя знаеше как да реши всичко.

— Не се притеснявай, мамо. Не обвинявам Раул, че се е влюбил в Моника. Би се случило с всеки мъж. Трябваше да зная, че нито един мъж не би могъл да ме обича.

— Грещиш — извика баща ѝ. — Ти си равна на десет жени като Моника.

Но неговото състрадание бе дошло с години закъснение.

— Нека си тръгваме за дома, моля ви — каза Тереза.

Те си проправиха път през тълпата. Гостите в църквата им отстъпваха, за да минат, гледайки безмълвно след тях.

Когато се върнаха в замъка, Тереза каза спокойно:

— Моля ви, не се притеснявайте за мен. Обещавам ви, че всичко ще бъде наред.

После тя се качи в стаята на баща си, извади един бръснач и преряза вените на ръцете си.

[1] Църковен стил на пеене. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато Тереза отвори очи, семейният лекар и селският свещеник стояха до леглото ѝ.

— Не! — простена тя. — Не искам да се връщам. Оставете ме да умра. Оставете ме да умра.

Свещеникът каза:

— Самоубийството е смъртен грях. Бог ти е дал живота, Тереза. Само той може да реши кога трябва да свърши. Ти си млада. Имаш цял живот пред себе си.

— За какво ми е той? — изхлипа Тереза. — За да страдам още? Не мога да понеса болката, която изпитвам. Не мога да я понеса.

Той каза нежно:

— Исус понесе болката и умря за другите. Не обръщай гръб към него.

Лекарят приключи с прегледа на Тереза.

— Нуждаеш се от почивка. Казах на майка ти да те остави на лека диета за известно време. — Той я заплаши с пръст. — Това не включва бръсначи.

На следващата сутрин Тереза се измъкна от леглото.

Когато влезе в хола, майка ѝ каза уплашена:

— Защо си станала? Лекарят каза да...

Тереза отговори пресипнало:

— Трябва да отида на църква. Трябва да говоря с Бог.

Майка ѝ се поколеба.

— Ще дойда с теб.

— Не, трябва да отида сама.

— Но...

Баща ѝ кимна:

— Нека да отиде.

След малко видяха унилата фигура на дъщеря си, която излизаше от къщата.

— Какво ще стане с нея? — изстена майка ѝ.

— Само Бог знае.

Тя влезе в познатата църква, доближи се до олтара и коленичи.

„Дошла съм в твоя дом, за да ти кажа нещо Господи. Презирам те. Презирам те за това, че остави сестра ми да се роди красива! Презирам те за това, че остави да се родя грозна. Презирам те за това, че я остави да ми отнеме единствения мъж, когото някога съм обичала. Плюя на теб.“

Последните й думи бяха толкова силно казани, че хората се обърнаха и я изгледаха, докато тя ставаше и излизаше, залитайки от църквата.

Тереза никога не бе вярвала, че може да съществува такава болка. Тя бе непоносима. Беше й невъзможно да мисли за друго. Не бе в състояние да яде и да спи. Светът изглеждаше нереален и далечен. Спомените й проблясваха в главата й като сцени от филм.

Спомни си деня, в който тя, Раул и Моника се разхождаха по плажа в Ница.

— Чудесен ден за плуване — каза Раул.

— Бих желала, но не можем. Тереза не знае да плува.

— Нямам нищо против, ако ви отидете двамата. Ще ви чакам в хотела.

Тя толкова се радваше, че Раул и Моника се разбират добре. Обядваха в едно ханче, близо до Кан. Сервитьорът каза:

— Омарите са особено вкусни днес.

— Ще ги опитам — каза Моника. — Бедната Тереза не може. Раците я отвращават.

Сен Тропе.

— Липсва ми ездата. У дома яздех всяка сутрин. Искаш ли да отидем на езда, Тереза?

— Аз... страхувам се, че не мога да яздя, Раул.

— Не бих възразила да дойда с теб — каза Моника. — Обичам да яздя.

Двамата отсъстваха цяла сутрин.

Имаше стотици признаци и тя ги бе пренебрегнала всичките. Беше сляпа, защото искаше да бъде такава. Погледите, които Раул и Моника бяха разменили, невинните докосвания на ръцете, шепотът и смехът.

„Как съм могла да бъда толкова глупава?“

През нощта, когато Тереза най-последно може да задреме, тя имаше сънища. Изглеждаха различни сънища и все пак беше един и същ.

Раул и Моника бяха във лак, голи и правеха любов. Когато влакът минаваше по един мост, разположен високо над един каньон, мостът се срути и всички във влака намериха смъртта си.

Раул и Моника бяха в хотелска стая голи в леглото. Раул остави една запалена цигара и стаята избухна в пламъци. Дватама изгоряха и виковете им събудиха Тереза.

Раул и Моника падаха от скала, давеха се в река, умираха при самолетна катастрофа.

Беше винаги различен сън.

Беше винаги един и същи сън.

Родителите на Тереза бяха отчаяни. Гледаха как Тереза линее, но не можеха да сторят нищо, за да ѝ помогнат. И изведнъж Тереза започна да яде. Ядеше непрекъснато. Храната никога не ѝ стигаше. Възстанови си теглото и продължи да пълнее, докато тялото ѝ много наедря.

Когато майка ѝ и баща ѝ се опитваха да ѝ говорят за нейната болка, тя отговаряше:

— Сега съм добре. Не се притеснявайте за мен.

Тереза продължи живота си, като че ли всичко е наред. Продължаваше да ходи в селото да пазарува и да върши всичките си неща както преди. Всеки ден вечеряше с майка си и баща си, четеше или шиеше. Беше изградила емоционална крепост около себе си и бе решила, че никой няма да я пробие.

„Никой мъж няма повече да ме погледне. Никога повече“ — мислеше тя.

Външно Тереза изглеждаше добре. В себе си тя бе потънала в бездна от дълбока, отчаяна самота. Дори когато бе заобиколена от хора, тя седеше в самотен стол в самотна стая, в самотна къща, в самотен свят.

Малко повече от година, след като Раул изостави Тереза, баща ѝ се приготвяше багажа за заминаване в Авила.

— Имам малко работа там — каза той на Тереза, — но след това ще бъда свободен. Защо не дойдеш с мен? Авила е очарователен град. Ще бъде полезно за теб да се махнеш оттук за известно време.

— Не, благодаря ти, татко.

Той погледна жена си и въздъхна.

— Е, добре тогава.

Слугата влезе в хола.

— Извинете, госпожице Де Фос. Пристигнало е писмо за вас.

Още преди да го отвори, Тереза бе изпълнена с предчувствие за нещо ужасно, витаещо над нея. Писмото гласеше:

„Тереза, моя скъпа Тереза,

Бог знае, че нямам право да те наричам скъпа след ужасното нещо, което сторих, но ти обещавам, че ще го изкупя, дори да ми отнеме цял живот. Не зная откъде да започна.

Моника избяга и ми остави нашата двумесечна дъщеря. Откровено казано, чувствам се облекчен. Трябва да призная, че се чувствах в ада от деня, в който те напуснах. Никога няма да разбера защо извърших това. Изглежда, че съм бил обладан от някаква магия на Моника, но знаех от самото начало, че бракът ми с нея е ужасна грешка. Винаги съм обичал само теб. Сега зная, че единственото място, където мога да намеря щастието си, е до тебе. В момента, в който ще получиш това писмо, ще се намирам на път за теб.

Обичам те и винаги съм те обичал, Тереза. Заради остатъка от нашия живот заедно, моля те за прошка. Аз

искам...“

Тя не можа да довърши писмото. Мисълта да види отново Раул и неговото и на Моника бебе бе непоносима, непристойна.

Хвърли писмото в хистерия.

— Трябва да се махам отгук — изкрещя тя. — Довечера. Сега. Моля ви... моля!

Родителите ѝ не бяха в състояние да я успокоят.

— Ако Раул идва тук — каза баща ѝ, — би трябвало поне да говориш с него.

— Не! Ако го видя, ще го убия. — Тя сграбчи ръката на баща си, а лицето ѝ бе обляно в сълзи. — Вземи ме със себе си, моля те.

Би отишла навсякъде, стига да се махне от това място. И така същата вечер Тереза и баща ѝ се отправиха към Авила.

Бащата на Тереза бе объркан от нещастieto на дъщеря си. По природа не беше състрадателен човек, но през изтеклата година тя бе спечелила неговото възхищение с достойното си поведение. Държеше се с изправена глава и никога не се оплакваше. Той се чувстваше безпомощен, неспособен да я утеши.

Баща ѝ си спомни колко утешение бе получавала тя от църквата преди и когато пристигнаха в Авила ѝ каза:

— Отец Берендо, тукашният свещеник, ми е стар приятел. Може би той ще ти помогне. Би ли говорила с него?

— Не.

Не би искала да има нищо общо с Бога.

Тереза прекарваше сама в хотелската стая, докато баща ѝ вършеше работата си. Когато той се връщаше, я заварваше, седнала в същия стол, гледайки стените.

— Тереза, моля те, срещни се с отец Берендо.

— Не.

Той се чувстваше безпомощен. Тереза отказваше да напусне хотелската стая, нито пък искаше да се върне в Ез.

Като последна възможност свещеникът дойде да я види.

— Баща ти ми разказва, че някога си посещавала църква редовно.

Тереза погледна в очите деликатния на вид свещеник и каза студено:

— Повече не ме интересува. Църквата няма какво да ми предложи.

Отец Берендо се усмихна.

— Църквата има какво да предложи на всеки, дете мое. Църквата ни дава надежда и мечти...

— Получила съм своите мечти. Никога повече.

Той взе ръцете ѝ в своите слаби ръце и видя светлите белези от бръснача, бледи като стари спомени.

— Бог не вярва на това. Говори с него и той ще ти каже.

Тереза си седеше, втрещена в стената и когато той накрая си излезе, тя дори не го забеляза.

На следващата сутрин Тереза влезе в хладната сводеста църква и почти веднага старото познато чувство на покой я обхвана. Последният път, когато бе ходила на църква, бе, за да прокълне Бог. Изпълни я чувство на дълбок срам. Това, което ѝ навреди, бе нейната собствена слабост, а не Бог.

„Прости ми — прошепна тя. — Аз съгреших. Живях в омраза. Помогни ми. Моля те, помогни ми.“

Когато погледна нагоре, видя, че отец Берендо е до нея. След като тя свърши, той я заведе в канцеларията си.

— Не зная какво да сторя, отче. Не вярвам вече в нищо. Загубила съм вяра. — Гласът ѝ бе пълен с отчаяние.

— Вярвала ли си, когато беше малко момиче?

— Да. Много.

— Тогава ти все още я имаш, мое дете. Вярата е истинска и постоянна. Всичко друго е това, което е преходно.

Разговаряха така с часове.

Когато Тереза се върна в хотела късно след обяд, баща ѝ каза:

— Трябва да се връщам в Ез. Готова ли си да тръгваме?

— Не, татко. Нека остана тук още за известно време.

Той с поколеба.

— Добре ли се чувстваш?

— Да, татко. Обещавам.

След това Тереза и отец Берендо се виждаха всеки ден. Свещеникът бе възхитен от нея. В нея той виждаше не дебела, непривлекателна жена, а един красив нещастен дух. Разговаряха за Бог, за сътворението, за смисъла на живота и постепенно, почти с нежелание, Тереза започна отново да изпитва спокойствие. Нещо, което отец Берендо каза един ден, предизвика в нея дълбок отзвук.

— Мое дете, ако не вярваш в този свят, тогава повярвай в отвъдния свят. Вярвай в света, където Исус очаква да те приеме.

За първи път от деня, който трябваше да бъде ден на нейната сватба, Тереза започна отново да изпитва покой. Както и преди, църквата бе станала нейният свят. Но трябваше да помисли за бъдещето си.

— Няма къде да отида.

— Би могла да се върнеш вкъщи.

— Не. Никога не бих могла да се върна там. Никога не бих могла отново да видя Раул. Не зная какво да сторя. Искам да се скрия, а няма къде.

Отец Берендо замълча за дълго време. Накрая проговори:

— Би могла да останеш тук.

Тя се огледа наоколо изненадано.

— Тук?

— Цистерцианският манастир е наблизно. — Той с наклони към нея. — Да ти разкажа за него. Това е затворен свят, в който всеки е посветен на Бога. Това е място на покой и ведрина.

Сърцето на Тереза започна да олеква.

— Изглежда чудесно.

— Трябва да те предупредя. Това е един от най-строгите ордени в света. Приетите там дават обет за целомъдрие, тишина и послушание. Който влиза там, не напуска никога.

Думите му я развълнуваха.

— Никога няма да пожелаая да напусна. Това е, което съм търсила, отче. Презирам света, в който живея.

Но отец Берендо все още се колебаеше. Той знаеше, че Тереза я очаква съществуване, различно от всичко, което познаваше дотогава.

— Не може да има връщане на зад.

— Аз няма да се върна.

Рано на следващия ден отец Берендо заведе Тереза в манастира, за да се срещне с преподобната майка Бетина. Остави ги да разговарят.

В момента, в който Тереза влезе в манастира, тя разбра.

„Най-последно — помисли тя екзалтирано. — Най-последно.“ Веднага след срещата тя побърза да се обади на майка си и баща си.

— Толкова се притеснявах — каза майка ѝ. — Кога си идваш у дома?

— Аз съм у дома.

Епископът на Авила осъществи ритуала.

„Създателю, Господи, прати благословията си за твоята слугиня, за да бъде тя подкрепена с небесна добродетел, за да запази тя пълната си вяра и непоколебима вяроност.“

Тереза отговори:

„Презрях царството на този свят и всяка светска суета заради любовта на нашия Бог, Исус Христос.“ Епископът я прекръсти.

„De largitatis tuae fonte defluxit ut cum honorem nuptiarum nulla interdicta minuissent ac super sanctum conjugium nuptialis benedicto permaneret existèrent cinubium, concupiscerent sacramentum, nec imitarentur quod nuptiis agitur, sed diligèrent quod nuptiis praenotatur. Amenn.^[1]“

„Амин.“

„Приобщавам те към Исус Христос, сина на Върховния отец. Затова получи печата на Светия Дух, така че да бъдеш наречена божия невяста и ако му служиш вяроно, да бъде благословена навеки. — Епископът стана. — Господи, всемогъщи Отче, Създателя на небето и земята, който си благословил да удостоиш с женитба, подобна на тази

на благословената Мария, майка на Исус Христос — ad beatæ Mariæ, matris Domini nostri, Jesu Christi, consortium... [2]“

„Осветявам те в присъствието на Бога и неговите ангели, за да можеш да постоиш, недокосната и неосквернена, в своята цел, любов, целомъдрие, да проявяваш търпение, което да ти донесе короната на неговото благословение. Бог да ти донесе сила, когато се огъваш, да облекчи и направлява ума ти с благочестие и да те води в действията ти. Амин.“

Сега, след тридесет години, докато лежеше в гората, гледайки как слънцето се издига над хоризонта, Тереза си мислеше:

„Отидох в манастира не за това, за което си представях. Аз не отивах при Бога, а бягах от света. Но Бог прочете сърцето ми.“

Тя бе на шестдесет години и последните тридесет години от живота ѝ бяха най-щастливите. Сега изведнъж тя бе захвърлена обратно в света, от който бе избягала. И умът ѝ ѝ правеше странни номера.

Тя вече не бе сигурна кое е реално и кое е нереално.

Миналото и настоящето се сливаха в странна, замайваща смес.

„Защо става това с мен? Какво е решил Бог за мен?“ — мислеше тя.

[1] Твоята щедрост се стича от извора над това достойно бракосъчетание, никой не може да наложи забрана над този свят брачен съюз, благословен и траен законен брак, силно желан облог, неподражаем, понеже е съзнателно бракосъчетание, добросъвестно бракосъчетание, отбелязано по-горе. — Б.пр. ↑

[2] Към блажената Мария, майка на нашия Бог, общност... — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

За сестра Меган пътуването бе приключение. Тя бе свикнала с новите гледки и звуци, които я заобикаляха и бързината, с която се бе приспособила към тях, я изненадаваше.

Намираше придружителите си очарователни. Ампаро Хирон беше силна жена, която лесно вървеше наравно с мъжете и все пак изглеждаше много женствена.

Феликс Карпио, якият мъж с червеникава брада и белег, изглеждаше симпатичен и приятен.

Но за нея най-впечатляващият от групата бе Хайме Миро. В него имаше несъкрусима сила и непоклатима вяра в убежденията му, която ѝ напомняше за монахините в манастира.

Когато започнаха пътуването, Хайме, Ампаро и Феликс носеха спални чували и пушки на рано.

— Нека нося един от спалните чували — предложи Меган.

Хайме Миро я погледна с изненада, след това сви рамене.

— Добре, сестро.

Той и подаде чувала. Бе по-тежък, отколкото очакваше Меган, но тя не се оплака.

„Докато съм с тях, трябва да поема своя дял“ — помисли тя.

Струваше ѝ се, че бяха вървели цяла вечност, препъвайки се в тъмнината. Удряха се в клоните, храстите ги драскаха, насекоми ги хапеха, докато те напредваха, ръководни само от лунната светлина.

„Кои са тези хора? — питаше се Меган. — И за какво са преследвани?“

Поради това, че тя и другите монахини също бяха преследвани, тя чувстваше силно разбирателство с придружителите си.

Говореше се малко, но от време на време те водеха загадъчни разговори.

— Всичко уредено ли е във Валядолид?

— Да, Хайме. Рубио и Томас ще ни посрещнат при банката по време на борбите с бикове.

— Добре. Изпратете съобщение на Ларго Кортес да ни чака. Но не му определяйте дата.

— Разбрано.

„Кои са Ларго Кортес, Рубио и Томас? — питаше се Меган. — И какво ще се случи на борбите с бикове и в банката? — Тя почти се канеше да попита, но размисли. — Имам чувството, че не биха се зарадвали на много въпроси.“

На разсъмване усетиха миризма на дим от долината под тях.

— Почакайте тук — прошепна Хайме. — Пазете тишина.

Видяха как той се отправя към края на гората и изчезва от погледа им. Меган попита:

— Какво има?

— Мълчете! — изсъска Ампаро Хирон.

След петнадесет минути Хайме Миро се върна.

— Войници. Ще ги заобиколим.

Върнаха се обратно на разстояние от една миля, след това тръгнаха внимателно през гората, докато стигнаха до един страничен път. Полето се простираше пред тях, благоухаещо на окосено сено и зрели плодове.

Меган не можа да преодолее любопитството си.

— Защо ви търсят войниците? — попита тя.

Хайме каза:

— Нека приемем, че не се харесваме.

И тя трябваше да се задоволи с този отговор. „Засега“ — помисли тя. Беше решила да научи повече за този човек. След половин час, когато стигнаха до една закътана поляна, Хайме каза:

— Слънцето изгря. Ще останем тук до вечерта. — Погледна към Меган. — През нощта ще трябва да се движим по-бързо.

— Много добре — кимна тя.

Хайме взе спалните чували и ги разстла. Феликс Карпио каза на Меган:

— Вземете моя, сестро. Свикнал съм да спя на земята.

— Той е ваш — отвърна Меган. — Не бих могла да...

— За Бога — каза рязко Ампаро. — Влизайте в чувала. Не искаме да ни държите будни с виковете си, когато ви нападат

проклетите паяци.

В гласа ѝ имаше неприязън, която Меган не разбираше. Без да говори повече, тя влезе в спалния чувал.

„Какво я дразни“ — питаше се Меган.

Хайме постави своя чувал на няколко метра от нея и се настани в него. Ампаро Хирон влезе при него.

„Разбирам“ — помисли Меган.

Хайме се обърна към Меган:

— Добре е да поспите. Предстои ни дълъг път.

Меган се събуди от стенание. Звучеше, като че ли някой изпитва силна болка. Седна, разтревожена. Звуците идваха от спалния чувал на Хайме.

„Трябва да е много зле“ — бе първата ѝ мисъл.

Стенанието се усилваше и тогава тя чу гласа на Ампаро Хирон:

— О, да, да. Дай ми го, любими. По-силно! Да! Сега! Сега!

Лицето на Меган пламна. Тя се опита да не слуша тези звуци, но бе невъзможно. Помисли си как би се чувствала, ако Хайме Миро правеше любов с нея.

Веднага Меган се прекръсти и започна да се моли:

„Прости ми, Отче. Нека мислите ми бъдат изпълнени само с теб. Нека духът ми те търси, за да намери упование и доброто в теб.“

Звуците продължиха. Накрая, когато Меган вече мислеше, че не е в състояние да ги понася, те спряха. Но имаше други звуци, които я държаха будна. Звуците на гората, които бяха навсякъде. Беше какофония от чифтосващи се птици и щурци, шумоленето на дребни животни и глухото ръмжене на по-едри животни. Меган бе забравила колко шумен може да бъде външният свят. Липсваше ѝ чудесната тишина на манастира. За своя изненада тя чувстваше липсата дори на сиропиталището. Ужасното, чудесното сиропиталище...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Авила
1957

Наричаха я „ужасната Меган“.

Наричаха я „Меган — синеокият дявол“.

Наричаха я „невъзможната Меган“.

Тя бе на десет години.

В сиропиталището я бяха довели като бебе, изоставено пред вратата на един фермер и жена му, които не бяха в състояние да се грижат за нея.

Сиропиталището беше неприветливо двуетажно белосано здание в покрайнините на Авила, в най-бедната част на града, близо до Плаза де Санто Висенте. Управляваше е от Мерседес Анхелес, жена амазонка със сурови маниери, прикриващи топлотата, която изпитваше към своите възпитаници.

Меган изглеждаше различна от другите деца, чужда със своята руса коса и яркосини очи, силно контрастираща на тъмнокосите и тъмнооки деца. Но от самото начало тя бе различна и в друго отношение. Бе силно независимо дете, водач, пакостница. Винаги, когато имаше проблеми в сиропиталището, Мерседес Анхелес бе сигурна, че Меган е на дъното на всичко.

С течение на годините Меган бе организираща бунтове по повод храната, опитваше се да организира децата в съюз, намираще изобретателни начини да тормози възпитателите, имаше и десетина опита за бягство. Несъмнено Меган бе изключително популярна сред другите деца. Бе по-млада от много от тях, но всички се обръщаха към нея за напътствие. Тя бе родена за водач. А по-малките деца обичаха Меган да им разказва истории. Тя имаше ярко въображение.

— Какви са били родителите ми, Меган?

— А-а. Баща ти беше хитър крадец на бижута. Посред нощ той проникна в един хотел през покрива, за да открадне диамант, който

принадлежеше на една известна актриса. Е, точно когато си слагаше диаманта в джоба, актрисата се събуди, светна лампата и го видя.

— Повика ли полиция?

— Не. Той беше много красив.

— Какво се случи след това?

— Те се влюбиха и се ожениха. След това се роди ти.

— Но защо са ме изпратили в сиропиталище? Не са ли ме обичали?

Това беше винаги най-трудната част.

— Обичаха те, разбира се. Но... добре... отидоха на ски в Швейцария, където загинаха от една ужасна лавина...

— Какво значи „ужасна лавина“?

— Това е, когато голяма купчина сняг внезапно пада и те погребва.

— И тогава баща ми и майка ми са загинали?

— Да. И последните им думи бяха, че те обичат. Но нямаше кой да се грижи за теб, затова те изпратиха тук.

Както и другите, Меган искаше да знае, какви са били родителите ѝ. Вечер заспиваше, съчинявайки си истории.

„Баща ми е бил войник в Гражданската война. Бил е капитан, много смел. Ранили са го в една битка и майка ми е била сестрата, която се е грижела за него. Оженили са се и той се е върнал на фронта, където е загинал. Майка ми е била твърде бедна, за да се грижи за мен и затова ме е оставила във фермата. Това съкрушило сърцето ѝ.“

И тя плачеше от съжаление за смелия си загинал баща и безутешната си майка.

Или:

„Баща ми е бил бикоборец. Бил е един от най-големите матадори. Всички са го обожавали. Майка ми е била красива танцьорка на фламенко. Оженили са се, но той е бил убит от един грамаден, опасен бик. Майка ми е била принудена да ме изостави.“

Или:

„Баща ми е бил умен шпионин от чужда страна...“

Фантазиите нямаха край.

В сиропиталището имаше тридесет деца, от изоставени новородени до четиринадесетгодишни. Повечето от тях бяха испанчета, но имаше и деца от няколко страни и Меган научи няколко езика. Тя спеше в обща спалня с десетина други момичета. Шепнешком се водеха среднощни разговори за кукли и дрехи, а когато започнаха да порастват, и за секс. Това скоро стана главна тема на разговорите.

— Казват, че много боляло.

— Не ме интересува. Не мога повече да чакам.

— Ще се омъжа, но никога няма да позволя на мъжа си да го стори с мен. Мисля, че е срамно.

Една нощ когато всички спяха, Примо Конде, едно от по-големите момчета в сиропиталището, се промъкна в спалнята на момичетата. Застана до леглото на Меган.

— Меган — прошепна той.

Тя веднага се събуди.

— Примо? Какво има?

Той хълцаше уплашен.

— Мога ли да легна при тебе?

— Да, но пази тишина.

Примо бе на тринадесет години, както и Меган, но беше дребен за възрастта си и другите деца го тормозеха. Страдаше от ужасни кошмари и се будеше посред нощ, викайки. Децата го измъчваха, Но Меган винаги го защитаваше.

Примо легна до нея и тя усети сълзите по бузите му. Притисна го в прегръдките си.

— Спокойно, нищо няма — прошепна тя. — Всичко е наред.

Тя го залюля нежно и хълцанията му намаляха. Тялото му бе притиснато към нейното и тя усети нарастващата му възбуда.

— Примо...

— Съжалявам. Аз... не мога да се въздържа.

Притискаше се към нея в ерекция.

— Обичам те, Меган. Ти си единствената, на която държа в целия свят.

— Ти още не си бил всред света.

— Моля ти се, не ми се подигравай.

— Не ти се подигравам.

— Нямам никого освен теб.

— Зная.

— Обичам те.

— Аз също те обичам, Примо.

— Меган... би ли ми разрешила да правя любов с теб? Моля те.

— Не.

Последва тишина.

— Съжалявам, че те обезпокоих. Ще се върна в леглото си.

Гласът му бе изпълнен с болка. Надигна се да си ходи.

— Почакай. — Меган го притискаше плътно, стремейки се да облекчи страданието му, като сама се почувства възбудена. — Примо, аз... не мога да ти позволя да правиш любов с мен, но мога да направя нещо, за да се почувстваш по-добре. Искаш ли?

— Да — промърмори той.

Примо носеше пижама. Меган дръпна връвчицата, която държеше панталона на пижамата и бръкна в нея. „Той е мъж“ — помисли тя.

Хвана го нежно с ръка и започна да го гали. Примо застена и каза:

— О, чувствам се чудесно. — И минута по-късно каза: — Господи, обичам те, Меган.

Тялото ѝ гореше и ако в този момент ѝ беше казал: „Искам да правя любов с тебе“, би му отвърнала с „да“.

Но той лежеше безмълвен и след няколко минути се върна в леглото си.

Меган не мигна цяла нощ. Повече тя не му позволи да дойде при нея в леглото ѝ.

Изкушението бе твърде голямо.

От време на време повикваха някое дете в стаята на възпитателите, за да се срещне с възможни осиновители. Това бяха винаги моменти на голямо вълнение за децата, защото те означаваха шанс за измъкване от скучната обстановка в сиропиталището, шанс да получат истински дом, да принадлежат на някого.

С течение на годините Меган гледаше как избираха другите сираци. Те отиваха в домовете на търговци, фермери, банкери,

собственици на магазини. Но никога не избираха нея. Репутацията на Меган я предхождаше. Тя чуваше потенциалните родители да си говорят.

— Тя е много красиво дете, но чувам, че е трудна.

— Не е ли тя, която миналия месец вкарала в сиропиталището дванадесет кучета?

— Казват, че е подстрекател. Страхувам се, че няма да се разбира с нашите деца.

Те нямаха представа колко много другите деца я обичаха.

Отец Берендо идваше в сиропиталището веднъж седмично, за да види възпитаниците. Меган очакваше с нетърпение неговото посещение. Тя беше страстен читател и свещеника и Мерседес Анхелес се стараеха да бъде добре снабдена с книги. С него Меган можеше да разисква неща, за които не би посмяла да говори с някой друг. Именно на него двойката фермери бе предала подхвърленото дете.

— Защо не са искали да ме задържат при себе си? — попита Меган.

Старият свещеник каза топло:

— Те много искаха това, Меган, но бяха стари и болни.

— Защо, мислите, че истинските ми родители са ме оставили в тази ферма?

— Сигурен съм, че е защото са били бедни и не са били в състояние да те гледат.

Докато растеше, Меган ставаше все по-сериозна. Беше впечатлена от интелектуалните аспекти на католическата църква. Прочете „Изповеди“ на свети Августин, писанията на свети Франциск от Асизи, Томас Мор, Томас Мертон и десетина други. Ходеше редовно на църква, като се наслаждаваше на тържествените ритуали, литургии, получаване на причастие, благословенията. Може би най-много тя харесваше чудесното чувство на ведрина, което винаги я обхващаше в църквата.

— Искам да стана католичка — каза тя на отец Берендо един ден.

Той взе ръката ѝ в своята и каза развълнувано:

— Може би ти вече си такава, Меган, но ни ще трябва да осигурим нашия облог.

После продължи:

— Вярваш ли в Бог, всемогъщия Отец, създателя на небето и земята?

— Да, вярвам!

— Вярваш ли в Исус Христос, неговия единствен син, който бе роден и страда?

— Да, вярвам!

— Вярваш ли в Светия дух, в Светата католическа църква, общността на светиите, изкуплението на греховете, възкресението на тялото и вечния живот?

— Да, вярвам!

Свещеникът леко духна в лицето ѝ.

— *Exi ab ea spiritus immunde*. Излез от нея, ти нечист дух, и отстъпи на Светия дух — закрилника. — Той отново духна в лицето ѝ. — Меган, приеми доброволния Дух с дъха си и получи божията благословия. Мир с теб.

На петнадесет години Меган бе една красива млада жена, с дълга руса коса и млечнобяла кожа, която се открояваше ясно от другите.

Един ден я повикаха в канцеларията на Мерседес Анхелес. Там бе и отец Берендо.

— Здравейте, отче.

— Здравей, скъпа Меган.

Мерседес Анхелес каза:

— Страхувам се, че имаме един проблем, Меган.

— О? — Тя се опита да си спомни своите последни простъпки.

Директорката продължи:

— Има ограничение на възрастта до петнадесет години, а ти си стигнала до петнадесетия си рожден ден.

Меган, разбира се, отдавна знаеше за това правило. Но бе избягвала да мисли за това, защото не искаш да приеме факта, че на света няма място, където да отиде, че никой не я искаше и ще бъде изоставена отново.

— Трябва ли... трябва ли да напусна?

Добросърдечната амазонка беше разстроена, но нямаше избор.

— Страхувам се, че ще трябва да с придържаме към правилника.

Може да ти намерим място като прислужница.

Меган нямаше думи. Отец Берендо попита:

— Къде би искала да отидеш?

Когато се замисли, ѝ дойде една идея. Имаше едно място, където да отиде.

От дванадесетгодишна възраст тя си бе помагала на издръжката в сиропиталището, като изпълняваше дребни поръчки из града. Много от тях бяха за Цистерцианския манастир. Нещата, които носеше, бяха винаги предавани на преподобната майка Бетина. Меган хвърляше крадешком погледи към монахините, докато се молеха или се разхождаха из залите. Тя бе усетила в тях завладяващо чувство на ведрина. Завиждаше им за радостта, която излъчваха. За нея манастирът изглеждаше като дом на любовта.

Преподобната майка беше обикнала умното младо момиче и в течение на годините бяха имали много разговори.

— Защо хората влизат в манастири? — бе попитала веднъж Меган.

— Хората идват при нас по много причини. Повечето идват, за да се посветят на Бога. Но някои идват, защото нямат никаква надежда. Ние им даваме надежда. Някои идват, защото чувстват, че няма за какво да живеят. Ние им показваме, че има смисъл да се живее за Бог. Някои идват, защото бягат. Други идват, защото се чувстват отчуждени, а искат да принадлежат на нещо.

Това бе, което накара младото момиче да се замисли. „Всъщност никога не съм принадлежала на никого. Това е моят шанс.“

— Мисля, че бих искала да вляза в манастира.

След шест седмици тя прие своя обет.

Накрая Меган откри това, което бе търсила толкова дълго. Тя принадлежеше. Това бяха нейните сестри, семейството, което никога не бе имала преди и всички имаха един общ баща.

Меган работеше в манастира като счетоводител. Бе очарована от старинния език с жестове, който сестрите използваха, за да разговарят

с преподобната майка. Имаше четиристотин седемдесет и два знака, достатъчни, за да се предаде всичко, което им бе необходимо да изразят.

Когато беше ред на някоя монахиня да изчисти дългите коридори, игуменката Бетина вдигаше дясната си ръка с дланта нагоре духваше върху нея. Ако някоя монахиня беше болна, тя отиваше при преподобната майка и притискаше върховете на показалеца и средния пръст на дясната си ръка върху външната страна на китката на лявата си ръка. Ако изпълнението на някаква молба трябваше да бъде отложено, игуменката Бетина поставяше юмрука на дясната си ръка пред дясното си рамо и леко замахваше напред и надолу — „Утре.“

Една ноемврийска сутрин Меган бе запозната със смъртните обреди. Умираще една монахиня и в параклиса удряха дървено клепало. Това бе сигнал за началото на ритуал, непроменен от 1030 години. Всички, които можеха да се отзоват, бързаха да коленичат в лазарета за миропомазването и псалмите. Молеха се безмълвно на светиите да се застъпят за душата, която напускаше тяхната сестра. За да покаже, че е време да бъде отдадено последното свещенодействие, майката игуменка протегна лявата си ръка с дланта нагоре и начерта кръст върху нея с върха на палеца на дясната си ръка.

И накрая беше знакът за самата смърт, при което една сестра постави върха на десния си палец под брадичката си и леко го повдигна.

След изричането на последните молитви тялото беше оставено само за един час, за да може душата да го напусне в мир. До леглото гореше голямата пасхална свещ, поставена в дървен свещник, християнският символ на вечна светлина.

Санитарката изми тялото и облече мъртвата монахиня в нейната одежда, черен презраменник върху бяла качулка, груби чорапи и ръчно изработени сандали. Една от монахините донесе от градината пресни цветя, вплетени във венец. Когато мъртвата жена бе облечена, процесия от шест монахини я отнесе в църквата и я поставиха върху ложе, застлано с бели чаршафи, гледащо към олтара. Не биваше да бъде оставена сама пред Бога, затова две монахини стояха до нея, молейки се през останалата част от деня и през нощта, докато пасхалната свещ примигваше до тялото.

След обяд на следващия ден след литургията с реквием мъртвата бе отнесена през параклиса до малкото, оградено със стени гробище, където дори и в смъртта монахините запазваха своя дом. Сестрите, по три от двете страни, я спуснаха внимателно в гроба с помощта на бели ленени ленти. Беше цистерциански обичай мъртвите да лежат непокрити в земята, погребани без ковчег. Като последна служба за своята сестра, две монахини започнаха леко да хвърлят пръст върху неподвижното тяло, преди всички да се върнат в църквата за да изпеят псалми на покаяние. Три пъти те помолиха Бог да се съжали над душата ѝ:

„Domine miserere super peccatrice.

Domine miserere super peccatrice.

Domine miserere super peccatrice.“^[1]

Често имаше случаи, когато младата Меган бе изпълнена с меланхолия. Манастирът ѝ даваше ведрина и все пак не се чувстваше напълно спокойна. Сякаш част от нея липсваше. Усецаше копнежи, които трябваше отдавна да е забравила. Мислеше си за приятели, които бе оставила в сиропиталището, и се чудеше какво е станало с тях. Чудеше се какво става във външния свят — светът, който бе отрекла — свят, в който имаше музика, танци и смях.

Меган отиде при сестра Бетина.

— Случва се с всички нас от време на време — увери тя Меган. — Църквата го нарича ацедия. Това е духовно неразположение, инструмент на Сатаната. Не се притеснявай за това, дете. Ще премине.

И то премина.

Но това, което не премина, бе дълбокият копнеж да разбере кои са родителите ѝ.

„Никога няма да узная — помисли Меган отчаяно. — Не, докато съм жива.“

[1] Господи, съжали се над грешницата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Ню Йорк
1976

Репортерите, събрани пред сивата фасада на нюйоркския хотел Уолдорф-Астория, наблюдаваха парада на знаменитости във вечерни облекла, които слизаха от своите лимузини, минаваха през въртящите се врати и се отправяха към голямата бална зала на третия етаж. Гостите идваха от цял свят. Светкавиците проблясваха, докато репортерите викаха:

— Господин вицепрезидент, бихте ли погледнали насам, моля?

— Губернатор Адамс, може ли да направя още една снимка?

Имаше сенатори и представители от няколко чужди страни, бизнесмагнати и знаменитости. И те всички бяха дошли да отпразнуват шестдесетия рожден ден на Елън Скот. Всъщност причина за посещението бе, не толкова рожденият ден на Елън Скот, колкото благотворителното мероприятие на Скот Индъстриз, един от най-мощните конгломерати в света. Огромната империя включваше нефтени компании и стоманодобивни заводи, комуникационни системи и банки. Всички пари, събрани тази вечер, щяха да отидат за благотворителни цели в международен мащаб.

Скот Индъстриз имаше инвестиции във всяка част на света. Преди двадесет и седем години нейният президент Майлоу Скот бе починал неочаквано от сърдечен удар и неговата съпруга Елън бе поела ръководството на огромния конгломерат. През следващите години тя се бе проявила като блестящ администратор, утроявайки активите на компанията.

Голямата бална зала на Уолдорф-Астория беше огромно помещение, оцветено в бежово и златно, със сцена в единия край, покрита с червени килими. Цялата зала се обхващаше от балкон с тридесет и три ложи, над всяка от които висеше полилей.

В средата на балкона седеше почетният гост. Присъстваха поне шестстотин мъже и жени, които вечеряха на маси, блестящи от сребро.

Когато вечерята приключи, губернаторът на Ню Йорк се изкачи на сцената.

— Господин вицепрезидент, дами и господа, уважаеми гости, ние всички сме тук тази вечер с една цел — да отдадем почитта си на една забележителна жена и на нейната безкористна щедрост през годините. Елън Скот е личност, която би постигнала успех във всяка област. Тя би могла да бъде голям учен или лекар. Би могла да бъде също и голям политик и, трябва да ви кажа, че ако Елън Скот реши да се кандидатира за президент на Съединените щати, аз ще бъда първият, който ще гласува за нея. Не в следващите избори, разбира с, но в последващите.

Чуха се смехове и аплодисменти.

— Но Елън Скот е повече от една блестяща жена. Тя е едно хуманно, състрадателно човешко същество, което никога не се колебае да се ангажира с проблемите, пред които се изправя светът днес...

Речта продължи още десет минути, но Елън Скот не слушаше повече.

„Колко много греша той — помисли тя мрачно. — Колко грешат всички. Скот Индъстриз дори не е моя компания. Майлоу и аз я откраднахме. И аз съм виновна за далеч по-голямо престъпление от това. Това повече няма значение. Не сега. Защото скоро ще бъда мъртва.“

Тя си спомни точно думите на лекаря, когато той прочете лабораторния анализ, който бе смъртната ѝ присъда.

„Ужасно съжалявам, мисис Скот, но се страхувам, че няма начин да ви съобща това деликатно. Ракът се е разпространил в цялата ви лимфна система. Не подлежи на операция.“

Тя бе почувствала внезапна оловна тежест в стомаха си.

— Колко... колко време имам?

Той се поколеба.

— Година... може би.

„Недостатъчно време. Не при толкова много неща, които трябва да свърша“ — помисли тя.

— Вие няма да говорите нищо за това, разбира се — гласът ѝ бе твърд.

— Разбира се, че не.

— Благодаря ви, докторе.

Тя нямаше никакъв спомен за това, как напусна Колумбийския презвитериански медицински център или как шофираше през града. Единствената ѝ мисъл бе:

„Трябва да я намеря, преди да умра.“

Речта на губернатора бе свършила.

— Дами и господа, имам честта и привилегията да ви представя мисис Елън Скот.

Тя стана, съпроводвана с овации, след това се отправи към сцената — слаба, изправена жена със сиви коси, изискано облечена. Излъчваше енергия, която вече не чувстваше.

„Да се гледа към мен, е като да се гледа светлината на отдавна изгаснала звезда — помисли горчиво тя. — Всъщност аз вече не съм тук.“

На сцената тя почака да стихнат аплодисментите.

„Те аплодират едно чудовище. Какво биха правили, ако знаеха“ — помисли тя.

Когато заговори, гласът ѝ беше твърд.

— Господин вицепрезидент, сенатори, губернатор Адамс...

„Една година — мислеше тя. — Къде ли е тя и дали е още жива. Трябва да разбере.“

Тя продължаваше да говори, автоматично произнасяйки всичко, което публиката очакваше да чуе.

— С радост приемам това уважение, не за себе си, а за всички тези, които са работили толкова усърдно, за да облекчат бремето на онези, които са били по-малко щастливи от нас...

Спомените ѝ се върнаха четиридесет и две години назад в Гари, Индиана.

На осемнадесетгодишна възраст Елън Дудаш бе назначена в завода за автомобилни части на Скот Индъстриз в Гари, Индиана. Тя бе привлекателно и общително момиче, популярна сред колегите си. В деня, когато Майлоу Скот дойде да инспектира завода, Елин бе избрана да го придружава.

— Хей! Как си Ели? Може би ще се омъжиш за брата на шефа и ние всички ще работим за теб.

Елън Дудаш се засмя.

— Точно така. На кукуво лято.

Майлоу Скот въобще не беше това, което си представяше Елън. Той бе малко над тридесет, висок и слаб. „Не изглежда зле“ — помисли тя. Беше стеснителен и много учтив.

— Много любезно от ваша страна да ме разведете, мис Дудаш. Надявам се, че не ви отклонявам от работата ви.

— Надявам се, че да — засмя се тя.

Беше й толкова лесно да разговаря с него.

„Не мога да повярвам, че се разхождам тук с брата на големия шеф. Ще разправам на мама и татко за това.“

Майлоу изглеждаше, че искрено се интересува от работниците и техните проблеми. Елън го разведе през цеха, където се произвеждаха предавателните механизми, цеха за закаляване, където предавателните механизми и скоростните кутии се втвърдяваха, отделите за опаковане и експедиция. Той бе силно впечатлен.

— Наистина е сложно производство, нали, мис Дудаш?

„Той притежава всичко това, а се държи със страхопочитание като момче. Всякакви ги има.“

Инцидентът стана в монтажния цех. Висящ кабелен кран, който носеше метални пръти към механичния цех, изпусна товара и металните пръти започнаха да падат. Майлоу Скот беше точно под тях. Елън видя това части от секундата, преди да го ударят, и без да мисли, го блъсна настрана. Два от тежките железни пръти я удариха, преди да успее да избяга и тя загуби съзнание.

Събуди се в болничната стая, сама. Стаята беше буквално пълна с цветя. Когато отвори очи и се огледа, тя си помисли:

„Умряла съм и съм отишла в рая.“

Имаше орхидеи, рози, лилии, хризантеми и редки цветя, които дори не се опита да разпознае.

Дясната й ръка беше в гипс, а ребрата й бяха бинтовани и ги чувстваше болезнени.

Влезе една сестра.

— А, вие сте будна, мис Дудаш. Ще съобщя на доктора.

— Къде... къде се намирам?

— В Блейк Сентър. Това е частна болница.

Елън огледа голямото помещение.

„Никога не бих могла да си позволя да платя за всичко това“ — помисли тя.

— Записваме всичките обаждания за вас.

— Какви обаждания?

— От пресата се опитваха да влязат тук, за да ви интервюират. Търсиха ви вашите приятели. Мистър Скот позвъни няколко пъти...

„Майлоу Скот!“

— Добре ли е той?

— Не разбирам.

— Пострада ли при злополуката?

— Не. Той беше тук рано тази сутрин, но вие спяхте.

— Той идвал да ме види?

— Да. — Тя се огледа наоколо. — Повечето от тези цветя са от него.

„Невероятно.“

— Баща ви и майка ви са в чакалнята. Чувствате ли се в състояние да ги видите?

— Разбира се.

— Ще ги доведе.

„Никога преди в болница не са се отнасяли така с мен“ — помисли Елън.

Майка ѝ и баща ѝ влязоха и се приближиха до леглото ѝ. Бяха родени в Полша и английският им беше тромав. Баща ѝ беше механик, плещест грубоват човек над петдесет години, а майка ѝ бе простодушна северноевропейска селянка.

— Донесох ти супа, Елън.

— Мамо, в болниците хранят хората.

— С моята супа не те хранят в болницата. Изяж я и ще се справиш по-бързо.

Баща ѝ каза:

— Видя ли вестника? Нося ти един.

Той ѝ го подаде. Заглавието гласеше:

„РАБОТНИЧКА РИСКУВА ЖИВОТА СИ, ЗА ДА СПАСИ ШЕФА“.

Тя прочете материала два пъти.

— Смело си постъпила, за да го спасиш.

„Смело? Беше глупаво. Ако бях имала време да помисля, щях да спася себе си. Това беше най-тъпото нещо, което някога съм вършила. Защо? Бих могла да загина!“

Майлоу Скот дойде да види Елън по-късно тази сутрин. Носеше още един букет цветя.

— За вас са — каза той неловко. — Лекарят ми каза, че ще се оправите бързо. Аз... нямам думи да изразя благодарността си.

— Не беше нищо особено.

— Това бе най-смелата постъпка, която някога съм виждал. Вие спасихте живота ми.

Тя се опита да помръдне, но това предизвика остра болка в ръката ѝ.

— Добре ли сте?

— Разбира се. — Едната ѝ страна започна да пулсира. — Какво каза докторът за мене?

— Имате счупена ръка и три счупени ребра.

Не би могъл да ѝ каже нещо по-лошо. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво има?

Как би могла да му каже? Щеше само да ѝ се изсмее. Беше спестявала за дългоочакваната почивка в Ню Йорк с няколко момичета от завода. Това бе нейната мечта.

„Сега няма да работя повече от месец. Свърши се с Манхатън.“

Елън бе работила от петнадесетгодишна възраст, винаги беше напълно независима и самостоятелна, но сега си помисли:

„Може би, ако е толкова благодарен, ще плати част от разноските за болницата. Но за нищо на света не бих го помолила. — Почваше да изпада в дрямка. — Трябва да е от лекарствата.“

Каза сънливо:

— Благодаря ви за всички цветя, мистър Скот. Беше ми приятно да ви видя.

„Ще се притеснявам за сметката от болницата по-късно.“
Елън Дудаш заспа.

На следващата сутрин в стаята на Елън влезе висок изискан на вид мъж.

— Добро утро, мис Дудаш. Как се чувствате тази сутрин?

— По-добре, благодаря.

— Аз съм Сам Нортън, шеф на рекламата на компанията Скот Индъстриз.

— О! Тук ли живеете?

Не беше го виждала преди.

— Не. Дойдох със самолет от Вашингтон.

— За да ме видите?

— Да ви помогна.

— Да ми помогнете за какво?

— Пресата е отвън, мис Дудаш. Тъй като не вярвам някога да сте давала пресконференция, мислех, че може би ще използвате малко помощ.

— Какво искате?

— Главно, те ще искат да им кажете как и защо спасихте мистър Скот.

— О, това е лесно. Ако се бях замислила, щях да побягна като луда.

Нортън я погледна втренчено.

— Мис Дудаш, не мисля, че бих казал същото на ваше място.

— Защо не? Това е истината.

Въобщо не беше това, което бе очаквал. Изглежда, че момичето нямаше представа от положението, в което се намираше.

Имаше нещо, което тревожеше Елън и тя реши да си изясни работите.

— Ще се виждате ли с мистър Скот?

— Да.

— Бихте ли ми направили една услуга?

— Ако мога, разбира се.

— Зная, че злополуката не беше по негова вина и той не ме е молил да го спасявам, но... — Нейното чувство за независимост я

накара да се поколебае. — О, няма значение.

„А, ето че излиза — помисли Нортън. — Колко ли облаги ще се опита да извлече? В брой ли ще бъде? По-добра работа? Какво?“

— Моля, продължете, мис Дудаш.

Тя реши да си каже какво мисли.

— Истината е, че нямам много пари и ще загубя известно заплащане в завода и не мисля, че мога да си позволя всички тези болнични разходи. Не бих искала да досаждам на мистър Скот, но ако той би могъл да ми уреди един заем, аз ще го изплатя. — Тя видя изражението на лицето му и го изтълкува погрешно. — Съжалявам. Предполагам, че звучи сметкаджийски. Въпросът е, че спестявах за едно пътуване и... е, това разваля всичко. — Тя пое дълбоко дъх. — Това не е негов проблем. Ще се справя.

Сам Нортън едва не я целуна. Помисли си:

„Откога не съм попадал на истинска невинност? Това е достатъчно да възстанови вярата ми в жените.“

Той седна до леглото, изоставяйки професионалното поведение. Взе ръката ѝ.

— Елън, чувствам, че ще станем големи приятели. Обещавам ти, че няма да имаш никакви проблеми с парите. Но първото нещо, което трябва да свършим, е да преминем през тази пресконференция. Искаме да се представиш в нея добре, така че... — Той спря за момент. — Ще бъда откровен. Работата ми е да се погрижа Скот Индъстриз да се представи добре. Разбираш ли?

— Мисля, че да. Искате да кажете, че не би прозвучало твърде добре, ако кажа, че всъщност много не съм държала да спася Майлоу Скот? Би било по-добре, ако кажа нещо като: „Толкова обичам да работя за Скот Индъстриз, че когато Майлоу Скот попадна в опасност, знаех, че трябва да го спася, дори с риск за собствения си живот“.

— Да.

Тя се засмя.

— Добре. Ако това ви помогне. Но не искам да ви заблуждавам, мистър Нортън. Не зная какво ме накара да го сторя.

Той се усмихна.

— Това ще бъде наша тайна. Ще пусна лъвовете.

Имаше повече от двадесет репортери и фотографи от радиостанции, вестници и списания. Беше невероятна история и

пресата възнамеряваше да я изстиска докрай. Не всеки ден се случва млада работничка да рискува живота си, за да спаси брата на шефа си. А обстоятелствата, че това бе Майлоу Скот, ни най-малко не разваляше историята.

— Мис Дудаш, каква ви бе първата мисъл, когато видяхте всичките тези железни да политат към вас?

Елън погледна към Сам Нортън и каза:

— Помислих си: „Трябва да спася мистър Скот. Никога не бих си простила, ако позволя да загине.“

Нортън видя, че Елън започва да се уморява, каза:

— Достатъчно, дами и господа. Благодарим ви много.

— Добре ли се справих?

— Беше чудесна. Сега си поспи.

Сънят ѝ бе непостоянен. Сънува, че се намира във фоайето на Емпайър Стейт Билдинг, но пазачите не я пускат да се качи на върха, защото няма достатъчно пари за билет.

Същия следобед Майлоу, Скот посети Елън. Това я изненада. Бе чула, че живее в Ню Йорк.

— Чух, че пресконференцията е протекла много добре. Вие сте истинска героиня.

— Мистър Скот, трябва да ви кажа нещо. Не съм героиня. Не се замислих дали да ви спасявам. Аз... просто го направих.

— Зная. Сам Нортън ми каза.

— Добре, тогава...

— Елън, има различни видове героизъм. Вие не помислихте да ме спасявате, но го направихте инстинктивно, вместо да спасявате себе си.

— Аз... просто исках да знаете.

— Сам също ми каза, че се безпокоите за сметката от болницата.

— Е...

— Платена е. А що се отнася до загубата на надници — той се усмихна, — мис Дудаш, струва ми се, че не разбирате колко много ви дължа.

— Не ми дължите нищо.

— Лекарят ми каза, че напускате болница утре. Ще ми позволите ли да ви поръчам вечеря?

„Той не разбира — помисли Елън. — Не искам неговата милостиня. Или състраданието му.“

— Говоря сериозно, като казвам, че не ми дължите нищо. Благодаря ви, че се погрижихте за сметката от болницата. Сега ме квит.

— Добре. А сега мога ли да ви поръчам вечеря?

Така се започна. Майлоу Скот прекара в Гари една седмица, през която се виждаше с Елън всяка вечер. Майка ѝ и баща ѝ я предупреждаваха:

— Внимавай. Големите шефове не излизат с работнички, освен ако не искат нещо.

Така мислеше и Елън в началото, но Майлоу я накара да си промени отношението. Беше през цялото време безупречен джентълмен и в крайна сметка Елън прозря истината: „На него наистина му е приятно да бъде с мен.“

Докато Майлоу бе стеснителен и резервиран, тя бе пряма и открита. През целия си живот Майлоу бе обкръжен от жени, чиято изгаряща амбиция бе да станат част от мощната династия на Скот. Те си правеха своите сметки, Елън Дудаш бе първата напълно честна жена, която Майлоу бе срещал някога. Тя казваше точно това, което мисли. Бе умна, привлекателна и преди всичко — беше истинско удоволствие да си с нея. В края на седмицата те вече се бяха влюбили един в друг.

— Искам да се ожения за теб — каза Майлоу. — Не мога да мисля за нищо друго. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не.

Нито пък Елън беше в състояние да мисли за нещо друго. Истината беше, че е ужасена. Фамилията Скот бяха нещо като крале. Бяха известни, богати и могъщи. Тя си мислеше:

„Аз не принадлежа на техния кръг. Ще направя глупост. Както и Майлоу.“

Но тя знаеше, че е безнадеждно да се съпротивлява на това.

Ожени ги един мирови съдия в Гринуич, Кънектикът. След това заминаха за Манхатън, за да се запознае Елън Дудаш с новите си роднини.

Байрън Скот посрещна брат си с думите:

— Какво си направил, по дяволите? Оженил си се за полска уличница! Да не си полудял?

Сюзън Скот бе също толкова непримирима.

— Разбира се, че се е омъжила заради парите му. Когато открие, че той няма никакви, ще анулираме брака.

Твърде много подценяваха Елън Дудаш.

— Брат ти и жена му ме мразят, но не съм се омъжила за тях, а за теб. Не искам да заставам между тебе и Байрън. Ако това те измъчва много, кажи ми и аз ще си отида.

Той я взе в ръцете си и пошепна:

— Обожавам те. Когато Байрън и Сюзън наистина те опознаят, те също ще те обожават.

Тя го притисна към себе си и си помисли: „Колко е наивен. И колко го обичам.“

Байрън и Сюзън не се държаха зле с новата си снаха. Отнасяха се покровителствено към нея. За тях тя щеше винаги да бъде малката полякиня, която е работила в един от заводите на Скот.

Елън изследваше, четеше и учеше. Наблюдаваше как се обличат съпругите на приятелите на Скот и им подражаваше. Бе решила да стане подходяща жена на Майлоу Скот и с течение на времето успя. Но не и в очите на новите си роднини. Постепенно нейната наивност премина в цинизъм.

„Богатите и могъщите не са толкова чудесни — мислеше си тя. — Всичко, към което се стремят, е да стават по-богати и по-могъщи.“

Елън се стремеше да помага на Майлоу по всякакъв начин, но не можеше да постигне много в това отношение. Скот Индъстриз беше един от малкото в света частно притежавани конгломерати. Капиталът принадлежеше на фамилията Скот. По-малкият брат на Байрън беше на заплата и това винаги му беше напомняно. Байрън се отнасяше към брат си некоректно. Даваха му да върши всички неблагоприятни работи, а никога не му отдаваха признание.

— Защо се примиряваш с това, Майлоу? Ти не се нуждаеш от него. Би могъл да почнеш собствен бизнес.

— Не бих могъл да напусна Скот Индъстриз. Байрън се нуждае от мен.

Но с течение на времето Елън започна да разбира истинската причина. Майлоу беше слаб. Той се нуждаеше от някого, на когото да се облегне. Стана й ясно, че той никога Няма да има смелостта да напусне компанията.

„Добре — помисли си тя настървено. — Някой ден компанията ще бъде негова. Байрън няма да живее вечно. Майлоу е неговият единствен наследник.“

Когато Сюзън Скот съобщи, че е бременна, това бе удар за Елън.

„Детето ще наследи всичко“ — помисли тя. Когато бебето се роди, Байрън каза:

— Тя е момиче, но аз ще я науча да управлява компания.

„Мръсник“ — помисли Елън. Сърцето я болеше за Майлоу.

Това, което каза Майлоу, бе:

— Нали е хубаво бебе!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Пилотът на Локхид Лоудстар беше обезпокоен.

— Появява се въздушен фронт. Това не ми харесва. — Той кимна към помощник-пилота. — Поеми управлението.

Напусна пилотската кабина и влезе при пътниците.

Освен пилота и помощник-пилота на борда имаше петима пътници. Байрън Скот — блестящият енергичен основател и главен директор на Скот Индъстриз, неговата привлекателна съпруга Сюзън, тяхната едногодишна дъщеря Патриша, Майлоу Скот — по-малкият брат на Байрън и неговата съпруга Елън. Те летяха в един от самолетите на компанията от Париж за Мадрид. Да вземат и детето, беше хрумване на Сюзън в последната минута.

— Не обичам да съм далече от нея за дълго — бе казала тя на съпруга си.

— Опасяваш се, че ще ни забрави ли? — пошегува се той. — Добре, ще я вземем с нас.

Сега, след като Втората световна война свърши, Скот Индъстриз навлизаше бързо в европейския пазар. В Мадрид Байрън Скот щеше да проучва възможностите за откриване на нов стоманодобивен завод.

Пилотът се приближи към него.

— Извинете, сър. Навлизаме в буреносни облаци. Пред нас не изглежда добре. Желаете ли да се върнем?

Байрън погледна през илюминатора. Летяха през сива маса от купести облаци, които често се осветяваха от далечни светкавици.

— Довечера имам среща в Мадрид. Можете ли да заобиколите бурята?

— Ще се опитам. Ако не успея, ще трябва да се върнем назад.

Байрън кимна.

— Добре.

— Моля, всички затегнете коланите си. Пилотът побърза към кабината.

Сюзън бе чула разговора. Тя взе детето в ръцете си, съжалявайки, че е тръгнала с него. Помисли си:

„Трябва да кажа на Байрън да накара пилота да се върнем.“

— Байрън...

Внезапно те се озоваха в ядрото на бурята и самолетът започна да се мята всред бушуващия вятър. Движението ставаше все по-интензивно. По стъклата започнаха да удрят дъждовни капки. Видимостта изчезна напълно. Пътниците имаха чувството, че се движат в развълнувано море от памук.

Байрън включи системата за връзка.

— Блейк, къде сме?

— Намираме се на петдесет и пет мили северозападно от Мадрид, над град Авила.

Байрън погледна отново през прозореца.

— Ще се откажем от Мадрид довечера. Да обръщаме и да изчезваме оттук веднага.

— Роджър...

Решението закъсня с част от секундата. В момента, в който пилотът започна да обръща самолета, внезапно пред него се появи планински връх. Нямаше никакво време да се избегне сблъскването. Самолетът се вряза в склона на планината, разкъсвайки се на части. Парчета от корпуса и крилата се пръснаха по едно високо плато.

След катастрофата настана неестествена тишина, която сякаш продължи цяла вечност. Тя бе нарушена от шума на пламъци, които започнаха да обхващат останките от корпуса на самолета.

— Елън...

Елън Скот отвори очи. Лежеше под едно дърво. Съпругът ѝ се беше надвесил над нея, пляскайки я леко по лицето. Когато видя, че е жива, той каза:

— Слава Богу!

Елън седна на земята с пулсираща болка в главата си. Огледа се и видя жалките останки, които доскоро представляваха самолет, пълен с човешки тела. Гледката бе потресаваща. Попита дрезгаво:

— Къде са другите?

— Мъртви са.

Тя погледна ужасено съпруга си.

— О, Господи! Не!

Той кимна с изкривено от мъка лице.

— Байрън, Сюзън, бебето, пилотите — всички.

Елън Скот отново затвори очи и произнесе безмълвна молитва.

„Защо Майлоу и аз бяхме пощадени? — запита се тя. Трудно ѝ беше да разсъждава ясно. — Трябва да слезем и да поискаме помощ. Но е твърде късно. Всички са мъртви.“

Трудно ѝ бе да повярва. Само преди няколко минути бяха така пълни с живот.

— Можеш ли да се изправиш?

— Мисля... че да.

Майлоу ѝ помогна да се изправи. Тя постоя малко, за да отмине замайването ѝ.

Майлоу се обърна и погледна към самолета. Пламъците започнаха да се увеличават.

— Да се махаме оттук — каза той. — Ще избухне всеки момент.

Те се отдалечиха, гледайки как гори самолетът. След малко резервоарите с горивото експлодираха и самолетът бе погълнат изцяло в пламъци.

— Чудо е, че оживяхме — каза Майлоу.

Елън гледаше горящия самолет. Нещо я торможеше в периферията на съзнанието ѝ, но мисленето ѝ беше затруднено. Нещо за Скот Индъстриз. И изведнъж тя разбра.

— Майлоу?

— Да? — Той всъщност не слушаше.

— Това е съдба.

Вълнението в гласа ѝ го накара да се обърне.

— Кое?

— Скот Индъстриз. Той принадлежи на теб сега.

— Не зная...

— Майлоу, Бог я остави на теб. — Гласът ѝ бе пълен с ентузиазъм. — През целия си живот си живял в сянката на по-големия си брат.

Сега тя разсъждаваше ясно и свързано. Забрави болките в главата и тялото. Думите ѝ напиха и цялата трепереше.

— Ти си работил за Байрън в течение на двадесет години, изграждайки компанията. Нейният успех се дължи на теб, но той признавал ли е някога това? Не. Това винаги е било неговата компания, неговият успех, неговите печалби. Е, сега ти най-после имаш шанса да покажеш на какво си способен.

Той я погледна ужасен.

— Елън, техните тела са... как можеш да мислиш за...

— Зная. Но ние не сме ги убили. Сега е наш ред, Майлоу. Сега можем да покажем на какво сме способни. Никой освен нас не може да има претенции към компанията. Тя е наша! Твоя!

В този момент се чу плач на бебе. Елън и Майлоу Скот размениха недоумяващи погледи.

— Това е Патриша. Тя е жива. О, Господи!

Откриха бебето близо до купчина храсти. По някакво чудо тя бе незасегната.

Майлоу я взе нежно и я притисна към себе си.

— Всичко е наред, скъпа — пошепна той. — Всичко ще бъде наред.

Елън застана до него с шокирано изражение на лицето.

— Ти... каза, че е мъртва.

— Трябва да е била в безсъзнание.

Елън се загледа в бебето продължително.

— Би трябвало да е загинала заедно с другите — каза тя с приглушен глас.

Майлоу я изгледа шокиран.

— Какво говориш?

— В завещанието си Байрън оставя всичко на Патриша. Това, което те очаква, е да прекараш следващите двадесет години като неин настойник, така че, когато тя порасне, да те третира така некоректно, както правеше баща ѝ. Това ли е, което искаш?

Той мълчеше.

— Никога няма да имаме шанс като този. Тя гледаше втрещено детето по начин, какъв Майлоу никога не бе виждал у нея. Почти изглеждаше, като че ли тя иска да... Той си помисли:

„Тя не е на себе си. Пострадала е от контузията.“

— За Бога, Елън, какво мислиш?

Тя изглежда съпруга си продължително и постепенно страният ѝ поглед изчезна.

— Не зная — каза тя спокойно. След кратка пауза тя продължи: — Трябва нещо да направим. Може да я оставим някъде, Майлоу. Пилотът каза, че сме близо до Авила. Там трябва да има много туристи. Няма причина някой да види връзката между бебето и самолетната катастрофа.

Той поклати глава.

— Приятелите ми знаят, че Байрън и Сюзън са взели Патриша със себе си.

Елън погледна към горящия самолет.

— Няма проблем. Всички изгоряха в катастрофата. Тук ще отслужим частна паметна служба.

— Елън — запротестира той. — Не можем да направим това. Няма да се измъкнем безнаказано.

— Бог го стори за нас. Ние вече сме се измъкнали.

Майлоу погледна бебето.

— Но тя е толкова...

— Ще се оправи — каза успокоително Елън. — Ще я оставим пред някоя хубава селска къща извън града. Някой ще я осинови и тя ще бъде отгледана добре тук.

Той поклати глава.

— Не мога да направя това. Не.

— Ако ме обичаш, ще сториш това за нас двамата. Трябва да избереш, Майлоу. Или ще бъдеш с мен, или ще прекараш остатъка от живота си, работейки за детето на брат си.

— Моля те, аз...

— Обичаш ли ме?

— Повече от собствения си живот — каза той просто.

— Тогава докажи го.

Те се промъкнаха внимателно в тъмнината надолу по планинския склон, шибани от вятъра. Понеже самолетът се беше разбил високо в гориста местност, звукът беше приглушен, така че хората от града не знаеха какво се е случило.

След три часа Елън и Майлоу стигнаха до малка селска къща в покрайнините на Авила. Още не беше се съмнало.

— Ще я оставим тук — пошепна Елън.

Майлоу направи последен опит.

— Елън, не бихме ли могли...?

— Направи го — каза тя решително.

Без да каже нещо повече, той се обърна и занесе бебето до вратата на къщата. Тя бе облечена само в скъсана розова нощница и увита в одеяло.

Майлоу погледна Патриша продължително и очите му се изпълниха със сълзи. След това внимателно я постави на земята.

— Нека да имаш щастлив живот, скъпа — прошепна той.

Асунсион Морес се събуди от плача. В просъница тя помисли за момент, че това е блеенето на коза или агне.

„Как ли се е измъкнала от кошарата?“

Мърморейки, се надигна от топлото легло, облече една стара избеляла дреха и отиде до вратата.

Когато видя бебето, което лежеше на земята, плачейки и ритайки, тя извика:

— Света Богородице!

Повика веднага мъжа си. Дватама внесоха детето вътре. То не спираше да плаче и бе започнало да посинява.

— Трябва да я занесем в болница.

Бързо я увиха в още едно одеяло, занесоха я до своя пикап и я закараха в болницата. Седнаха на една пейка в дългия коридор, чакайки някой да им обърне внимание. След половин час дойде един лекар и взе детето да го прегледа.

Когато се върна, той каза:

— Има пневмония.

— Ще оживее ли?

Лекарят сви рамене.

Майлоу и Елън Скот влязоха в полицейското управление в Авила.

Дежурният сержант погледна към двамата окъсани туристи.

— Добър ден. С какво мога да ви помогна?

— Случи се ужасна злополука — каза Майлоу. — Самолетът ни се разби в планината и...

След един час към мястото пътуваше спасителна група. Когато пристигнаха, там нямаше нищо, освен тлеещи овъглени остатъци от самолета и неговите пътници.

Разследването на самолетната катастрофа, което проведеха испанските власти, беше повърхностно.

— Пилотът не е трябвало да лети в такава силна буря. Злополуката трябва да бъде обяснена с грешка на пилота.

Нямаше причина за когото и да било в Авила да свърже самолетната катастрофа с малкото дете, изоставено пред вратата на една селска къща.

Беше се свършило.

Това бе самото начало.

Майлоу и Елън отслужиха частна паметна служба за Байрън, жена му Сюзън и дъщеря им Патриша. Когато се върнаха в Ню Йорк, беше отслужена втора паметна служба, на която присъстваха шокираните приятели на фамилията Скот.

— Каква ужасна трагедия. Горката малка Патриша.

— Да — каза тъжно Елън. — Единственото успокоение е, че всичко свърши толкова бързо, без никой да страда.

Финансовите среди бяха разтърсени от новината. Всички бяха почти еднородни, че със смъртта на Байрън Скот Скот Индъстриз беше претърпяла непоправима загуба.

— Не слушай какво приказват — каза Елън Скот на мъжа си. — Ти си по-добър от Байрън. Компанията ще стане по-голяма от всякога.

Майлоу я взе в прегръдките си.

— Не зная какво бих правил без теб.

Тя се усмихна.

— Никога няма да ти се наложи. Отсега нататък ще имаме всичко на света, за което сме мечтали.

Тя го притисна към себе си, мислейки:

„Кой би могъл да повярва, че Елън Дудаш, от бедно полско семейство в Гари, Индиана, ще каже един ден: Отсега нататък ще имаме всичко на света, за което сме мечтали?“

И тя наистина мислеше така.

Бебето остана в болницата десет дни, борейки се за живота си, и когато кризата отмина, отец Берендо отиде да види фермера и жена му.

— Имам радостни новини за вас — каза той доволен. — Детето ще се оправи.

Двамата се спогледаха неловко.

— Радвам се за нея — каза уклончиво фермерът.

Отец Берендо сияеше.

— Тя е дар от Бога.

— Разбира се, отче. Но жена ми и аз обсъдихме този въпрос и решихме, че Бог е прекалено щедър към нас. Неговият дар се нуждае от храна. Не можем да си позволим да я гледаме.

— Но тя е толкова красиво бебе — възрази отец Берендо. — И...

— Съгласни сме. Но жена ми и аз сме стари и болни и не можем да поемем отговорността да отгледаме дете. Бог ще трябва да си вземе подаръка.

И така, след като нямаше къде другаде да отиде, детето бе изпратено в сиропиталището на Авила.

Майлоу и Елън седяха в кантората на адвоката на Байрън Скот, очаквайки прочитането на завещанието. Присъстваха само тримата. Елън бе изпълнена с почти непоносимо вълнение. Няколко думи, написани на лист хартия, щяха да направят нея и Майлоу невъобразимо богати.

„Ще купуваме стари майстори, имение в Саутхемптън и дворец във Франция. И това е само началото.“

Адвокатът започна да говори и Елън насочи вниманието си към него. Преди месеци тя бе видяла екземпляр от завещанието на Байрън и знаеше какво точно пише в него.

„В случай на смърт на моята съпруга и на мене, завещавам цялото мое имущество в Скот Индъстриз на моето единствено дете Патриша и определям своя брат Майлоу за изпълнител на моите права, докато тя достигне пълнолетие и бъде в състояние да поеме...“

„Е, сега всичко се промени“ — помисли възбудено Елън.

Адвокатът Лоурънс Грей каза тържествено:

— Това бе ужасен удар за всички нас. Зная колко много обичахте своя брат, Майлоу, но по отношение на това мило малко бебе... — Той поклати глава. — Е, животът си иска своето. Може би не знаете, че брат ви си промени завещанието. Няма да ви досаждам с формалностите в текста. Само ще ви прочета същината. — Той прелисти страниците и намери мястото, което търсеше.

„Аз допълвам това завещание така, че дъщеря ми Патриша ще получи сумата от пет милиона долара плюс годишна издръжка от един милион долара до края на живота си. Цялото имущество в Скот Индъстриз, което е на мое име, завещавам на своя брат Майлоу като награда за неговата вярна и ценна служба на компанията, дадена в течение на много години.“

Майлоу почувства, че стаята започва да се люлее. Мистър Грей погледна към него.

— Добре ли ви е?

Майлоу започна да се задушава.

„Боже Господи, какво направихме? Отнехме й правото на рождение, без това да е необходимо въобще. Сега можем да й го върнем.“

Той се обърна, за да каже нещо на Елън, но погледът ѝ го спря.

— Сигурно е възможно да направи нещо, Елиън. Не можем да оставим така Патриша там. Не сега.

Те се намираха в апартамента си на Пето авеню, обличайки се за благотворителна вечеря.

— Точно това ще направим — каза му Елън. — Освен ако не искаш да я доведеш тук и се опиташ да обясниш защо казахме, че е изгоряла в самолетната катастрофа.

Той нямаше какво да отговори. След като помисли за момент, каза:

— Добре тогава. Ще ѝ праша паре всеки месец, така че тя...

— Не бъди глупак, Майлоу. — Гласът ѝ бе рязък. — Да ѝ праша паре? И полицията да започне да проверява защо някой ѝ праша паре и да с добере до нас? Ако съвестта ти те мъчи, компанията ни ще дава паре за благотворителност. Забрави за детето, Майлоу. Тя е мъртва. Запомни.

Думите звучаха в ушите на Елън Скот, докато гледаше към публиката, събрана в залата на Уолдорф-Астория. Тя свърши речта си. Започнаха да ѝ ръкопляскат, ставайки на крака.

„Акламирате една мъртва жена“ — помисли тя.

Тази нощ духовете се върнаха. Тя си мислеше, че ги е пропъдила отдавна. В началото, след паметните служби за зет ѝ, жена му и Патриша, нощните посетители идваха често. Бледи мъгляви образи витаеха над леглото ѝ, а в ушите ѝ шепнеха гласове. Събуждаше се с туптящо сърце, но не можеше да види нищо. Не бе казала нищо на Майлоу за това. Той бе слаб и това би могло да го ужаси дотолкова, че да направи нещо, което да навреди непоправимо на компанията. Ако истината излезеше наяве, скандалът щеше да унищожи Скот Индъстриз. Елън твърдо бе решила това никога да не се случи. Затова тя понасяше мълчаливо духовете, докато накрая те си отидоха и я оставиха на мира.

Сега, след вечерта на банкета, те се завърнаха. Тя се събуди и седна в леглото си, оглеждайки се. Стаята бе празна и спокойна, но тя

знаеше, че бяха идвали. Какво се опитваха да ѝ кажат? Не знаеха ли, че тя скоро ще отиде при тях?

Елън стана и влезе в просторния хол, изпълнен с антики, в красивата къща, която бе купила, след като Майлоу бе починал. Тя огледа чудесната стая и си помисли: „Бедният Майлоу“. Не бе имал време да се наслаждава на никоя от придобивките от смъртта на брат си. Бе починал от сърдечен удар една година след самолетната катастрофа и Елън Скот бе поела компанията, ръководейки я с умение, което бързо доведе Скот Индъстриз до още по-голяма международна известност.

„Компанията принадлежи на фамилията Скот — помисли тя. — Не смятам да я предавам на безлични непознати хора.“

Това насочи мислите ѝ към Байрън и дъщерята на Сюзън. Законната наследница на трона, който бе откраднат от нея. Страх ли имаше в мислите ѝ? Желание за изкупление ли бе преди нейната смърт?

Елън Скот прекара, седейки в хола си, цялата нощ, гледайки, без да вижда, като мислеше и планираше. Преди колко време се бе случило? Двадесет и осем години. Патриция сега трябва да е зряла жена, при положение, че е още жива. Какъв бе животът ѝ? Дали се бе оженила за фермер, или за търговец в селото? Имаше ли деца? Дали още живее в Авила, или е отишла другаде?

„Трябва да я намеря — помисли Елън. — При това бързо. Ако Патриша е все още жива, трябва да я видя и да ѝ говоря. Трябва най-после да оправя сметката. Парите могат да превърнат лъжите в истина. Ще намеря начин да оправя положението, без тя да разбере какво се е случило в действителност.“

На следната сутрин Елън изпрати да повикат Алън Тъкър, шефа на отдела по сигурността в Скот Индъстриз. Той бе бивш детектив, над четиридесет, слаб, оплешивяващ, с нездрав вид. Беше блестящ и работеше сериозно.

— Искам да изпълните една мисия за мен.

— Да, мисис Скот.

Тя го погледна за момент, питайки се доколко би могла да сподели с него.

„Не мога да му кажа нищо — реши тя. — Докато съм жива, няма да подлагам на риск себе си или компанията. Нека първо да намери Патриша и тогава ще реша как да постъпя с нея.“

Тя се обърна към него:

— Преди двадесет и осем години едно сираче бе оставено пред вратата на селска къща в покрайнините на Авила в Испания. Искан да откриете къде е тя сега и да я доведете при мен тук колкото е възможно по-бързо.

Лицето на Алън Тъкър остана безизразно. Мисис Скот не обичаше служителите ѝ да проявяват емоции.

— Да, госпожо. Тръгвам утре.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Полковник Акока бе в повишено настроение. Всички елементи най-после идваха на мястото си. В канцеларията влезе един ординарец.

— Дошъл е полковник Состело.

— Нека влезе.

„Той няма да ми трябва повече — помисли Акока. — Може да се върне при своите оловни войници.“

Полковник Фал Состело влезе.

— Полковник.

— Полковник.

„Не е нормално — помисли Состело. — Имаме един и същи чин, но гигантът с белега има властта да ме унищожи. Понеже е свързан с ОПУС МУНДО.“

Беше под достойнството на Состело да се отзовава на повикванията на Акока, сякаш бе някакъв дребен подчинен. Но той напълно успя да скрие чувствата си.

— Искали сте да ме видите?

— Да. — Акока му посочи стол. — Седнете. Имам новини за вас. Монахините са при Хайме Миро.

— Какво?

— Да. Те пътуват с Миро и хората му. Той ги е разделил на три групи.

— Как... как разбрахте това?

Рамон Акока се облегна назад в стола си.

— Играете ли шах?

— Не.

— Жалко. Много поучителна игра е. За да бъдете добър играч, необходимо е да влезете в ролята на противника си. Хайме Миро и аз играем шах един с друг.

Фал Состело го погледна въпросително.

— Не разбирам как...

— Не буквално, полковник. Ние не използваме шахматна дъска. Използваме умовете си. Аз разбирам Хайме Миро може би по-добре от всеки друг на света. Зная как работи умът му. Знаех, че ще се опита да взриви язовира при Пуенте де Реина. Там пленихме трима от неговите помощници и само късметът помогна на Миро да се измъкне. Знаех, че той ще се опита да ги спаси и той знаеше, че аз знам това. — Акока сви рамене. — Не предвиждах, че той ще използва биковете, за да подпомогне бягството им.

В гласа му прозвуча нотка на уважение.

— Говорите така, сякаш го...

— Уважавам? Уважавам ума му. Мразя човека.

— Знаете ли накъде се е отправил Миро?

— Пътува на север. Ще го хвана до три дни.

Полковник Состело го зяпаше впечатлен.

— Най-последно ще бъде мат.

Вярно бе, че полковник Акока разбираше Хайме Миро и начина, по който работеше умът му, но това не беше достатъчно за него. Полковникът се нуждаеше от някакво предимство, за да осигури победата и бе намерил такова.

— Как...?

— Един от терористите на Миро — каза полковник Акока — е информатор.

Рубио, Томас и двете сестри избягваха големи градове и се движеха по странични пътища, минавайки покрай стари каменни села с пасящи овце и кози и овчари, които слушаха музика и футболни мачове с транзисторните си приемници. Това бе живописно съжителство на миналото с настоящето, но умът на Лучия бе зает с други неща.

Тя се придържаше близо до сестра Тереза, очаквайки първата възможност да вземе кръста и да избяга. Двамата мъже бяха винаги до тях. Рубио Арсано бе по-сърдечният от двамата, висок, приятен на вид, жизнерадостен мъж.

„Простодушен селянин“ — реши Лучия.

Томас Санхуро бе слаб и оплешивяващ.

„Прилича повече на обуцар, отколкото на терорист. Ще бъде лесно да надхитря и двамата.“

Те вървяха през равнините на север от Авила нощем, разхлаждани от ветровете, които духаха от планината Гуадарама. На лунната светлина равнините излъчваха натрапчива празнота. Минаваха покрай чифлици с жито, маслинови дървета, лозя и царевица. За да се хранят, намираха картофи и маруля, плодове от дърветата, яйца и пилета от кокошарниците.

— Цялото поле на Испания е един огромен пазар — каза Рубио Арсано.

— И целият е безплатен — ухили се Томас Санхуро.

Сестра Тереза беше напълно безразлична към заобикалящата я среда. Единствената ѝ мисъл бе да стигне манастира в Мендавиа. Кръстът почваше да ѝ натежава, но тя бе твърдо решила да не го изпуска от ръцете си.

„Скоро — мислеше тя. — Ще бъдем там скоро. Ние бягаме от Гетсиманската градина от нашите врагове към новата къща, която Бог ни е приготвил.“

— Какво? — попита Лучия.

Сестра Тереза несъзнателно бе проговорила на глас.

— Аз... нищо — промърмори тя.

Лучия я погледна по-внимателно. Възрастната жена изглеждаше разсеяна и неориентирана по отношение на това, което ставаше около нея. Лучия кимна към платнения пакет, който носеше Тереза:

— Трябва да е тежко — каза тя съчувствено. — Искате ли да го понося известно време?

Сестра Тереза притисна пакета по-силно към тялото си.

— Исус е носил по-тежък товар. Мога да нося това за него. Нали в Лука се казва: „Който иска да ме последва, нека се отрече от себе си, да понесе своя кръст всеки ден и да тръгне след мен.“ Ще го нося — каза тя с упорство.

В гласа ѝ имаше нещо странно.

— Добре ли сте, сестро?

— Разбира се.

Сестра Тереза далеч не бе добре. Не беше в състояние да спи. Чувстваше се замаяна и трескава. Умът ѝ отново ѝ правеше номера.

„Не бива да позволявам да се разболея — мислеше тя. — Сестра Бетина ще ми се кара. — Но сестра Бетина я нямаше. Беше толкова объркано. И кои са тези мъже. — Не им вярвам. Какво искат от мен?“

Рубио Арсано се бе опитвал да подхване разговор със сестра Тереза, за да я накара да се почувства по-спокойно.

— Вероятно се чувствате странно отново във външния свят, сестро. Колко време прекарахте в манастира?

„Защо иска да знае?“ — помисли тя.

— Тридесет години.

— О, колко дълго. Откъде сте?

За нея бе болезнено дори да произнесе името.

— Ез.

Лицето му засия.

— Ез? Някога там прекарах едно лято на почивка. Прекрасен град е. Познавам го добре. Спомням си...

„Познава го добре. Колко добре? Познава ли Раул? Дали не го е изпратил тук Раул?“

И изведнъж истината ѝ просветна като светкавица. Тези хора са изпратени, за да я върнат в Ез при Раул Жирадо. Те я отвличат. Бог я наказва за това, че е изоставила бебето на Моника. Сега беше сигурна, че бебето, което видя на селския площад във Вилякастин, е на сестра ѝ.

„Но това не е възможно, нали? Беше преди тридесет години — промърмори на себе си Тереза. — Те ме лъжат.“

Рубио Арсано я наблюдаваше, чувайки шепота ѝ.

— Нещо не е наред ли, сестро?

— Не — отговори Тереза, отдръпвайки се.

Сега тя ги бе разкрила. Нямаше да им позволи да я върнат при Раул и бебето. Трябваше да стигне до манастира в Мендавиа и да предаде златния кръст и тогава Бог щеше да ѝ прости за ужасния грях, който бе извършила.

„Трябва да бъда хитра. Няма да им позволя да разберат, че съм ги разкрила.“

Тя погледна към Рубио и каза:

— Чувствам се отлично.

Пресичайки безводните, изсушени от слънцето равнини, те стигнаха до едно малко село, където селянки, облечени в черно, перяха на един извор, покрит с навес от стари греди. Водата се вливаше и изтичаше от дълго дървено корито така, че бе винаги чиста.

Жените търкаха прането си върху каменни плочи и го изплакваша в течащата вода.

„Такава миролюбива гледка е — помисли Рубио. Тя му напомняше фермата, която беше изоставил. — Така изглеждаше Испания по-рано. Без бомби, без убийства. Ще имаме ли някога отново мир?“

— Добър ден.

— Добър ден.

— Дали бихме могли да пийнем? При пътуване се ожаднява много.

— Разбира се. Заповядайте.

Водата бе студена и освежаваща.

— Благодарим. Довиждане.

На Рубио не му се тръгваше.

Двете жени и придружителите им продължиха покрай коркови и маслинени дървета. Летният въздух бе изпълнен с мириса на зряло грозде и портокали. Минаваха покрай овощни градини с ябълки, череша, сливи и покрай ферми, огласени от звуците на пилета, прасета, кози.

Рубио и Томас отидоха напред, разговаряйки тихо помежду си.

„Говорят за мене. Мислят, че не зная плановете им.“ Сестра Тереза се приближи до тях, за да чуе какво казват.

— ...награда от петстотин хиляди песети за главите ни. Разбира се, полковник Акока би платил повече за Хайме, но той не иска главата му. Искат тестисите му.

Мъжете се разсмяха.

Докато ги слушаше, убеждението на Тереза нарастваше.

„Тези хора са убийци, работещи за Сатаната, пратеници на дявола, които искат да ме обрекат на вечен ад. Но Бог е по-силен от тях. Той няма да им позволи да ме върнат вкъщи.“

Раул Жирадо бе до нея, усмихвайки се по начина, който тя така добре познаваше.

„Гласът!

— Моля?

— Чух ви да пеете вчера, вие сте чудесна. С какво мога да ви бъда полезен?

— Бих искала три метра муселин, моля.

— Разбира се. Насам... Леля ми е собственица на този магазин и се нуждае от помощ, така че реших да поработя за нея известно време.

— Сигурен съм, че би могла да имаш всеки мъж, който пожелаеш, Тереза, но се надявам, че би избрала мен.

Изглеждаше толкова красив.

— Никога не съм познавал такава като теб, скъпа.

Раул я взе в прегръдките си и я целуваше.

— Ще бъдеш красива булка.“

„Но сега съм Христова невеста. Не мога да се върна при Раул.“

Лучия наблюдаваше сестра Тереза внимателно. Тя говореше на себе си, но Лучия не можеше да различи думите.

„Тя е съсипана — помисли Лучия. — Няма да издържи. Ще трябва да взема кръста скоро.“

На свечеряване те видяха град Олмедо в далечината. Рубио спря.

— Там ще има войници. Да се изкачим на хълмовете и да заобиколим града.

Те се отклониха от пътя и изоставиха равнините, отправяйки се към хълмовете над Олмедо. Слънцето се скриваше зад върховете на планините и небето започна да потъмнява.

— Остават ни още няколко мили — каза успокоително.

Бяха достигнали върха на високия хребет, когато Томас Санхуро изведнъж вдигна ръка.

— Спрете — пошепна той.

Рубио се приближи до него и двамата заедно погледнаха отвъд билото към долината от другата страна. Там имаше войници, разположени на лагер.

— По дяволите! — пошепна Рубио. — Трябва да има цял взвод. Ще останем тук горе през цялата нощ. Вероятно те ще се изтеглят

сутринта и ние ще можем да продължим. — Той се обърна към Лучия и сестра Тереза, стараяйки се да не показва колко е разтревожен. — Ще прекараме нощта тук, сестри. Трябва да пазим тишина. Там долу има войници, а ние не искаме те да ни открият.

Това бе най-добрата новина, която би могла да чуе Лучия.

„Идеално — помисли тя. — Ще изчезна с кръста през нощта. Те няма да посмеят да ме последват заради войниците.“

За сестра Тереза новините имаха друг смисъл. Тя бе чула мъжете да споменават някого, наречен полковник Акока, — който ги търси.

„Те нарекоха врага полковник Акока. Но тези хора са врагът, така че полковник Акока трябва да ми е приятел. Благодаря ти, мили Боже, че ми изпрати полковник Акока.“

Високият мъж, наречен Рубио, ѝ говореше.

— Разбирате ли, сестро? Трябва да бъдем много, много тихи.

— Да, разбирам.

„Разбирам повече, отколкото си мислите.“ Те нямаха представа, че Бог ѝ позволи да прозре в злите им сърца. Томас Санхуро каза състрадателно:

— Разбирам колко ви е трудно на двете, но не се притеснявайте. Ще се погрижим да се доберете безопасно до манастира.

„Има предвид Ез. О, той е лукав. Той говори със сладките слова на дявола. Но Бог е в мен и той ме води.“

Тя знаеше какво трябва да направи. Но трябваше да бъде внимателна. Двамата мъже приготвиха спалните чували за жените, един до друг.

— Сега двете можете да поспите.

Жените се вмъкнаха в непривичните спални чували. Нощта бе невероятно ясна и небето бе отрупано с мигащи звезди. Лучия ги гледаше и си мислеше радостно:

„Само след няколко часа ще бъда по пътя си към свободата. Веднага щом заспят.“

Тя се прозя. Не си бе дала сметка колко е уморена. Дългото трудно пътуване и емоционалното напрежение си бяха взели своето. Клепачите ѝ натезаха.

„Ще си почина за малко“ — помисли тя.

Тя заспа.

Сестра Тереза лежеше близо до Лучия, съвсем будна, борейки се с демоните, които се опитваха да я обсебят и да изпратят душата ѝ в ада.

„Трябва да бъда силна. Бог ме изпитва. Била съм отлъчена, за да мога да намеря отново пътя към него. А тези мъже се опитват да ме спрат. Не бива да им позволявам.“

В четири часа сутринта сестра Тереза тихо седна и се огледа. Томас Санхуро спеше само на два-три метра от нея. Високият тъмен мъж, наречен Рубио, стоеше на пост в края на поляната, гърбом към нея. Тя виждаше силуета му на фона на дърветата.

Съвсем тихо сестра Тереза се надигна. Тя се поколеба, мислейки за кръста.

„Трябва ли да го нося със себе си? Но аз ще се върна тук съвсем скоро. Трябва да намеря сигурно място за него, докато се върна. — Тя погледна към спящата сестра Лучия. — Да. Ще бъде по-сигурно при моята сестра.“ — реши Тереза.

Тя се промъкна тихо до спалния чувал на Лучия и внимателно пхна пакета в него. Лучия не помръдна. Сестра Тереза се обърна и влезе в гората, далеч от погледа на Рубио Арсано, и внимателно започна да се спуска надолу по склона към лагера на войниците.

Склонът беше стръмен и хлъзгав от росата, но Бог ѝ бе дал крила и тя бързаше надолу, без да се препъне или да падне, към своето спасение.

Изведнъж в тъмнината пред нея изникна мъжка фигура.

— Кой е там? — обади се глас.

— Сестра Тереза.

Тя се приближи до часовоя, облечен във военна униформа, който бе насочил пушка към нея.

— Откъде идвате? — попита той.

Тя го погледна с пламтящи очи.

— Бог ме изпраца.

Часовоят я изгледа.

— Наистина ли? Сега?

— Да. Той ме изпрати да се срещна с полковник Акока.

Войникът поклати глава.

— По-добре му предайте, че не сте по вкуса на полковник Акока. Сбогом, сеньора.

— Вие не разбирате. Аз съм сестра Тереза от Цистерцианския манастир. Бях пленена от Хайме Миро и хората му.

Тя видя втрещеното изражение, което се появи на лицето му.

— Вие сте... Вие сте от манастира?

— Да.

— Този в Авила?

— Да — каза нетърпеливо Тереза.

Какво ставаше с този човек? Не разбираше ли колко е важно да бъде спасена от тези зли хора? Войникът каза предпазливо:

— Полковникът не е тук сега, сестро...

Това бе неочакван удар.

— ...но командващият полковник Состело е тук. Мога да ви заведа при него.

— Той ще може ли да ми помогне?

— О, сигурен съм, че ще може. Последвайте ме, моля.

Часовоят не можеше да повярва на късмета си. Полковник Фал Состело бе изпратил безброй войници да претърсят района, но всичко бе безуспешно. Сега една от сестрите се бе натъкнала на лагера и се бе предала на него. Полковникът щеше да е много доволен.

Стигнаха до палатката, където полковник Фал Состело и заместникът му разглеждаха една карта. Мъжете вдигнаха поглед, когато влязоха часовоят и жената.

— Извинете ме, полковник. Това е сестра Тереза от Цистерцианския манастир.

Полковник Состело я изгледа с недоверие. През последните три дни цялата му енергия бе фокусирана върху това да открие Хайме Миро и монахините, а сега, тук пред него, стоеше една от тях. Имаше Бог.

— Седнете, сестро.

„Няма време за това“ — помисли сестра Тереза. Трябваше да го накара да разбере колко е спешно това.

— Трябва да бързаме. Те се опитват да ме върнат в Ез.

Полковникът бе озадачен.

— Кой се опитва да ви върне в Ез?

— Хората на Хайме Миро.

Той се изправи на крака.

— Сестро, знаете ли къде се намират тези хора?

Сестра Тереза каза нетърпеливо:

— Разбира се. — Тя се обърна и посочи с ръка. — Те са горе на тези възвишения, криейки се от вас.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Алън Тъкър пристигна в Авила един ден след разговора си с Елън Скот. Беше продължителен полет и Тъкър би трябвало да е изтощен, но вместо това бе възбуден. Елън Скот не бе жена, отдадена на капризи.

„Има нещо странно зад всичко това — помисли той. — И ако играя добре играта си, имам усещането, че може да се окаже много доходно за мен.“

Той си запази място в хотел „Куатро Постес“ и попита служителя на рецепцията:

— Има ли някоя редакция на вестник наблизо?

— Надолу по улицата, сеньор. На две пресечки отгук, вляво. Ще я намерите лесно.

— Благодаря.

Докато вървеше по главната улица, наблюдавайки как градът се съживява след следобедната си почивка, Тъкър мислеше за мистериозното момиче, което бе изпратен да доведе. Това сигурно беше нещо важно. Но важно защо? Спомняше си думите на Елън Скот:

„Ако е жива, върнете я при мен. Не бива да споделяте това с никого.“

Не, госпожо. Какво да й кажа?

Просто й кажете, че един приятел на баща й иска да я види. Тя ще дойде.“

Тъкър намери редакцията. Вътре имаше пет-шест души зад бюра и той се обърна към един от тях:

— Извинете, бих искал да видя главния редактор.

Мъжът посочи към един офис.

— Там вътре, сеньор.

— Благодаря.

Тъкър се отправи към отворената врата и погледна вътре. Зад едно бюро седеше мъж на около тридесет и пет години и съсредоточено редактираше материал.

— Извинете — каза Тъкър. — Може ли да поговоря с вас за момент?

Мъжът вдигна поглед.

— С какво мога да ви услужа?

— Търся една сеньорина.

— Всички не сме ли такива? — усмихна се редакторът.

— Тя е била оставена в една селска къща наблизно, когато е била бебе.

Усмивката се стопи.

— О, тя е била подхвърлена?

— Да.

— Преди колко години е било това, сеньор?

— Преди двадесет и осем.

Младият човек сви рамене.

— Било е преди моето време.

„Вероятно няма да е лесно“ — помисли Тъкър.

— Можете ли да ми посочите някого, който е в състояние да ми помогне?

Редакторът се облегна назад в стола си, замисляйки се.

— Всъщност мога. Бих ви посъветвал да говорите с отец Берендо.

Отец Берендо седеше в кабинета си с одеяло върху тънките си крака и слушаше непознатия.

Когато Алън Тъкър свърши с обяснението си за какво е дошъл, отец Берендо каза:

— Защо искате да знаете за това, сеньор. Това се е случило преди толкова години. Какъв е интересът ви към това?

Тъкър се поколеба, подбирайки думите си внимателно.

— Нямам право да кажа. Мога само да ви уверя, че няма да направя нищо лошо на жената. Ако бихте могъл само да ми кажете къде е къщата, в която е била оставена...?

Селската къща. В паметта му почнаха да се връщат спомени от деня, в който семейство Морас бяха дошли при него, след като бяха

завели малкото момиченце в болницата.

— Мисля, че умира, отче. Какво да правим?

Отец Берендо телефонира на приятеля си дон Мораго, шефа на полицията.

— Мисля, че бебето е било подхвърлено от туристи, които са били на посещение в Авила. Бихте ли проверили хотелите и хановете, за да разберете, дали някой е идвал с бебе, а си е заминал без него?

Полицията прегледа регистрационните картони, които бяха задължени да попълват всички хотели, но нямаше резултат.

— Сякаш детето е било пуснато от небето — бе казал Дон Мораго.

Той нямаше представа колко близо е до разрешаването на загадката.

Когато отец Берендо занесе детето в сиропиталището, Мерседес Анхелес бе казала:

— Има ли бебето име?

— Не зная.

— Имаше ли одеяло или нещо друго с име върху него?

— Не.

Мерседес Анхелес погледна бебето в ръцете на свещеника.

— Е, ще трябва да й дадем име, нали?

Скоро бе прочела един сантиментален роман и бе харесала името на героинята в него.

— Меган — каза тя. — Ще я наречем Меган.

След четиринадесет години отец Берендо бе завел Меган в Цистерцианския манастир.

След толкова много години този непознат я търсеше.

„Животът винаги върви по пълен цикъл — помисли си отец Берендо. — По някакъв странен начин той се развива по завършен цикъл за Меган. Не, не Меган. Това бе името, дадено ѝ от сиропиталището.“

— Седнете, сеньор — каза отец Берендо. — Имам много да ви кажа.

И той му разказа.

Когато свещеникът свърши, Алън Тъкър остана безмълвен, размишлявайки. Трябваше да има много сериозна причина за Елън Скот да проявява интерес към бебе, изоставено пред селската къща в Испания преди двадесет и осем години. Жена, наречена сега Меган според свещеника.

„Кажете й, че един приятел на баща й иска да я види.“

Ако си спомняше правилно, Байрън Скот и неговите съпруга и дъщеря бяха загинали в самолетна катастрофа преди много години някъде в Испания. Би ли могло да има връзка? Алън Тъкър почувства нарастваща възбуда.

— Отче... бих искал да вляза в манастира и да я видя. Много е важно.

Свещеникът поклати глава.

— Страхувам се, че е твърде късно. Манастирът бе нападат преди два дни от агенти на правителството.

Алън Тъкър го погледна изненадано.

— Нападнат? Какво се случи с монахините?

— Те бяха арестувани и закарани в Мадрид.

Алън Тъкър се изправи.

— Благодаря ви, отче.

Смяташе да хване първия самолет за Мадрид. Отец Берендо продължи:

— Четири от монахините са избягали. Една от тях е била сестра Меган.

Нещата се усложняваха.

— Къде е тя сега?

— Никой не знае. Полицията и армията ги търсят.

— Разбирам.

При обикновени обстоятелства Алън Тъкър би позвънил на Елън Скот и би я информирал, че е стигнал до задънена улица. Но целият му инстинкт на детектив му подсказваше, че тук имаше нещо, което оправдава понататъшното разследване.

Той поръча телефонен разговор с Елън Скот.

— Има усложнение, мисис Скот.

Той повтори разговора със свещеника. Последва продължително мълчание.

— Никой ли не знае къде е тя?

— Тя и другите бягат, но няма да могат да се крият дълго. Полицията и половината испанска армия ги търсят. Когато се появят, аз ще бъда там.

Ново мълчание.

— Това е много важно за мен, Тъкър.

Алън Тъкър се върна в редакцията на вестника. Имаше късмет, беше още отворено. Той каза на редактора:

— Бих желал да прегледам архива ви, ако ми разрешите.

— Търсите ли нещо определено?

— Да. Имало е самолетна катастрофа.

— Преди колко време, сеньор?

— Преди двадесет и осем години. Хиляда деветстотин четиридесет и осма година.

Необходими му бяха петнадесет минути, за да открие това, което търсеше. Заглавието изскочи пред него.

САМОЛЕТНА КАТАСТРОФА УБИВА ПРЕЗИДЕНТ НА КОМПАНИЯ И СЕМЕЙСТВОТО МУ

На първи октомври 1948 година Байрън Скот, президент на Скот Индъстриз, неговата съпруга Сюзън и едногодишната им дъщеря Патриша загинаха в самолетна катастрофа, изгаряйки в пламъците...

„Улучих целта! — Сърцето му затуптя лудо. — Ако е това, което си мисля, че ще бъда богат човек... много богат.“

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Тя бе гола в леглото и чувстваше мъжката коравина на Бенито Патас да се притиска в слабините ѝ. Тялото му беше чудесно и тя се притисна по-силно към него, търкайки бедрата си в него и чувствайки как възбудата ѝ нараства. Започна да го гали и възбужда. Но нещо не беше наред.

„Аз убих Патас — помисли тя. — Той е мъртъв.“

Лучия отвори очи и седна, като трепереше и се оглеждаше уплашено. Бенито го нямаше. Тя бе в гората в спален чувал. Нещо притискаше бедрото ѝ. Пъхна ръка в спалния чувал и измъкна увития в платно кръст. Погледна го, без да вярва на очите си.

„Бог е извършил чудо за мен“ — помисли тя.

Лучия нямаше представа как е попаднал кръстът там, нито я интересуваше. Най-после го държеше в ръцете си. Единственото, което трябваше да направи сега, бе да се измъкне от другите.

Изпълзя от спалния чувал и погледна към мястото, където спеше Тереза. Нея я нямаше. Лучия се огледа в тъмнината и едва различи фигурата на Томас Санхуро в края на поляната, гърбом към нея. Не бе сигурна къде е Рубио.

„Няма значение. Време е да се махам оттук“ — помисли тя.

Понечи да, тръгне към края на поляната, силно приведена, за да не я забележи Санхуро. Изведнъж сякаш се озова в ада.

Полковник Фал Состело трябваше да вземе решение като командир. Самият премиер-министър му бе дал заповед да работи плътно с полковник Акока, за да му помогне да хванат Хайме Миро и монахините. Но съдбата се оказа благосклонна към него, като му предаде една от монахините в ръцете. Защо да споделя заслугата с полковник Акока, след като можеше сам да хване терористите и да получи цялата слава?

„По дяволите полковник Акока — помисли Фал Состело. — Този е мой. Може би ОПУС МУНДО ще използват мен, вместо Акока, с неговите глупости за игри на шах и проникване в умовете на хората. Не, време е да дам урок на гиганта с белега.“

Полковник Состело даде специални заповеди на хората си.

— Не вземайте пленници. Имате работа с терористи. Стреляйте, за да убивате.

Майор Понте се поколеба.

— Полковник, там горе има монахини с хората на Миро. Не би ли трябвало...?

— Да оставите терористите да се крият зад монахините? Не, няма да поемаме никакви рискове.

Состело подбра десетина души за нападението и се постара те да бъдат тежко въоръжени. Движеха се безшумно в тъмнината нагоре по склона на планината. Луната се бе скрила зад облаците. Почти нямаше никаква видимост.

„Добре. Няма да могат да ни видят, като идваме.“ Когато хората му заеха позиция, полковник Состело извика, за да спази формално изискванията:

— Оставете оръжията си. Вие сте обградени. — И незабавно след това издаде командата. — Огън! Не спирайте стрелбата!

Десетина автоматични оръжия започнаха да сипят огън върху поляната.

Томас Санхуро нямаше никакъв шанс. Градушка от куршуми попадна в гърдите му и той бе мъртъв, преди още да падне на земята. Рубио Арсано бе на другия край на поляната, когато започна стрелбата. Видя, че Санхуро пада и понечи да отвърне на огъня, но се спря. Беше пълна тъмнина и войниците стреляха слепешката. Ако отговореше на огъня, щеше да издаде положението си.

За своя изненада той видя Лучия, сгушена на един метър от себе си.

— Къде е сестра Тереза — пошепна той.

— Нея... я няма.

— Стойте ниско долу — каза й Рубио.

Той сграбчи Лучия за ръката и те побягнаха на зиг-заг към гората, извън обсега на стрелбата. Докато бягаха, куршуми

профучаваха опасно близко покрай тях, но секунди по-късно Лучия и Рубио бяха всред дърветата. Продължиха да бягат.

— Дръжте се за мен, сестро — каза той.

Те чуваха звука от нападателите си зад себе си, но постепенно той заглъхна. Бе невъзможно да се преследва когото и да било всред пълната тъмнина в гората.

Рубио се спря, за да даде възможност на Лучия да си поеме дъх.

— Засега ги загубихме — каза ѝ той, — но трябва да продължим да се движим.

Лучия дишаше тежко.

— Ако искате да починете за минута...?

— Не — каза тя. Беше изтощена, но нямаше никакво намерение да се остави да я хванат. Не сега, когато беше с кръста. — Добре съм — каза тя. — Да се махаме оттук.

Полковник Фал Состело бе изправен пред провал. Един терорист бе мъртъв, но Бог знаеше колко са избягали. Не бе хванал Хайме Миро и държеше само една от монахините. Знаеше, че ще трябва да информира полковник Акока за случилото се и това никак не му допадаше.

Второто обаждане за Алън Тъкър до Елън Скот беше дори по-обезпокоително от първото.

— Попаднах на една доста интересна информация, мисис Скот — каза той предпазливо.

— Да?

— Прегледах архивите на някои стари вестници тук, надявайки се да попадна на повече информация за момичето.

— И? — тя се напрегна, очаквайки това, което знаеше, че ще последва.

Тъкър продължи с безизразен глас:

— Изглежда, че момичето е било изоставено по времето на вашата самолетна катастрофа.

Мълчание. Той продължи:

— Тази, при която загинаха вашият зет, съпругата му и дъщеря им Патриша.

Изнудване. Нямаше друго обяснение. Значи той бе разбрал.

— Правилно — каза тя предпазливо. — Трябваше да ви спомена за това. Ще ви обясня всичко, когато се върнете. Имате ли други новини за момичето?

— Не, но тя не може да се крие дълго. Търсят я в цялата страна.

— Обадете ми се веднага, след като я намерят.

Тя затвори телефона.

Алън Тъкър седеше, гледайки безмълвната телефонна слушалка в ръката си.

„Тя е много сдържана жена — помисли си той с уважение. — Питам се как би се чувствала, ако има партньор.“

„Сгреших като изпратих него — помисли Елън Скот. — Сега ще трябва да го спра. — А как щеше да постъпи с момичето? — Монахиня! Няма да я оценявам, докато не я видя.“

Секретарката ѝ се обади по уредбата:

— Чакат ви в заседателната зала, мисис Скот.

— Идвам.

Лучия и Рубио продължаваха да се движат през гората, като се хлъзгаха и препъваха, борейки се с корени, храсти и насекоми. Всяка стъпка ги отдалечаваше от техните преследвачи.

Най-после Рубио каза:

— Може да спрем тук. Няма да ни открият.

Намериха се високо в планината всред гъста гора. Лучия легна на земята, опитвайки се да си поеме дъх.

Тя си припомни ужасната сцена, на която бе присъствала. Томас, застрелян без предупреждение.

„Мръсниците имаха намерение да ни избият всичките“ — помисли Лучия.

Единствената причина, поради която все още бе жива, бе човекът, който седеше до нея.

Рубио се изправи на крака и огледа терена около тях.

— Можем да прекараме остатъка от нощта тук, сестро.

— Добре.

Искаше ѝ се да продължат да се движат, но знаеше, че се нуждае от почивка.

Сякаш четейки мислите ѝ, Рубио каза:

— Трябва да сте гладна. Ще отида да потърся някаква храна. Сама ще се справите ли?

— Да. Ще бъда добре.

Едрият мъж клекна до нея.

— Моля ви, не се плашете. Зная колко трудно трябва да е за вас да бъдете отново сред света след толкова много години в манастира. Сигурно всичко ви изглежда много странно.

Лучия погледна нагоре към него и каза тихо:

— Ще се опитам да се приспособя.

— Много сте смела, сестро. — Той стана. — Ще се върна скоро.

Рубио изчезна сред дърветата. Време беше да вземе решение. Имаше две възможности: можеше да избяга сега, да се опита да стигне до някой близък град и да размени златния кръст за паспорт и достатъчно пари, за да стигне до Швейцария, или да остане с този мъж, докато се отдалечат достатъчно войниците.

„Това ще бъде по-безопасно“ — реши тя.

Чу шум в гората и се обърна. Беше Рубио. Той се приближи до нея, усмихвайки се. В ръката си държеше баретата, натъпкана с домати, грозде и ябълки.

Седна на земята до нея.

— Закуска. Имаше хубаво тлъсто пиле, но огънят, от който щяхме да се нуждаем, за да сготвим, би ни издал. Има ферма точно на склона.

Лучия гледаше съдържанието на баретата.

— Изглежда чудесно. Прегладняла съм.

Той ѝ подаде ябълка.

— Опитайте това.

Бяха свършили да ядат и Рубио говореше, но Лучия, погълната от мислите си, не слушаше.

— Десет години, казахте, че сте били в манастира, сестро?

Лучия се откъсна от размишленията си.

— Моля?

— Била сте десет години в манастира?

— О, да.

Той поклати глава.

— Тогава вие нямате представа какво се е случило през цялото това време.

— А... не.

— През последните години светът се промени много, сестро.

— Така ли?

— Да — каза откровено Рубио. — Франко умря.

— Не!

— О, да. Миналата година.

„И определи дон Хуан Карлос за свой приемник“ — помисли тя.

— Може би ви се струва трудно да повярвате, но за първи път човек стъпи на Луната. Това е истината.

— Наистина?

„Всъщност двама души — помисли Лучия. — Как се казваха? Нийл Армстронг и още някой си.“

— О, да. Североамериканци. А сега има и пътнически самолети, които пътуват по-бързо от звука.

— Невероятно!

„Изгарям от нетърпение да се кача на Конкорд“ — помисли Лучия.

Рубио се държеше по детски, много доволен, че ѝ разкрива световните събития.

— Имаше революция в Португалия, а в Съединените щати и техният президент Никсън бе въвличен в голям скандал и трябваше да се откаже от поста си.

„Рубио е наистина сладък“ — реши Лучия.

Той извади пакет цигари „Дукадос“, тежкия черен испански тютюн.

— Надявам се, че няма да се обидите, ако запаля, сестро?

— Не — каза Лучия. — Запалете.

Видя го как пали и в момента, в който димът достигна до ноздрите ѝ, страшно ѝ се прииска да запали.

— Мога ли да опитам и аз една?

Той я погледна с изненада.

— Искате да запалите цигара?

— Просто да опитам как е — каза Лучия бързо.

— О, разбира се.

Той ѝ подаде пакета. Тя извади една цигара и я постави между устните си. Той я запали. Лучия вдъхна дълбоко и когато димът изпълни дробовете ѝ, се почувства чудесно.

Рубио я гледаше с изненада.

Тя се закашля.

— Значи такъв е вкусът на цигарите.

— Харесва ли ви?

— Не съвсем, но...

Лучия дръпна още веднъж дълбоко с удоволствие. Господи, колко ѝ беше липсвало това. Но знаеше, че трябва да бъде внимателна. Не искаше да събужда подозрения в него. Изгаси цигарата си, която държеше несръчно в пръстите си. Бе прекарала само няколко месеца в манастира и все пак Рубио бе прав. Изглеждаше странно да бъдеш отново сред света. Запита се какво ли правят Меган и Грасиела. А какво се беше случило със сестра Тереза? Дали я бяха пленили войниците?

Клепачите ѝ започваха да натежават. Бяха прекарали дълга, изпълнена с напрежение нощ.

— Мисля, че трябва да подремна малко.

— Не се притеснявайте. Ще ви пазя, сестро.

— Благодаря ви — каза тя, усмихвайки се.

След секунди бе вече заспала.

Рубио Арсано гледаше към нея и си мислеше: „Никога не съм виждал жена като тази. — Тя бе духовно лице, посветила живота си на Бога, и все пак имаше нещо много земно в нея. Тази нощ се бе държала смело като мъж. — Ти си много особена жена — помисли Рубио Арсано, докато я гледаше как спи. — Малката сестра на Исус.“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Полковник Фал Состело изпушваше десетата си цигара. „Не мога да отлагам повече — реши той. — Най-добре е лошите новини да се казват веднага.“

Той пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои, и след това набра телефонен номер. Когато чу гласа на Рамон Акока, каза:

— Полковник, снощи нападнахме лагер на терористи, в който ми бе казано, че се намира Хайме Миро и реших, че би трябвало да ви съобщя това.

Последва опасна тишина.

— Хванахте ли го?

— Не.

— Предприехте тази операция, без да се консултирате с мен?

— Нямахме време да...

— Но имаше време да оставите Миро да избяга. — Гласът на Акока бе изпълнен с ярост. — Какво ви накара да предприемете тази великолепно изпълнена операция?

Полковник Состело преглътна.

— Хванахме една от монахините от манастира. Тя ни заведе при Миро и хората му. Убихме един от тях при нападението.

— Но другите избягаха.

— Да, полковник.

— Къде е сега монахинята? Или и нея оставихте да избяга?

Тонът му беше покосяващ.

— Не, полковник — каза бързо Состело. — Тя е тук в лагера. Ние я разпитвахме и...

— Недейте. Аз сам ще я разпитам. Ще бъда там след час. Постарайте се да не я изпуснете, докато дойда.

Той затръшна слушалката.

Точно след час полковник Рамон Акока пристигна в лагера, където държаха сестра Тереза. С него бяха десетина души от Групата за специални операции.

— Доведете монахинята при мен — заповяда полковник Акока.
Сестра Тереза бе доведена до главната палатка, където Акока я очакваше. Когато тя влезе в палатката, той стана учтиво и се усмихна.
— Аз съм полковник Акока.
„Най-после“ — помисли тя.
— Знаех, че ще дойдете. Бог ми каза.
Той кимна любезно.
— Наистина ли? Добре. Моля седнете, сестро.
Сестра Тереза бе твърде нервна, за да седне.
— Вие трябва да ми помогнете.
— Ще си помогнем взаимно — увери я полковникът. — Вие избягахте от Цистерцианския манастир в Авила, така ли е?
— Да. Беше ужасно. Всички тези мъже. Те вършеха безбожни неща и... — Гласът ѝ затрепера.
„И глупави неща. Оставихме теб и другите да избягате“ — помисли Акока.
— Как попаднахте тук, сестро?
— Бог ме доведе тук. Той ме изпитва така, както веднъж изпита...
— Освен Бог, също някакви мъже не ви ли доведоха ТУК? — попита търпеливо полковник Акока.
— Да. Те ме отвлякоха. Трябваше да избягам от тях.
— Вие казахте на полковник Состело къде може да намери тези мъже.
— Да. Злите хора. Раул е зад всичко това, разбирате ли? Той ми изпрати писмо и каза...
— Сестро, човекът, когото специално търсим, е Хайме Миро. Виждали ли сте го?
Тя потрепера.
— Да. О, да. Той...
— Отлично. Сега трябва да ми кажете къде мога да го намеря.
— Той и другите са на път към Ез.
Той се намръщи озадачен.
— Към Ез? Към Франция.
Думите ѝ представляваха объркано бърборене.
— Да. Моника изостави Раул и той изпрати хора да ме отвлекат заради бебето, за да...

Той се опита да овладее нарастващото си нетърпение.

— Миро и хората му са се отправили на север. Ез е на изток.

— Не бива да им позволявате да ме върнат при Раул. Не искам да го видя никога повече. Разбирате това. Не бих могла да го видя...

Полковник Акока каза рязко:

— Въобще не ме интересува този Раул. Искам да знам къде мога да открия Хайме Миро.

— Аз ви казах. Той е в Ез и ме чака. Искате да...

— Вие лъжете. Мисля, че се опитвате да защитите Миро. Сега не искам да ви наранявам, затова ще ви попитам още веднъж. Къде е Хайме Миро?

Сестра Тереза го гледеше безпомощно.

— Не зная — пошепна тя и се огледа с блуждаещ поглед. — Не зная.

— Преди малко казахте, че е в Ез. — Гласът му бе като камшик.

— Да. Бог ми каза.

Полковник Акока изчерпа търпението си. Жената бе или слабоумна, или блестяща артистка. И в двата случая го вбесяваше с брътвежите си за Бога.

Той се обърна към Патрисио Ариета, неговия адютант.

— Паметта на сестрата се нуждае от подтикване. Заведете я в палатката на интенданта. Може би вие и вашите хора ще могат да ѝ помогнат да си спомни къде е Хайме Миро.

— Да, полковник.

Патрисио Ариета и хората с него бяха част от групата, която бе нападнала манастира в Авила. Те се чувстваха отговорни за това, че бяха оставили четирите монахини да избягат.

„Е, сега можем да компенсираме това“ — помисли Ариета.

Той се обърна към сестра Тереза:

— Елате с мен, сестро.

— Да.

„Скъпи благословени Исусе, благодаря ти.“ Тя продължи да бърбори:

— Тръгваме ли сега? Няма да им позволите да ме заведат в Ез, нали?

— Не — увери я Ариета. — Не отивате в Ез.

„Полковникът е прав — помисли той. — Тя ни прави номера. Добре, ще ѝ покажем някои нови игри. Чудя се дали ще лежи тихо, или ще крещи?“

Когато стигнаха до палатката на интенданта, Ариета каза:

— Сестро, ще ви дадем още един последен шанс. Къде е Хайме Миро?

„Не ме ли питаха това преди? Или това беше някой друг? Тук ли бе или... всичко е ужасно неясно.“

— Той ме отвлече заради Раул, защото Моника го изостави и той мислеше...

— Добре. Щом искате да е по този начин — каза Ариета. — Ще видим дали не можем да ви освежим паметта.

— Да. Моля ви. Всичко е толкова объркано.

Няколко души от хората на Акока бяха влезли в палатката, заедно с някои от униформените войници на Состело.

Сестра Тереза погледна нагоре, мигайки зашеметено.

— Тези хора ще ме заведат ли в манастира сега?

— Ще направят нещо по-добро от това — ухили се Ариета. — Ще ви пратят на небето, сестро.

Мъжете се приближиха по-близо до нея, заобикаляйки я.

— Каква хубава рокля носиш — каза един войник. — Сигурна ли си, че си монахиня, скъпа?

— О, да — каза тя. Раул я наричаше скъпа. Това не бе ли Раул? — Разбирате ли, трябваше да си сменим дрехите, за да избягаме от войниците.

Но тези също бяха войници. Всичко бе объркано. Един от мъжете блъсна Тереза върху леглото.

— Не си хубавица, но нека видим как изглеждаш под дрехите.

— Какво правите?

Той се протегна и разкъса блузата ѝ, докато друг разпра полата ѝ.

— Не е лошо тяло за възрастна жена, нали, момчета?

Тереза изкрещя. Погледна нагоре към заобиколилите я мъже.

„Бог ще ги убие всичките. Няма да им позволи да ме докоснат, защото аз съм негова. Аз съм едно с Бога, пиейки от неговия извор на непорочност.“

Един от войниците освободи колана си. Момент по-късно тя почувства, че груби ръце разтварят краката ѝ и когато един войник се

просна отгоре ѝ, усети твърдата му плът да прониква в нея. Изкрещя отново.

— Сега, Господи! Накажи ги сега.

Тя очакваше гръмотевицата и яркия блясък на светкавицата, която щеше да унищожи всички.

Втори войник се качи върху нея. Червена мъгла се спусна пред очите ѝ. Тереза чакаше Бог да се намеси. Почти не усещаше мъжете, които издевателстваха над нея. Вече не възприемаше болката.

Лейтенант Ариета стоеше до леглото. След всеки пореден човек той питаше:

— Достатъчно ли е това, сестро? Може да спрете това всеки момент. Всичко, което се иска, е да ми кажете къде е Хайме Миро.

Сестра Тереза не го чуваше. Тя крещеше мислено: „Унищожи ги със своята мощ, Господи! Изтрий ги от лицето на земята така, както направи с грешниците в Содом и Гомора.“

Невероятно, но той не отвърна. Бе невъзможно, защото Бог е навсякъде. И той знаеше. Когато шести мъж легна върху нея, изведнъж дойде прозрението. Бог не я слушаше, защото не съществуваше. През всичките тези години тя се бе заблуждавала, боготворейки висша сила, и му бе служила вярно. Но висша сила не съществуваше. „Ако Бог съществуваше, той би ме спасил.“ Червената мъгла се вдигна от очите на Тереза и за първи път тя видя ясно заобикалящата я обстановка. В палатката имаше поне десетина войници, чакащи реда си да я изнасят. Лейтенант Ариета стоеше до леглото, гледайки. Войниците на опашката бяха в пълна униформа, без да си дават труда да се съблекат. След като поредният войник ставаше, следващият клякаше над нея и момент по-късно започваше.

„Няма Бог, но съществува Сатаната и тези са неговите помощници — помисли сестра Тереза. — Те трябва да умрат. Всички.“

Докато войникът проникваше в нея, сестра Тереза сграбчи пистолета му от кобура и преди някой да успее да реагира, тя го насочи към Ариета. Куршумът го улучи в гърлото. След това тя насочи пистолета към другите войници и продължи да стреля. Четирима от тях се строполиха на пода, преди другите да се опомнят и да започнат да стрелят по нея. Войникът върху нея пречеше да се прицелят добре.

Сестра Тереза и нейният последен похитител умряха едновременно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Хайме Миро се разбуди внезапно от движение в края на поляната. Измъкна се от спалния чувал и стана с пистолет в ръка. Когато се приближи, видя сестра Меган да се моли коленичила. Спря се, гледайки я. Имаше някаква неземна красота в образа на тази привлекателна жена, която се молеше в нощта всред гората. Хайме почувства раздразнение.

„Ако Феликс Карпио не бе изтървал, че се отправяме към Сан Себастиан, сега нямаше да бъда обременен със сестрата.“

Наложително бе да се добере до Сан Себастиан, колкото е възможно по-бързо. Полковник Акока и хората му бяха навсякъде около тях и измъкването от мрежата им само по себе си щеше да бъде трудно. Опасността нарастваше десетократно с тази жена, която ги забавяше.

Той се приближи до Меган ядосан и гласът му прозвуча по-грубо, отколкото имаше намерение.

— Казах ви да поспите. Не искам утре да ни забавяте.

Меган погледна към него и каза спокойно:

— Съжалявам, ако съм ви разгневила.

— Сестро, спестявам си гнева за по-важни неща. Такива като вас просто ме дразнят. Прекарвате живота си, като се криете зад каменни стени и чакате безплатно пътуване към отвъдния свят. Повдига ми се от всички вас.

— Защото вярваме в отвъдния свят?

— Не, сестро. Защото не вярвате в този. Вие бягате от него.

— За да се молим за вас. Ние прекарваме живота си, молейки се за вас.

— И мислите, че ще решите проблемите на света?

— След време, да.

— Няма време за това. Вашият Бог не може да чуе молитвите ви поради шума на оръдията и виковете на децата, разкъсвани от бомби.

— Когато имате вяра...

— О, аз имам много вяра, сестро. Имам вяра в това, за което се боря. Вярвам в хората си и в оръжието си. Това, в което не вярвам, са хора, които ходят по водата. Ако смятате, че вашият бог слуша сега, кажете му да ни заведе до манастира в Менавиа, за да се отърва от вас.

Той се ядоса на себе си, че е загубил самообладание.

Не беше нейна вината, че Църквата бе стояла безучастно, докато фалангистите на Франко бяха измъчвали, изнасилвали и убивали баски и каталонци.

„Не е нейна вината — каза си Хайме, — че моето семейство бе измежду жертвите.“

Тогава Хайме беше малко момче, но това бе спомен, който щеше да остане завинаги запечатан в паметта му.

Той се събуди посред нощ от шума на падащи бомби. Те падаха от небето като смъртоносни семена на разрушението.

— Ставай, Хайме. Бързо!

За Хайме ужасът в гласа на баща му бе по-страшен от грохота на въздушната бомбардировка.

Гуерника бе крепост на баските и генерал Франко бе решил да я превърне в обект за назидание.

— Унищожете я.

Всяващият ужас нацистки легион „Кондор“ и десетина италиански самолета проведоха концентрирана атака, без да проявят никаква милост. Хората от града се опитаха да избягат от смъртоносния дъжд, който се изливаше от небето, но спасение нямаше.

Хайме, майка му, баща му и двете по-големи сестри побягнаха с другите.

— Към църквата — каза бащата на Хайме. — Няма да бомбардират църквата.

Той бе прав. Всеки знаеше, че Църквата е на страната на Каудильо^[1], защото се правеше, че не вижда жестокото отношение към неговите врагове.

Семейство Миро се отправиха към църквата, пробивайки си път през тълпите, които бягаха, обзети от паника.

Малкото момче се държеше за ръката на баща си с всичка сила, опитвайки се да не чува ужасния шум около себе си. Той помнеше времето, когато баща му не беше уплашен и не бягаше.

— Ще има ли война, татко? — бе попитал веднъж баща си.

— Не, Хайме. Това са вестникарски приказки. Това, което искаме, е само правителството да ни даде известна независимост. Баските и каталонците имат правото на свой собствен език, знаме и празници. Все пак сме една нация. Испанци никога няма да се бият срещу испанци.

Хайме беше твърде малък, за да разбере това, но, разбира се, проблемът надхвърляше въпроса за каталонците и баските. Това бе дълбок идеологически конфликт между републиканското правителство и десните националисти и това, което бе започнало като искра на несъгласие, бързо прерасна в неконтролируем огън, който привлече десетина чужди сили.

Когато превъзхождащите сили на Франко победиха републиканците и националистите поеха здраво властта в Испания, Франко насочи вниманието си към непримиримите баски.

— Накажете ги.

И кръвта продължи да се лее.

Едно твърдо ядро от баски водачи основа ЕТА — движение, борещо се за баска свободна държава, и бащата на Хайме бе поканен да влезе в него.

— Не. Не е правилно. Трябва да постигнем това, което по право ни принадлежи, с мирни средства. Войната не води до никъде.

Но ястребите се оказаха по-силни и ЕТА бързо се превърна в мощна организация.

Хайме имаше приятели, чиито бащи бяха членове на ЕТА и бе чувал разкази за героичните им подвизи.

— Баща ми и няколко негови приятели взривиха управлението на Гуардиа Сивил — казваше някой негов приятел.

Или:

— Чу ли за обира на една банка в Барселона? Баща ми го направи. Сега могат да купят оръжие, за да се борят срещу франкистите.

Бащата на Хайме казваше:

— Насилието не е правилният подход. Трябва да преговаряме.

— Взривихме една от техните фабрики в Мадрид. Защо баща ти не е на наша страна? Страхливец ли е?

— Не слушай приятелите си, Хайме — казваше баща му. — Това, което вършат, е криминално престъпление.

— Франко е заповядал да екзекутират десетина баски дори без съд. Ще вдигнем общонационална стачка. Баща ти ще се присъедини ли към нас?

— Татко...?

— Ние всички сме испанци, Хайме. Не бива да позволяваме никой да ни разделя.

Момчето се раздвояваше.

„Прави ли са приятелите ми? Страхливец ли е баща ми?“

Хайме вярваше на баща си.

И сега — решителна битка! Светът рухваше около него. Улиците на Гуерника бяха задръстени от крещящи тълпи, които се опитваха да избягат от падащите бомби. Около тях здания, статуи, тротоари експлоадираха в облаци от бетон и кръв.

Хайме, майка му, баща му и сестрите му стигнаха до голямата църква, единственото оцеляло здание на площада. Хората блъскаха по вратата.

— Пуснете ни! В името на Исус, отворете!

— Какво става? — извика бащата на Хайме.

— Свещениците са заключили църквата. Не искат да ни пускат.

— Да разбием вратата!

— Не!

Хайме погледна баща си с изненада.

— Не бива да влизаме насила в Божия дом — каза баща му. — Той ще ни защитава, където и да сме.

Твърде късно те видяха взвода фалангисти, които се появиха иззад ъгъла и откриха картечен огън, покосявайки невъоръжената тълпа от мъже, жени и деца на площада. Дори когато вече чувстваше куршумите да проникват в тялото му, бащата на Хайме сграбчи сина си и го повали на земята, предпазвайки го с тялото си от смъртоносната градушка от куршуми.

Зловеща тишина настана след нападението. Като от магия звуците на пушки, тропот от тичащи хора и викове изчезнаха. Хайме отвори очи и остана да лежи дълго, притиснат от тежестта на

закрилящото го мъртво тяло на баща му. Баща му, майка му и сестрите му бяха мъртви, като стотици други. А преди техните тела стояха зад заключените врати на църквата.

Късно същата вечер Хайме напусна града и след два дни стигна Билбао, където се присъедини към ЕТА. Наборният офицер каза:

— Твърде млад си, за да постъпиш, синко. Би трябвало да ходиш на училище.

— Вие ще бъдете моето училище — каза Хайме Миро спокойно. — Ще ме учите как да се бия, за да отмъстя за убийството на семейството си.

Хайме бе неудържим. Биеше се за себе си и за семейството си и подвизите му станаха легендарни. Хайме планираше и изпълняваше смели нападения срещу фабрики и банки и провеждаше екзекуции над потисниците. Когато някой от хората му бе пленяван, той осъществяваше безумно смели акции за спасяването им.

Когато Хайме чу, че сформира Групата за специални операции, той се усмихна и каза:

— Добре. Забелязали са.

Никога не се запита дали рисковете, които поемаше, имаха нещо общо с думите „Баща ти е страхливец“, или дали се опитва да докаже нещо на себе си и на другите. Достатъчно бе, че отново и отново доказва своята смелост, че не се страхува да рискува живота си за това, в което вярваше.

Сега, поради това, че един от неговите хора бе говорил твърде свободно, беше обременен с една монахиня.

„Странно е, че Църквата е на наша страна сега. Но е твърде късно, освен ако те не уредят второ пришествие и включат майка ми, баща ми и сестрите ми“ — помисли той с горчивина.

Имаше моменти, в които Хайме чувстваше съжаление към монахинята и дори възхищение от начина, по който тя се държеше по време на трудното пътуване, въпреки своето отношение. Питаше се как

другите се справяха с допълнителните задачи, с които Бог ги бе натоварил.

Поне имаше Ампаро Хирон. Вечер тя бе голямо облекчение за него.

„Тя е толкова всеотдайна, колкото и аз — помисли Хайме. — Има дори повече причини от мене да мрази правителството.“

Цялото семейство на Ампаро бе унищожено от армията на националистите. Тя бе изключително независима и изпълнена с решимост.

На разсъмване приближиха Саламанка, разположена на бреговете на река Тормес.

— Тук идват студенти от цяла Испания — обясни Феликс на Меган, — за да посещават университета. Той е може би най-добрият в Испания.

Хайме не слушаше. Мислеше за следващата си стъпка.

„Ако аз бях ловецът, къде бих поставил капана си?“ Той се обърна към Феликс:

— Ще пропуснем Саламанка. Има един хан извън града. Ще отседнем там.

Ханът беше малък, разположен встрани от туристическия поток. Към фойето, което се охраняваше от рицарски доспехи, водеха каменни стъпала.

Когато групата се приближи до входа, Хайме каза на двете жени:

— Чакайте тук.

Той кимна към Феликс Карпио и двамата мъже изчезнаха.

— Къде отиваме? — попита Меган.

Ампаро Хирон ѝ хвърли презрителен поглед.

— Може би отидоха да търсят вашия бог.

— Надявам се, че ще го намерят — отговори Меган.

След десетина минути мъжете се върнаха.

— Чисто е — каза Хайме на Ампаро. — Ти и сестрата ще бъдете в една стая. Феликс ще бъде с мен.

Той ѝ подаде ключ. Ампаро каза раздражено:

— Скъпи, искам да бъда с теб, не с...

— Прави каквото ти казвам. Наглеждай я.

Ампаро се обърна към Меган:

— Добре. Тръгвайте, сестро.

Меган последва Ампаро в хана и нагоре по стълбите.

Стаята бе една от десетината, разположени по дължината на голия сив коридор на втория етаж. Ампаро отключи вратата и двете жени влязоха. Стаята бе малка, скромна и оскъдно мебелирана, с дървен под, стени с гола мазилка, легло, сламеник, олющена маса и два стола.

Меган огледа стаята и възкликна:

— Чудесна е.

Ампаро Хирон се обърна ядосана, мислейки, че Меган иронизира.

— На кого, по дяволите, се оплаквате от...

— Толкова е голяма — продължи Меган.

Ампаро я изгледа за момент, а след това се засмя. Разбира се, че ще изглежда голяма в сравнение с килиите, в които живееха сестрите.

Ампаро започна да се съблича.

Меган не можа да се въздържи да не я гледа. За първи път я виждаше на дневна светлина. Жената бе красива по земен начин. Имаше червена коса, бяла кожа и сочни гърди, талията ѝ бе тънка, а бедрата ѝ се люлееха, когато се движеше.

— Сестро, ще ми кажете ли нещо? Защо човек отива в манастир?

Отговорът на този въпрос бе прост. „Има ли нещо по-чудно от това да се посветиш на Божията слава?“

— Без да се замислям, бих могла да се сетя за хиляда причини — каза Ампаро.

Тя се приближи до леглото и седна.

— Може да спите на сламеника. От това, което съм чувала за манастирите, зная, че вашият бог не желае да се чувствате твърде удобно.

Меган се усмихна.

— Няма значение това. Аз се чувствам добре вътрешно.

В другата стая, през коридора, Хайме Миро се бе излегнал на леглото. Феликс Карпио се опитваше да се настани по-удобно на сламеника. И двамата бяха напълно облечени. Пистолетът на Хайме бе под възглавницата му. Пистолетът на Феликс бе на малката разнебитена масичка до него.

— Какво мислиш, че ги кара да го вършат? — попита Феликс.

— Да вършат какво, приятелю?

— Да се затварят в манастир за цял живот като затворници.

Хайме Миро сви рамене.

— Попитай сестрата. Страшно бих искал да пътуваме сами. Не ми харесва тази работа.

— Хайме, Бог ще ни благодари за това добро дело.

— Наистина ли вярваш в това? Не ме размивай.

Феликс не продължи темата. Не бе тактично да се говори с Хайме за католическата църква. Двамата мъже замълчаха, всеки погълнат от собствените си мисли.

Феликс Карпио мислеше:

„Бог остави сестрите в нашите ръце. Трябва да ги заведем в манастир благополучно.“

Хайме си мислеше за Ампаро. Желаше я силно в момента.

„Тази проклета монахиня“ — помисли той.

Започна да се завива, когато се сети, че има още нещо, което трябваше да свърши.

В малкото тъмно фоайе долу мъжът на рецепцията седеше тихо, чакайки, докато новите гости заспят. С туптящо сърце вдигна слушалката и набра един номер. Отговори ленив глас:

— Полицейско управление.

Мъжът прошепна в слушалката на своя племенник:

— Флориан, тук са Хайме Миро и трима от неговите хора. Би ли се отказал от честта да ги хванеш?

[1] Вожда. Прякор на Франко. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

На деветдесет мили на изток в една гориста местност по пътя за Пеняфиел спеше Лучия Кармине. Рубио Арсано седеше, наблюдавайки я. Не му се искаше да я събуди.

„Спи като ангел“ — помисли той.

Но изгревът приближаваше и бе време да се тръгва.

Рубио се наведе и прошепна нежно в ухото ѝ:

— Сестра Лучия...

Лучия отвори очи.

— Време е да тръгваме.

Тя се прозя и се протегна мързеливо. Блузата ѝ се бе разкопчала и част от гърдата ѝ се показваше. Рубио бързо отмести погледа си встрани.

„Трябва да контролирам мислите си. Тя е невяста на Исус.“

— Сестро...

— Да?

— Аз... се чудя дали не бих могъл да ви помоля за една услуга — той почти се изчерви.

— Да?

— Аз... отдавна не съм се молил. Но съм възпитан като католик. Не бихте ли казала една молитва?

Това бе последното нещо, което очакваше Лучия. „От колко време самата аз не съм казвала молитва?“ — запита се тя.

Манастирът не се броеше. Докато другите се молеха, нейните мисли бяха заети с планове за бягство.

— Аз... не...

— Сигурен съм, че това ще подейства добре и на двамата.

Как да му обясни, че не помни нито една молитва.

— Аз... такава...

Да. Имаше една, която си спомняше. Когато бе малко момиче, коленичеше до леглото си и баща ѝ стоеше до нея, готов да я сложи да спи. Бавно започна да си припомня думите на двадесет и трети псалм.

— Бог е моят пастир. Той ме накара да лежа в зелени пасища, той ме водеше покрай тихи води. Той възстанови душата ми, той ме води по пътищата на справедливостта, в неговото име...

Спомени почнаха да прииждат.

Тя и баща ѝ бяха притежавали света. И той толкова се гордееше с нея.

„Ти си родена под щастлива звезда, ангелско лице.“

Чувайки това, Лучия се чувстваше щастлива и красива. Нищо не беше в състояние да ѝ навреди. Не бе ли тя красивата дъщеря на могъщия Анжело Кармине?

— Да, въпреки че вървя през долината на сянката на смъртта, аз няма да се страхувам от никакво зло...

Злите бяха враговете на баща ѝ и братята ѝ. И тя ги бе накарала да платят.

— Защото ти си с мен. Твоята тояга и твоят жезъл ми дават успокоение...

„Къде беше Бог, когато се нуждаех от успокоение?“

— Ти пригответи маса пред мене и присъствието на моите врагове. Ти миропомаза главата ми с масло, чашата ми потече над...

Сега тя говореше по-бавно, шепнешком. Тя се питаше какво бе станало с малкото момиченце в бялата рокля за първо причастие? Бъдещето изглеждаше толкова красиво. Някак всичко бе тръгнало погрешно. Всичко.

„Загубих баща си, братята си и себе си?“

В манастира не бе мислила за Бога. Но сега, тук навън с този прост селянин...

„Не бихте ли казала една молитва за нас?“

Лучия продължи:

— Добротата и състраданието ще ме следват през всичките дни на моя живот и аз ще обитавам Божия дом завинаги.

Рубио я гледаше трогнат.

— Благодаря ви, сестро.

Лучия кимна, неспособна да говори. „Какво става с мен?“ — запита се тя.

— Готова ли сте, сестро?

Тя погледна към Рубио Арсано и каза:

— Да. Готова съм.

След пет минути бяха вече тръгнали.

Внезапен пороен дъжд ги застигна и те се скриха в една изоставена колиба. Едрите дъждовни капки удряха по покрива и стените на колибата като сърдити юмручета.

— Мислите ли, че бурята ще спре някога?

Рубио се усмихна:

— Това не е истинска буря, сестро. Това е, което баските наричат „сиримири“. Ще спре така бързо, както и започна. Сега земята е суха. Този дъжд ѝ е необходим.

— Наистина?

— Да. Аз съм земеделец.

„Личи си“ — помисли Лучия.

— Простете ми, че казвам това, сестро, но вие и аз имаме много общо.

Лучия погледна към бърборещия селянин и си помисли:

„Така ще бъде целия ден.“

— Наистина ли?

— Да. Наистина вярвам, че в много отношения да бъдеш във ферма, трябва да е като да си в манастир.

Тя не можа да види връзката.

— Не разбирам.

— Добре, сестро, в манастира се мисли много за Бог и неговите чудеса. Не е ли така?

— Да.

— В известен смисъл фермата е Бог. Човек е заобиколен от божии творения. Всичко, което расте от божията земя, било то жито, маслини или грозде — всичко идва от Бога, нали? Това са все чудеса и ги виждаш да стават всеки ден и понеже им помагаш да растат, ти си част от чудото.

Лучия се усмихна на ентузиазма в гласа му. Изведнъж дъждът спря.

— Сега можем да продължим, сестро.

— Скоро ще стигнем до река Дуеро — каза Рубио. — Водопадът Пеняфиел е точно пред нас. Ще продължим до Аранда де Дуеро и след това до Логроньо, където ще се срещнем с другите.

„Ти ще отидеш на тези места — помисли Лучия. — Пожелавам ти успех. А аз ще бъда в Швейцария, приятелю.“

Чуха шума на водопада половин час, преди да стигнат до него. Той представляваше красива гледка. Водите му се спускаха стъпаловидно в бързо течащата река. Шумът бе почти оглушителен.

— Искам да се изкъпя — каза Лучия.

Сякаш години бяха минали, откакто се бе къпала за последен път. Рубио Арсано я погледна изненадан.

— Тук?

„Не, глупако, в Рим.“

— Да.

— Внимавайте. Реката е придошла поради дъжда.

— Не се притеснявайте.

Тя се спря, чакайки търпеливо.

— О, ще се отдалеча, докато се събличат.

— Стойте наблизко — каза бързо Лучия.

Вероятно в гората имаше хищни животни.

Когато Лучия почна да се съблича, Рубио се отдалечи на няколко метра и се обърна гърбом.

— Не влизайте много навътре, сестро — викна той. — Реката е коварна.

Лучия постави увития кръст на място, където можеше да го наблюдава. Голото ѝ тяло се чувстваше чудесно на сутрешен въздух. Когато се съблече напълно, тя влезе във водата. Беше студена и тонизираща.

Лучия се обърна и видя, че Рубио гледа усърдно в обратната посока. Усмихна се на себе си. Всички други мъже, които бе познавала, щяха да си плакнат очите на негово място.

Навлече по-дълбоко, избягвайки камъните, които бяха навсякъде, и пръсна вода над главата си, чувствайки как течащата вода блъска краката ѝ.

Близо до нея потокът влачеше малко дърво. Обръщайки се да го види, тя изведнъж загуби равновесие и се подхлъзна, изкрещявайки. Падна тежко, удари си главата в една скала.

Рубио се обърна и видя с ужас как Лучия изчезва в бушуващата вода.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Когато сержант Флориан Сантиаго затвори телефона в полицейското управление в Саламанка, ръцете му трепереха.

„Тук са Хайме Миро и трима, от неговите хора. Би ли се отказал от честта да ги хванеш?“

Правителството бе определило голяма награда за главата на Хайме Миро, а сега баският престъпник бе в ръцете му. Парите от наградата щяха да променят целия му живот. Можеше да си позволи да изпрати децата си в по-добро училище, да купи перална машина за жена си и бижута за любовницата си. Разбира се, щеше да раздели част от парите с чичо си.

„Ще му дам двадесет процента — помисли Сантиаго. — Или може би десет.“

Той бе напълно наясно с репутацията на Хайме Миро и нямаше никакво намерение да рискува живота си, опитвайки се хване терориста.

„Нека други да поемат риска и да ми осигурят наградата.“

Той седна пред бюрото си, като обмисляше най-добрия начин за справяне със ситуацията. Веднага се сети за полковник Акока. Всеки знаеше, че съществува кървава вендета между полковника и престъпника. Освен това полковникът разполагаше с цялата Група за специални операции. Да, точно това бе начинът да се действа.

Той вдигна телефона и след десет минути разговаряше със самия полковник.

— Обажда се сержант Флориан Сантиаго от полицейското управление в Саламанка. Проследих Хайме Миро.

Акока се постара да запази гласа си спокоен.

— Сигурен ли сте в това?

— Да, полковник. Той е в Парадор Насионал Раймундо де Боргон, малко извън града. Отседнал е да пренощува. Чичо ми е на рецепцията. Той самият ми се обади. С Миро има още един мъж и две жени.

— Чичо ви сигурен ли е, че е Миро?

— Да, полковник. Той и другите спят в двете задни стаи на втория етаж на хана.

Акока каза:

— Слушайте ме внимателно, сержант. Искам да отидете незабавно при хана и да пазите отвън, за да сме сигурни, че никой от тях няма да напусне. Мога да стигна дотам за един час. Не трябва да влизате вътре. И внимавайте да не ви забележат. Ясно ли е?

— Да, полковник. Тръгвам веднага. — Той се поколеба. — По отношение на парите от наградата...

— Когато хванем Миро, те са ваши.

— Благодаря ви, полковник. Много ви...

— Тръгвайте!

Флориан Сантиаго затвори телефона. Изкушаваше се да се обади на любовницата си, за да ѝ съобщи новината, но това можеше да почака. Щеше да я изненада по-късно. А сега трябваше да действа. Той повика горе един от дежурните полицаи.

— Поемете ръководството. Аз отивам да изпълня една задача. Ще се върна след няколко часа.

„И ще се върна богат човек — помисли си той. — Първото нещо, което ще купя, ще бъде нова кола — синя. Не, може би ще е бяла.“

Полковник Рамон Акока остави слушалката и се замисли за момент. Този път нямаше да има пропуск. Това бе последният ход в играта на шах между двамата. Трябваше да действа много внимателно. Миро сигурно бе поставил часовои.

Акока повика адютанта си.

— Да, полковник.

— Вземете двадесет от вашите най-добри стрелци. Да бъдат въоръжени с автоматично оръжие. Тръгваме за Саламанка след петнадесет минути.

— Да, полковник.

Нямаше да има спасение за Миро. Полковникът вече планираше мислено нападението. Ханът щеше да бъде напълно заобиколен от кордон войници, които щяха да се придвижват бързо и тихо.

„Изненадваща атака преди главорезът да е имал възможност да убие още някого от моите хора. Ще убием всичките, докато спят.“

След петнадесет минути помощникът му се върна.
— Готови сме да тръгваме, полковник.

Сержант Сантиаго отиде до хана, без да се бави. Дори и без предупреждението на полковника, нямаше намерение да изпуска терористите. Сега, в изпълнение на заповедта на Акока, той стоеше скрит на около двадесет метра от хана, наблюдавайки главния вход.

Нощният въздух беше хладен, но мисълта за наградата го стопляше. Мислеше си, дали двете жени вътре са красиви и дали спяха с мъжете. За едно нещо обаче беше сигурен. След няколко часа всички щяха да бъдат мъртви.

Военият камион влезе в града тихо и се насочи към хана.

Полковник Акока запали фенерчето и погледна картата си. Когато бяха на една миля от хана, той каза:

— Спрете тук. Останалия път ще минем пеша. Пазете тишина.

Сантиаго не усети тяхното приближаване, докато един глас в ухото му не го стресна.

— Кой сте вие?

Той се обърна и видя полковник Рамон Акока. „Боже мой, той изглежда страшен“ — помисли Сантиаго.

— Аз съм сержант Сантиаго, полковник.

— Някой излизал ли е от хана?

— Не, полковник. Всички са вътре и може би вече са заспали.

Полковникът се обърна към помощника си:

— Искам половината от хората да образуват обръч около хотела. Ако някой се опита да избяга, да го застрелят. Другите ще дойдат с мен. Бегълците са в двете задни стаи на горния етаж. Да тръгваме.

Сантиаго видя как полковникът и хората му влязоха в хана, движейки се безшумно. Помисли си, дали ще има много стрелба. И ако има, дали чичо му няма да бъде убит от куршумите. Би било жалко. Но, от друга страна, нямаше да се наложи да дели наградата с него.

Когато полковникът и хората му стигнаха горния етаж, Акока пошепна:

— Полковник, да мина ли пред вас?

— Не.

Той възнамеряваше да си направи удоволствието сам да убие Хайме Миро.

В края на коридора бяха двете стаи, в които спяха Миро и неговите хора. Акока направи знак петима от хората да покриват едната врата, а другите петима — другата.

— Сега! — изкрещя той.

Това бе моментът, за който гореше. При сигнала му войниците избиха двете врати едновременно и нахълтаха в стаите с готови оръжия. Озоваха се всред празните стаи, гледайки разхвърляните легла.

— Излизайте. Бързо! Надолу по стълбите! — изкряска Акока.

Войниците претърсиха всяка стая в хотела, като разбиваха врати и будеха уплашените гости. Хайме Миро и другите ги нямаше никъде. Полковникът се втурна на долния етаж, за да види човека на рецепцията.

Във фойето нямаше никого.

— Ало — извика той. — Ало.

Не получи никакъв отговор. Страхливецът се криеше. Един от войниците гледаше на пода зад бюрото.

— Полковник...

Акока отиде при него и погледна на пода. Вързаното тяло на служителя със запушена уста беше облегло на стената. На врата му беше окачена табела с надпис: „Моля, не безпокойте“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рубио Арсано видя с ужас как Лучия изчезна под бушуващата вода и бе повлечена надолу по течението. След секунда той вече тичаше надолу по брега на реката, прескачайки камъни и храсти. На първия завой на реката, той видя тялото на Лучия да се приближава към него. Гмурна се и започна да плува с всички сили към нея, борейки се със силното течение. Беше почти невъзможно. Лучия бе само на три метра от него, но изглеждаше, като че е на мили. Той направи едно последно неимоверно усилие и сграбчи ръката ѝ, при което пръстите му едва не се изплъзнаха. Хвана я здраво и я повлече към брега.

Когато Рубио най-после стигна до брега на реката, той издърпа Лучия на тревата и легна, поемайки си дъх. Тя беше в безсъзнание и не дишаше. Рубио я обърна по корем, възседна я и започна да притиска дробовете ѝ. Изтече минута, после две и точно, когато почна да се отчайва, от устата ѝ избликна вода и тя изстена. Рубио изрече благодарствена молитва.

Продължи да я масажира, вече по-леко, докато пулсът ѝ се възстанови. Когато тя започна да трепери от студа, Рубио отиде до близките дървета и събра листа с шепа. Занесе ги при нея и започна да суши тялото ѝ с тях. Той бе също мокър и изстинал и дрехите му бяха мокри, но не обръщаше внимание. Беше изпаднал в паника, опасявайки се, че Лучия може да умре. Сега, докато триеше леко голото ѝ тяло със сухите листа, през главата му минаха недостойни мисли.

„Има тяло на богиня. Господи, прости ми, тя «принадлежи» на теб и аз не бива да мисля тези грешни неща...“

Лучия постепенно се разбуди от лекия масаж. Тя бе на плажа с Иво и неговият нежен език се движеше по тялото ѝ.

„О, да — помисли тя. — О, да. Не спирай, скъпи.“

Тя бе вече възбудена, преди още да си отвори очите.

Когато Лучия падна в реката, последната ѝ мисъл бе, че ще умре. Но бе жива и гледаше мъжа, който я бе спасил. Без да се замисля, тя протегна ръце и го дръпна към себе си. Лицето му изразяваше силна изненада.

— Сестро — възрази той. — Не можем да...

— Шшт!

Устните ѝ бяха върху неговите, страстни, гладни и изискващи, а езикът ѝ изследваше устата му. Това бе твърде много за Рубио.

— Побързай — пошепна Лучия. — Побързай.

Тя гледаше как Рубио си сваля нервно мокрите дрехи. „Заслужава награда — помисли тя. — Аз също.“ Приближавайки се колебливо към нея, Рубио каза:

— Сестро, ние не би трябвало...

Лучия не беше в настроение за разговори. Тя почувства как той слива своето тяло с нейното в ритуал на забрава и се отдаде на усещанията, които я бяха обладали. Още по-сладко бе за това, че се беше разминала на косъм със смъртта.

Рубио бе изненадващо добър любовник, едновременно нежен и страстен. Притежаваше чувствителност, която напълно изненада Лучия. А очите му излъчваха толкова нежност, че тя усети буца в гърлото си.

„Надявам се, че големият глупак не се влюбва в мен. Толкова се старая да ми достави удоволствие. Кога за последен път някой мъж се е старал да ми достави удоволствие?“ — помисли си Лучия.

После се сети за баща си. Помисли си дали той би харесал Рубио Арсано. Тогава се зачуди защо мисли дали баща ѝ ще хареса Рубио Арсано.

„Трябва да съм полудяла. Този човек е земеделец. Аз съм Лучия Кармине, дъщерята на Анжело Кармине. Животът на Рубио няма нищо общо с моя. Събрани сме заедно поради глупаво стечение на обстоятелствата.“

Рубио я държеше и повтаряше отново и отново:

— Лучия. Моя Лучия.

Блясъкът в очите му ѝ казваше всичко, което той чувства.

„Той е толкова нежен“ — помисли тя. И после: „Какво става с мен? Защо въобще мисля за него по този начин? Бягам от полицията и...“

Изведнъж си спомни за златния кръст и се ужаси.

„О, Боже мой! Как можах да го забравя дори и за момент?“

Тя седна бързо.

— Рубио, оставих един... пакет там на брега на реката. Би ли ми го донесъл, моля те? И дрехите ми?

— Разбира се. Веднага се връщам.

Лучия седеше, чакайки, изпълнена със страх нещо да не се е случило с кръста. Ами ако го няма? Ако някой е минал и го е взел?

С огромно облекчение Лучия видя, че Рубио се връща с увития кръст подмишница.

„Не бива да го изпускам отново от погледа си“ — помисли тя.

— Благодаря ти — каза тя на Рубио.

Рубио ѝ подаде дрехите. Тя ги погледна и каза нежно:

— Не са ми необходими веднага.

Слънчевите лъчи върху голата ѝ кожа я топлеха и я правеха мързелива, а да бъде в прегръдките на Рубио бе чудесно усещане. Сякаш бяха намерили мирен оазис. Опасностите, от които бягаха, изглеждаха отдалечени на светлинни години.

— Разкажи ми за фермата си — каза лениво Лучия.

Лицето му светна и в гласа му прозвуча гордост.

— Беше малка ферма до едно селце близо до Билбао. Принадлежеше на семейството ми от поколения.

— Какво стана с нея?

Лицето му помръкна.

— Защото съм баск, правителството в Мадрид ме наказва с допълнителни данъци. Когато отказах да ги плащам, те конфискуваха фермата. Тогава срещнах Хайме Миро. Тръгнах с него, за да се боря срещу правителството в името на справедливостта. Имам майка и две сестри. Един ден ще получим обратно фермата си и ще работим в нея отново.

Лучия помисли за баща си и двамата си братя, пратени в затвора завинаги.

— Близък ли си със семейството си?

Рубио се усмихна топло.

— Разбира се. Семействата са нашата първа любов. Не е ли така?

„Да — помисли Лучия. — Но аз никога повече няма да видя моето.“

— Разкажи ми за семейството си, Лучия — каза той. — Преди да постъпиш в манастира, беше ли близка с тях?

Разговорът приемаше опасен обрат. „Какво мога да му кажа? Баща ми е мафиот. Той и двамата ми братя са в затвора за убийство.“

— Да... бяхме много близки.

— С какво се занимава баща ти?

— Той... е бизнесмен.

— Имаш ли братя и сестри?

— Имам двама братя. Те работят при него.

— Лучия, защо постъпи в манастира?

„Защото полицията ме търси за убийство на двама души“ — помисли Лучия. На него тя каза:

— Необходимо ми беше да се махна. Това е достатъчно близо до истината.

— Ти чувстваше, че светът... е повече, отколкото можеш да понесеш?

— Нещо подобно.

— Нямам право да ти го кажа, Лучия, но аз те обичам.

— Рубио...

— Искам да се ожена за теб. През целия си живот не съм казвал това на друга жена.

В него имаше нещо толкова трогателно и откровено.

„Той не умее да играе игри — помисли тя. — Трябва да внимавам да не го засегна. Но идеята дъщерята на Анжело Кармине да бъде съпруга на фермер!“

Лучия почти се разсмя на глас.

Рубио разбра погрешно усмивката ѝ.

— Няма да живея криейки се. Правителството ще трябва да се помири с нас. Тогава аз ще се върна в своята ферма. Скъпа, искам да прекарам остатъка от живота си, като работя за твоето щастие. Ще имаме много деца и момичетата ще приличат на теб...

„Не бива да го оставям да продължава така — реши Лучия. — Би трябвало да го спра сега.“

Но някак не ѝ се искаше да го направи. Слушаше как Рубио рисува романтични картини за техния съвместен живот и усети, че

почти ѝ се иска това да се случи. Бе толкова уморена от това да бяга непрекъснато. Би било чудесно да намери рай, където да се чувства в безопасност и където някой, който я обича, да се грижи за нея.

„Сигурно си губя разсъдъка“ — помисли тя.

— Нека не говорим за това сега — каза Лучия. — Трябва да тръгваме.

Пътуваха на североизток, следвайки виещите се брегове на река Дуеро, с техните пищни зелени дървета и хълмист терен. Спряха в живописното село Вилялба де Дуеро, за да купят хляб, сирене и вино и си направиха идиличен пикник в една ливада.

Лучия се чувстваше удовлетворена в близост до Рубио. Той излъчваше сила, която сякаш се преливаше в нея.

„Не е за мен, но ще направи някоя жена много щастлива“ — помисли тя.

Когато свършиха яденето, Рубио каза:

— Следващият град е Аранда де Луеро. Той е доста голям. Най-добре би било да го заобиколим, за да избегнем Групата за специални операции и войниците.

Бе дошло времето за истината, моментът да го напусне. Бе чакала да стигнат голям град. Рубио Арсано и неговата ферма бяха мечта, истината бе бягството в Швейцария. Лучия знаеше колко много ще го заболи и с мъка понесе погледа му, когато му каза:

— Рубио... бих искала да влезем в града.

Той се намръщи.

— Това би било опасно, скъпа. Войниците...

— Те няма да ни потърсят там — каза тя бързо. — Освен това... трябва да сменя дрехите си. Не мога да продължавам да се движа с тези дрехи.

Мисълта да влязат в града не се хареса на Рубио, но той каза само:

— Ако това е, което искаш...

В далечината стените и зданията на Аранда де Дуеро изникнаха пред тях като изсечена от човешките ръце планина.

Рубио опита още веднъж:

— Лучия, сигурна ли си, че искаш да влезеш в града?

— Да. Сигурна съм.

Двамата минаха по дългия мост, който водеше към главната улица, Авенида Кастиля, и се отправиха към центъра на града. Минаха покрай една захарна фабрика, църкви и магазини за домашни птици. Въздухът бе наситен с различни миризми. Покрай улицата имаше магазини и жилищни сгради. Вървяха бавно, внимавайки да не правят впечатление. Накрая, за свое облекчение, Лучия забеляза това, което търсеше — надпис, който гласеше: „Заложна къща“. Не каза нищо.

Стигнаха до площада с неговите магазини, сергии и барове. Минаха покрай една механа с дълъг тезгях и дървени маси. Вътре имаше музикален автомат, а от дъбовите греди на тавана висяха бутове шунка и връзки чесън.

Лучия видя своя шанс.

— Жадна съм, Рубио — каза тя. — Може ли да влезем?

— Разбира се.

Той взе ръката ѝ и я въведе вътре. Около бара имаше пет-шест мъже. Лучия и Рубио седнаха на една маса в ъгъла.

— Скъпа, какво желаете?

— Поръчай ми чаша вино, моля те. Ще се върна след малко. Трябва да свърша нещо.

Тя стана и излезе на улицата, оставяйки Рубио, който гледеше след нея изненадан.

Навън Лучия сви обратно и се отправи към заложната къща, стискайки здраво увития в плат пакет. На другата страна на улицата тя видя врата с надпис „Полиция“, с бели букви на черен фон. Погледна го за момент с разтуптяно сърце, след това, отминавайки го, влезе в заложната къща.

Зад тезгяха стоеше дребен човек с голяма глава, който едва се виждаше.

— Добър ден, сеньорита.

— Добър ден, сеньор. Нося нещо, което бих искала да продам.

Бе толкова нервна, че трябваше да допре коленете си, за да спре треперенето им.

— Да?

Лучия извади златния кръст и го показа.

— Представлява ли за вас интерес да купите това?
Съдържателят на заложната къща го взе в ръце и Лучия видя как очите му светват.

— Мога ли да ви попитам откъде го имате?
— Оставен ми е от един чичо, който умря съвсем скоро.
Гърлото ѝ бе пресъхнало и тя едва говореше. Мъжът опипа кръста, обръщайки го бавно в ръцете си.

— Колко искате за него?
Мечтата ѝ се сбъдваше.

— Искам двеста и петдесет хиляди песети.
Той се намръщи и поклати глава.

— Не. Той струва само сто хиляди песети.

— По-скоро бих си продала тялото.

— Може би бих дал до сто и петдесет хиляди песети.

— По-скоро бих го стопила и бих оставила златото да изтече на улицата.

— Двеста хиляди песети. Това е последното ми предложение.
Лучия взе златния кръст от него.

— Вие направо ме ограбвате, но ще приема.
Тя видя възбудата в очите му.

— Добре, сеньорита.
Той посегна към кръста. Лучия го дръпна към себе си.

— Имам едно условие.

— Какво условие има, сеньорита?
— Откраднаха ми паспорта. Нуждая се от нов, за да напусна страната и да посетя нещастната си леля.

Той я гледаше, размисляйки, после кимна.

— Разбирам.

— Ако ми помогнете за това, кръстът е ваш.
Той въздъхна.

— Снабдяването с паспорт е трудно, сеньорита. Властите са много строги.

Лучия го гледаше, без да каже нищо.

— Не виждам как мога да ви помогна.

— Благодаря ви все пак, сеньор.

Тя се отпрати към вратата.
Той я остави да стигне до изхода, преди да каже:

— За момент.

Лучия се спря.

— Току-що ми хрумна нещо. Имам братовчед, който понякога се занимава с такива деликатни работи. Той е далечен роднина, разбирате ли?

— Разбирам.

— Бих могъл да говоря с него. Кога ви е необходим паспортът?

— Днес.

Голямата му глава кимна бавно.

— И ако успея да сторя това, да смятаме ли нещата уредени?

— Когато получи паспорта си.

— Съгласен. Върнете се в осем часа и братовчед ми ще бъде тук. Ще се пригответи да направи необходимата снимка и да я сложи на паспорта.

Лучия усети как сърцето ѝ бие лудо.

— Благодаря ви, сеньор.

— Искате ли да оставите кръста на съхранение тук?

— Той е на сигурно място при мен.

— Тогава в осем часа. Довиждане.

Тя излезе от магазина. Заобиколи внимателно полицейското управление и се отправи към механата, където чакаше Рубио. Забави крачка. Най-после бе успяла. С парите от кръста щеше да се добере до Швейцария и свободата. Би трябвало да е щастлива, но вместо това чувстваше странна потиснатост.

„Какво става с мен? Работите ми потръгват. Рубио ще се съвземе достатъчно скоро. Ще намери някоя друга.“

Тогава тя си спомни погледа в очите му, когато ѝ бе казал:

„Искам да се ожения за теб. През целия си живот не съм казвал това на друга жена.“

„Да върви по дяволите — помисли тя. — Все пак, не ми е проблем.“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Медиите бяха побеснели. Заглавията валяха едно след друго. Говореше се за нападението на манастира, масовото арестуване на монахините за укриване на терористи, бягството на четири от тях, застрелването на петимата войници от една от монахините, преди тя да бъде убита. Международните агенции бяха силно заинтересувани.

В Мадрид бяха пристигнали репортери от цял свят и премиер-министърът Леополдо Мартинес, в стремежа си да успокои нещата, се бе съгласил на пресконференция. В кабинета му се бяха събрали почти петдесет репортери от цял свят. Полковникът Рамон Акока и Фал Состело бяха до него. Премиерът бе видял заглавието в следобедния лондонски „Таймс“:

„ТЕРОРИСТИ И МОНАХИНИ СЕ ИЗПЪЛЗВАТ ОТ ИСПАНСКАТА АРМИЯ И ПОЛИЦИЯ.“

Репортер от „Пари Мач“ питаше:

— Господин премиер-министър, имате ли някаква представа къде са избягалите монахини сега?

Премиер-министърът Мартинес отговори:

— Полковник Акока отговаря за издирването. Той ще ви отговори.

Акока каза:

— Имаме основание да смятаме, че са в ръцете на баските терористи. Със съжаление също трябва да отбележа, че има доказателства за сътрудничество на монахините с терористите.

Репортерите записваха трескаво.

— Какво ще кажете за застрелването на сестра Тереза и войниците?

— Имаме информация, че сестра Тереза е работила с Хайме Миро. Под предлог, че ще ни помогне да открием Миро, тя е влязла в един военен лагер и е застреляла петима войници, преди да бъде спряна. Уверявам ви, че армията и Групата за специални операции правят всички усилия, за да изправят пред съда престъпниците.

— А монахините, които са арестувани и закарани в Мадрид?

— В момента ги разпитват — каза Акока.

Премиер-министърът очакваше края на пресконференцията с нетърпение. Бе му трудно да запази спокойствие. Това, че монахините не бяха намерени и терористите не бяха заловени, правеше правителството, както и той самият, да изглеждат неспособни и глупави, а пресата се възползваше напълно от ситуацията.

— Можете ли да ни кажете нещо за произхода на четирите монахини, които са избягали, господин премиер-министър? — попита един репортер от „Оги“.

— Съжалявам. Не мога да ви дам повече информация. Повтарям, дами и господа, правителството прави всичко, което е по силите му, за да открие монахините.

— Господин премиер-министър, говори се за бруталността на нападението над манастира в Авила. Бихте ли коментирали това?

Това бе слабо място за Мартинес, защото бе вярно. Полковник Акока твърде много бе превишил правата си. Но с него щеше да се занимава по-късно. Сега трябваше да се демонстрира единство.

Той се обърна към полковника и каза безизразно:

— Полковник Акока може да ви отговори.

Акока каза:

— Аз също чух за тези необосновани съобщения. Фактите са прости. Получихме достоверна информация, че терористът Хайме Миро и десетина от неговите хора се крият в Цистерцианския манастир и че са тежко въоръжени. В момента, в който нападнахме манастира, те бяха вече избягали.

— Полковник, чухме, че някои от вашите хора са издевателствали...

— Това е злонамерено обвинение.

Премиер-министърът Мартинес каза:

— Благодаря ви, дами и господа. Това е всичко. Ще бъдете информирани за развитието на нещата.

Когато репортерите напуснаха, премиерът се обърна към полковник Акока и полковник Состело:

— Те ни правят да изглеждаме като диваци в очите на света.

Акока не се интересуваше ни най-малко от мнението на премиера. Това, което го засягаше, бе едно телефонно обаждане през нощта.

— Полковник Акока?

Това бе твърде познат за него глас. Разбуди се веднага.

— Да, господине.

— Разочаровани сме от вас. Надявахме се досега да видим някакви резултати.

— Господине, на път съм да ги хвана — усети, че се изпотява силно. — Моля ви за малко повече търпение. Няма да ви разочаровам.

Той задържа дъха си, очаквайки отговор.

— Времето ви се изчерпа. Отсреща затвори телефона.

Полковник Акока остави слушалката и седна разстроен. „Къде е този мръсник Миро?“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

„Ще я убия — мислеше Рикардо Меладо. — Бих могъл да я удуша с голи ръце, да я хвърля от скалата или просто да я застрелям. Не, мисля, че ако я удуша, ще ми достави най-голямо удоволствие.“

Сестра Грасиела беше най-вбесяващото човешко същество, което той някога бе срещал. Тя бе невъзможна. В началото, когато Хайме Миро му бе възложил да я придружава, Рикардо Меладо се беше зарадвал. Наистина, тя бе монахиня, но също така бе най-възхитителната хубавица, която бе виждал. Бе твърдо решил да я опознае, да открие защо е решила да заключи зад стените на манастира до края на живота си тази изключителна красота. Под полата и блузата, които тя носеше, Рикардо можеше да различи богатите зрели женски форми.

„Ще бъде много интересно пътуване“ — бе решил той.

Но нещата взеха съвсем неочакван обрат. Проблемът бе, че сестра Грасиела отказа да говори с него. Не бе казала нито една дума от началото на пътуването и това, което напълно озадачи Рикардо, бе, че тя не изглеждаше сърдита, уплашена или разстроена. Ни най-малко. Тя просто се беше оттеглила вътре в себе си и изглеждаше, че въобще не се интересува от него или от това, което става около нея. Бяха пътували доста бързо, минавайки по горещи, прашни странични пътища, покрай ниви с ечемик и лозя.

Заобикаляха малките села на пътя си и минаваха покрай ниви със слънчоглед, който следеше слънцето с ярките си жълти цветове.

Когато пресякоха река Морос, Рикардо попита:

— Да починем ли за малко, сестро?

Мълчание.

Наближаваха Сеговия, преди да се отправят на североизток към заснежените планини Гуадарама. Рикардо продължи да се опитва да подхване учтив разговор, но се оказа напълно безнадеждно.

— Скоро ще бъдем в Сеговия, сестро.

Никаква реакция.

„Какво ли съм сторил, за да я обидя?“

— Гладна ли сте, сестро?

Нищо.

Сякаш въобще го нямаше. Никога в живота си не беше се чувствал толкова разстроен.

„Може би е умствено недоразвита — помисли той. — Това трябва да е обяснението. Бог ѝ е дал неземна хубост и след това я е наказал със слаб ум.“

Но той не вярваше в това.

Когато стигнаха покрайнините на Сеговия, Рикардо забеляза, че в града има много хора, което означаваше, че Гуардиа Сивил ще бъде по-внимателна от обикновено.

Когато приближиха Пласа дел Конде де Честе, той видя войници, които се движеха към тях. Пошепна:

— Хванете ръката ми, сестро. Трябва да изглеждаме като двама влюбени, излезли на разходка.

Тя не му обърна внимание.

„Исусе — помисли Рикардо. — Може би е глуха и няма.“ Той протегна ръка и хвана нейната. Острата ѝ реакция го изненада.

Тя се дръпна като ужилена.

Войниците се приближаваха.

Рикардо се наклони към Грасиела.

— Сестра ми също мисли така. Снощи, след вечеря, когато сложи децата да спят, каза, че би било много по-добре, ако мъжете не се събират да си приказват, пушейки миризливи пури, докато вие, жените, излизате сами. Обзалагам се, че...

Войниците бяха отминали. Рикардо Меладо знаеше все пак, че е привлекателен за жените. Доста от тях му го бяха казвали. Беше със светла кожа, висок, добре сложен, с аристократичен нос, интелигентно лице и идеални зъби. Произхождаше от една от най-известните баски фамилии. Баща му беше банкиер на север в страната на баските. Бе се погрижил да даде на Рикардо добро образование. Рикардо бе следвал в университета в Саламанка. Баща му планираше синът му да вземе участие в семейния бизнес.

Когато се върна от колежа у дома, Рикардо послушно започна да работи в банката, но много скоро се ангажира с проблемите на своя народ. Посещаваше събрания, срещи и протестни акции срещу правителството и скоро стана един от водачите на ETA. Баща му, след като научи за неговата дейност, го повика в огромния си, облицован с дърво кабинет, и му изнесе лекция.

— Аз също съм баск, Рикардо, но съм и бизнесмен. Ние не можем да рушим нашето собствено гнездо, като насърчаваме революция в страната, в която си изкарваме прехраната.

— Никой от нас не се опитва да свали правителството, татко. Всичко, което искаме, е свобода. Потискането на баските и каталонците е непоносимо.

Мелудо старши се облегна назад в креслото си, наблюдавайки сина си.

— Моят добър приятел, кметът, вчера ми даде някои съвети. Смята, че ще бъде в твоя полза, ако повече не посещаваш събрания. Би било по-добре, ако изразходваш своята енергия в банковия бизнес.

— Татко...

— Послушай ме, Рикардо. Когато бях млад, кръвта ми също беше гореща. Но има и други начини да бъде охладена. Сгоден си за чудесно момиче. Надявам се, че ще имате много деца. — Той посочи с ръка към заобикалящата ги обстановка. — И ти имаш много, което да очакваш от своето бъдеще.

— Но не виждаш ли, че...?

— Виждам по-ясно от теб, синко. Бъдещият ти тъст също се притеснява от твоята дейност. Не бих искала да се случи нещо, което да провали сватбата. Ясно ли говоря?

— Да, татко.

Следващата събота Рикардо Мелудо бе арестуван, докато ръководеше баско събрание в една зала в Барселона. Той отказа баща му да го освободи под гаранция освен ако не освободи и другите демонстранти, които бяха арестувани. Баща му отказа. Кариерата на Рикардо бе приключила, както и неговият годеж. Това бе станало преди пет години. Пет години, изпълнени с опасности и преследвания. Пет години на вълнуваща борба за каузата, в която страстно вярваше. Сега той бягаше от полицията, придружавайки една умствено изостанала и няма монахиня по пътищата на Испания.

— Ще тръгнем натам — каза той на сестра Грасиела.

Внимаваше да не докосне ръката ѝ. От главната улица свиха по Кале де Сан Валентин. На ъгъла имаше магазин за музикални инструменти. Рикардо каза:

— Имам една идея. Почакайте тук, сестро. Връщам се веднага.

Влезе в магазина и се приближи до младия продавач зад тезгяха.

— Добър ден. Какво желаете, моля?

— Да. Бих искал да купя две китари.

Продавачът се усмихна.

— Имате късмет. Току-що получихме „Рамирес“. Те са най-добрите.

— Може би нещо не с толкова високо качество. Приятелят ми и аз сме само аматьори.

— Както желаете, сеньор. Какво ще кажете за тези? — Продавачът се приближи до един отдел на магазина, където бяха изложени десетина китари. — Мога да ви предложа две „Конос“ по пет хиляди песети.

— Мисля, че не. — Рикардо избра две евтини китари. — Тези ще свършат добра работа — каза той.

След малко Рикардо излезе на улицата, носейки двете китари. Почти се беше надявал сестра Грасиела да си е тръгнала, но тя стоеше, чакайки търпеливо.

Рикардо хвана презрамката на една от китарите и ѝ подаде инструмента.

— Ето, сестро. Сложете я през рамо.

Тя го изгледа учудена.

— Не е необходимо да свирите — каза търпеливо Рикардо. — Само за създаване на впечатление е.

Той поднесе китарата към нея и тя я взе с нежелание. Двамата тръгнаха по криволичещите улици на Сеговия под огромния виадукт, построен от римляните преди векове.

Рикардо реши да опита отново.

— Виждате ли този виадукт, сестро? Между камъните няма никакъв цимент. Според легендата той е бил построен от дявола преди

две хиляди години, камък върху камък, свързани само с дяволската магия.

Той я погледна, очаквайки някаква реакция. Нищо.

„Да върви по дяволите — помисли Рикардо Меладо. — Отказвам се.“

Членовете на Гуардиа Сивил бяха навсякъде и винаги когато минаваха покрай тях, Рикардо се преструваше, че е увлечен в разговор с Грасиела, старейки се да избягва телесен контакт с нея. Броят на полицаите и войниците изглеждаше, че нараства, но Рикардо се чувстваше относително спокоен. Те би трябвало да търсят монахиня в одежди и група хора на Хайме Миро, но нямаха основание да подозират двама млади туристи с китари.

Рикардо се чувстваше гладен и въпреки че сестра Грасиела не беше казала нищо, той бе сигурен, че също е гладна. Приблжиха се до малко кафене.

— Ще спрем тук и ще хапнем малко, сестро.

Тя стоеше, гледайки го. Рикардо въздъхна.

— Добре. Както желаете.

Той влезе вътре. Секунда по-късно Грасиела го последва.

Когато седнаха, Рикардо попита:

— Какво ще поръчате, сестро?

Не последва никакъв отговор. Беше възмутително. Рикардо каза на сервитьорката:

— Две супи и две порции с наденица.

Когато храната беше донесена, Грасиела започна да яде това, което бе сложено пред нея. Той забеляза, че тя яде автоматично, без удоволствие, сякаш изпълнява някакво задължение. Мъжете от другите маси я гледаха и Рикардо не ги укоряваше.

„Младият Гоя би трябвало да отрази красотата ѝ“ — помисли си той.

Въпреки недружелюбното поведение на Грасиела, Рикардо чувстваше стягане в гърлото всеки път, когато я погледнеше. Ядосваше се на себе си, че е такъв романтичен глупак. Тя представляваше загадка, скрита зад проницаема стена. Рикардо Меладо познаваше десетки красиви жени, но никоя не бе му въздействала по този начин. В нейната красота имаше нещо почти мистично. Странното бе, че той нямаше никаква представа какво се крие зад тази забележителна

фасада. Умна ли бе, или глупава? Интересна или скучна? Хладнокръвна или страдна?

„Надявам се, че е глупава, скучна и студена — помисли си Рикардо. — Иначе не бих могъл да понеса да я загубя. Като че ли някога бих могъл да я имам. Тя принадлежи на Бог.“

Той погледна встрани, опасявайки се, че тя би могла да усети за какво си мисли той.

Когато стана време да си тръгват, Рикардо плати сметката и те станаха. По време на пътуването бе забелязал, че сестра Грасиела накуцва леко.

„Трябва да осигуря някакъв транспорт — помисли той. — Имаме още много път.“

Тръгнаха надолу по улицата и в края на града, на Мансанарес ел Реал попаднаха на цигански керван. Бяха четири живописно украсени коли, теглени от коне. Отзад в колите имаше жени и деца, всички облечени с цигански костюми.

Рикардо каза:

— Почакайте тук, сестро. Ще се опитам да осигуря превоза ни.

Той се приближи до водача на първата кола, плещест мъж с всички цигански атрибути, включително обеци.

— Добър ден, сеньор. Ще ви бъда безкрайно благодарен, ако вземете приятелката ми и мен.

Циганинът погледна към Грасиела.

— Възможно е. Накъде пътувате?

— Към планината Гуадарама.

— Мога да ви закарам до Керезо де Абахо.

— Това би било много добре. Благодаря ви.

Рикардо стисна ръката на циганина и сложи пари в нея.

— Влезте в последната кола.

— Благодаря.

Рикардо се върна при Грасиела.

— Циганите ще ни закарат до Керезо де Абахо — каза ѝ той. — Ще пътуваме в последната кола.

За момент беше сигурен, че тя ще откаже. Тя се поколеба, след това се отправи към колата.

Вътре имаше пет-шест цигани, които направиха място за Рикардо и Грасиела. Когато се качваха, Рикардо понечи да ѝ помогне,

но в момента, в който докосна ръката ѝ, тя го отблъсна с ярост, която го изненада.

„Е, добре, върви по дяволите.“ — Той забеляза оголения крак на Грасиела, докато тя се качваше в колата и си помисли: „Има най-красивите крака, които някога съм виждал.“

Те се настаниха удобно, доколкото беше възможно, на твърдия дървен под на каруцата и дългото пътуване започна. Грасиела седна в един ъгъл, със затворени очи и устни, които се движеха, произнасяйки молитва. Рикардо не можеше да отмести погледа си от нея.

С напредването на деня слънцето започна да грее като гореща пещ над тях, нагривайки земята. Небето бе безоблачно и наситено синьо. От време на време, докато колата пресичаше равнината, над главите им прелитаха грамадни птици.

„Червеникавият ястреб — помисли Рикардо. — Лешоядът с цвят на лъв.“

Късно след обяд циганският керван спря и водачът се приближи до последната кола.

— Можем да ви докараме дотук — каза той на Рикардо. — Отправляме се към Винвелас.

„Неподходяща посока“ — помисли Рикардо.

— Това е чудесно — увери го той. — Благодарим ви.

Той протегна ръка да помогне на Грасиела и се спря навреме.

Обърна се към водача на циганите:

— Ще ви бъда много задължен, ако продадете на приятелката ми и мен малко храна.

Шефът се обърна към една от жените и каза нещо на чужд език. След малко Рикардо получи два пакета храна.

— Много благодаря. — Той извади пари.

Шефът на циганите го разгледа за момент.

— Вие и сестрата вече платихте храната си.

„Вие и сестрата“. — Значи той знаеше. И все пак Рикардо не се почувства в опасност. Циганите бяха така потискани от правителството, както и баските и каталонците.

— Вървете с Бога.

Рикардо гледеше как керванът се отдалечава и се обърна към Грасиела. Тя го гледеше, безмълвна и безизразна.

— Няма още дълго да понасяте компанията ми — увери я Рикардо. — Скоро ще бъдем в Логроньо. Там ще срещнете приятелките си и ще се отправите към манастира в Мендавиа.

Никаква реакция. Все едно, че говори на каменна стена.

Бяха ги свалили в една спокойна долина, богата на овощни градини с ябълки, сливи и смокини. На няколко метра от тях бе река Дурадон, пълна с тлъста пъстърва. В миналото Рикардо често бе ловил риба тук. Би било идеално място за почивка, но ги чакаше дълъг път.

Той се обърна да разгледа планината Гуадарама, веригата, която се простираше пред тях. Рикардо познаваше добре местността. Имаше няколко пътя, които се виеха през планината. Диви планински кози и вълци скитаха по пътеките. Ако пътуваше сам, Рикардо би избрал най-късия път, но със сестра Грасиела до себе си реши да избере най-безопасния.

— Е, да бяхме тръгнали — каза той. — Предстои ни продължително изкачване.

Нямаше никакво намерение да изпусне срещата с другите в Логроньо. Нека безмълвната сестра да стане грижа за някого друг.

Сестра Грасиела стоеше, чакайки Рикардо да поведе. Той се обърна и почна да се изкачва. Когато тръгнаха по стръмната планинска пътека, Грасиела се подхлъзна на някакви камъчета и Рикардо инстинктивно посегна да ѝ помогне. Тя се дръпна рязко от ръката му и се изправи.

„Чудесно — помисли той сърдито. — Счупи си врата.“

Те продължиха да се изкачват, отправяйки се към величествения връх над тях. Пътят започна да става по-стръмен и по-тесен и мразовитият въздух започна да се разрежда. Пътуваха на изток, минавайки през борови гори. Пред тях се простираше село, което беше рай за скиори и алпинисти. Рикардо знаеше, че там има гореща храна, топлина и почивка. Представляваше изкушение.

„Твърде опасно“ — реши той. Би било идеално място за Акока да постави капан.

Обърна се към сестра Грасиела:

— Ще заобиколим селото. Можете ли да повървите още малко, преди да спрем за почивка?

Тя го погледна и в отговор се обърна и продължи да върви.

Ненужната грубост го обиждаше и той си помисли: „Благодаря на небесата, че в Логроньо ще се отърва от нея. Защо, за Бога, изпитвам смесени чувства по отношение на това?“

Заобиколиха селото, вървейки по края на една гора, и скоро бяха отново на пътя, изкачвайки се нагоре. Дишането ставаше по-трудно, а пътеката — по-стръмна. На един завой попаднаха на празно орлово гнездо. Заобиколиха друго планинско село — спокойно и мирно в лъчите на следобедното слънце. Починаха близо до него, спирайки до планински поток, където пиха от ледената вода.

По здрач стигнаха до скалист район, известен с пещерите си. След това пътят тръгваше надолу.

„Отсега нататък — помисли Рикардо, — ще бъде по-лесно. Най-трудното мина.“

Над главата си чу слаб бръмчащ звук. Погледна нагоре, търсейки източника му. Изведнъж над билото на планината се появи военен самолет, летейки към тях.

— Долу! — извика Рикардо. — Долу!

Грасиела продължи да върви. Самолетът направи кръг и започна да се спуска надолу.

— Лягай долу! — извика отново Рикардо.

Той скочи върху нея и я събори на земята, затискайки я с тялото си. Това, което се случи, го изненада напълно. Без всякакво предупреждение Грасиела започна да крещи хистерично, борейки се с него. Риташе го в слабините, дращеше лицето му, опитвайки се да засегне очите му. Но най-вероятното нещо бе това, което приказваше. Крещеше поредица от неприлични думи, които шокираха Рикардо, обсипваше го словесна буря от мръсотии. Не можеше да повярва, че тези думи излизат от тази красива, невинна уста.

Опита се да сграбчи ръцете ѝ, за да се запази от ноктите ѝ. Тя беше като дива котка под него.

— Спри! — извика той. — Няма да ти направя нищо. Това е военен разузнавателен самолет. Може да са ни видели. Трябва да се махаме оттук.

Той я държа под себе си, докато отчаяната ѝ борба спря. От нея идваха странни задавени звуци и той разбра, че тя плаче. Рикардо, при целия му опит с жените, бе напълно объркан. Беше възседнал една хистерична монахиня, която имаше речника на шофьор на камион, и нямаше представа какво трябва да направи.

Направи гласа си да прозвучи колкото е възможно по-спокойно и разумно.

— Сестро, трябва бързо да намерим място да се скрием. Самолетът може да е съобщил за нас и след няколко часа тук ще гъмжи от войници. Ако искате да стигнете някога до манастира, станете и елате с мен.

Той почака за момент, след това внимателно стана от нея и седна, докато хълцанията ѝ намаляха. Най-после Грасиела седна. Лицето ѝ бе зацапано с кал, очите ѝ бяха зачервени от плач, косата ѝ бе в безпорядък и все пак красотата ѝ зашеметяваше Рикардо. Той каза спокойно:

— Съжалявам, че ви уплаших. Изглежда, че не зная как да се държа в близост до вас. Обещавам, че ще се опитам да бъда по-внимателен в бъдеще.

Тя го погледна със своите блестящи тъмни очи, изпълнени със сълзи, и Рикардо нямаше представа какво мисли. Въздъхна и стана. Тя го последва.

— Тук наблизко има десетки пещери — каза ѝ Рикардо. — Ще се скрием в една от тях за през нощта. На разсъмване ще можем да тръгнем отново.

Лицето му бе наранено и следите от ноктите ѝ кървяха, но въпреки това, което се беше случило, той я чувстваше беззащитна и уязвима. Испитваше желание да ѝ каже нещо успокояващо. Но сега мъчеше. Не му идваше наум нищо.

Пещерите бяха издълбани през хилядолетията от ветрове, наводнения и земетресения в безкрайно разнообразие. Някои от тях представляваха ниши в планинските скали, други бяха безкрайни тунели, неизследвани никога от човека.

На една миля от мястото, където бяха видели самолета, Рикардо намери пещера, която го задоволи. Ниският вход беше почти покрит от храсти.

— Почакайте тук — каза той.

Той премина, пълзейки, през входа и влезе в пещерата. Вътре беше тъмно, като само през входа проникваше бледа светлина. Нямаше начин да се разбере колко е дълга пещерата, но това нямаше значение, защото нямаше за какво да се изследва.

Той излезе отвън при Грасиела.

— Изглежда безопасна — каза Рикардо. — Моля, почакайте вътре. Ще събера клони, за да покрия входа на пещерата. Ще се върна след няколко минути.

Видя как Грасиела влиза безмълвно в пещерата и си помисли дали ще я завари там, когато се върне. Даде си сметка, че ужасно желаяше да я завари.

Вътре в пещерата Грасиела видя как той тръгва, после се отпусна на студената земя, обзета от отчаяние.

„Не мога да издържам повече — помисли тя. — Къде си, Исусе? Моля те, освободи ме от този ад.“

И наистина беше ад. От самото начало Грасиела се бореше срещу притегателната сила, която я теглеше към Рикардо. Помисли си за мавъра.

„Аз се страхувам от себе си. От злото в мен. Желая този мъж, а не трябва.“

И така тя бе изградила бариера от мълчание между двамата — тишината, в която бе живяла в манастира. Но сега, без дисциплината на манастира, без молитвите, без опората на строгия режим Грасиела не беше в състояние да прогони своята вътрешна тъмнина. Беше прекарала години, борейки се със сатанинските пориви на своето тяло, опитвайки се да забрави звуците, стенанията и въздишките, които стигаха до нея от леглото на майка ѝ.

Мавърът гледеше голото ѝ тяло.

„Ти си още дете. Обличай си дрехите и се махай оттук...“

„Аз съм жена!“

Бе прекарала толкова много години, опитвайки се да забрави усещането от мавъра в нея, да изтрие от паметта си ритъма на телата им, които се движеха заедно, изпълвайки я с чувството, че най-последно е жива.

Вика на майка ѝ: „Кучко такава!“

И думите на лекаря: „Главният хирург реши сам да ви зашие. Каза, че сте твърде красива, за да имате белези.“

Всичките години на молитва бяха, за да я освободят от угризения. И не бяха успели.

От първия път, когато Грасиела бе видяла Рикардо Меладо, миналото се бе върнало. Той бе красив, нежен и мил. Когато бе малко момиче, Грасиела бе мечтала за някого като Рикардо. Когато се приближеше до нея, когато я докосваше, тялото ѝ веднага пламваше и тя се изпълваше с дълбок срам.

„Аз съм Божия невяста, а мислите ми са предателство към Бога. Аз ти принадлежа, Исусе. Моля те, помогни ми сега. Освободи ума ми от нечисти мисли.“

Грасиела се бе опитвала отчаяно да поддържа стената на мълчание помежду им, стена, която никой освен Бог не би трябвало да премине, стена срещу дявола. Но искаше ли тя да се пази от дявола? Когато Рикардо бе скочил върху нея и я бе съборил на земята, това бе мавърът, който правеше любов с нея, монахът, който се опитваше да я изнасили, и в нейното объркано съзнание, това бяха те, срещу които се бореше.

„Не — призна тя пред себе си, — това не е вярно. Това, срещу което се бореше, бе собственото ѝ желание. Тя се разкъсваше между своя дух и жаждата на плътта си. — Не бива да се предавам. Трябва да се върна в манастира. Той ще се върне всеки момент. Какво да правя?“

Грасиела чу тих звук от дъното на пещерата и бързо се обърна, В тъмнината четири зелени очи я гледаха и се приближаваха към нея. Сърцето ѝ започна да бие бързо.

Две малки вълчета изприпкаха към нея с меките си лапички. Изведнъж чу шум от входа на пещерата.

„Рикардо се връща“ — помисли тя.

В следващия момент огромен сив вълк се хвърли към гърлото ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Лучия Кармине се спря пред кръчмата в Аранда де Дуеро и пое дълбоко дъх. През прозореца виждаше Рубио Арсано, който я чакаше.

„Не бива да допускам да заподозре нещо — помисли тя. — В осем часа ще имам нов паспорт и ще съм на път за Швейцария.“

Лучия се усмихна насила, влизайки в кръчмата. Когато я видя, на лицето на Рубио се изписа облекчение. Докато ставаше, погледът му накара Лучия да изпита болка.

— Притесних се много, скъпа. Когато се забави толкова дълго, си помислих, че нещо ужасно ти се е случило.

Лучия сложи ръката си върху неговата.

— Нищо не се е случило.

„Освен че купих пътя си към свободата. Утре ще бъда извън страната“ — помисли тя.

Рубио седеше, гледайки я в очите, като държеше ръката ѝ. От него се излъчваше толкова силно чувство на любов, че Лучия се почувства неловко.

„Не знае ли, че няма да стане? Не. Защото нямам смелост да му кажа. Той не е влюбен в мен. Той е влюбен в жената, която мисли, че съм. Ще му бъде много по-добре без мен.“

Тя отклони погледа си и за първи път огледа стаята. Беше пълна с местни хора. Повечето от тях разглеждаха двамата непознати.

Един от младите мъже запя и други се присъединиха към него. Към масата им се приближи мъж от групата.

— Вие не пеете, сеньор. Присъединете се към нас.

— Не — поклати глава Рубио.

— Какъв е проблемът, приятелю?

— Това е ваша песен. — Рубио видя учуденото изражение на Лучия и ѝ обясни. — Това е една от старите песни, възхваляващи Франко.

Други мъже почнаха да се събират около масата. Беше очевидно, че са пили.

— Вие бяхте против Франко, сеньор?

Лучия видя как Рубио сви юмруци.

„О, Боже, не сега. Не бива да прави нищо, което да привлече внимание.“

— Рубио... — каза му тя предупредително. И, слава Богу, той разбра.

Погледна към младите хора и каза усмихнато:

— Нямам нищо против Франко. Просто не зная думите.

— А, тогава ще я изтананикаме заедно със затворена уста.

Те стояха, очаквайки Рубио да откаже. Той погледна към Лучия.

— Добре.

Мъжете запяха отново и Рубио започна да приглася силно. Лучия чувстваше напрежението в него, докато се стараяше да се овладее.

„Върши това заради мен.“

Когато песента свърши, един от мъжете го тупна по гърба.

— Не беше зле, приятелю, съвсем не беше зле.

Рубио седеше, очаквайки безмълвно да се оттеглят. Някой видя пакета в скута на Лучия.

— Какво криеш там, скъпа?

Друг каза:

— Обзалагам се, че има нещо по-добро под полата си.

Мъжете се разсмяха.

— Защо не си свалиш гащичките и не ни покажеш какво криеш там?

Рубио скочи и сграбчи един от мъжете за гърлото. Удари го с юмрук толкова силно, че мъжът полетя през стаята, счупвайки една маса.

— Не! — изкрещя Лучия. — Недей!

Но беше твърде късно. Настана бъркотия и след секунда всички вече се бяха включили. Бутилка от вино полетя към стъклото зад бара и го разби. Ругаещи мъже, падайки чупеха маси и столове. Рубио свали двама мъже. Трети се впусна към него и го удари в стомаха. Той изстена от болка.

— Рубио! Да се махаме оттук! — изкрещя Лучия.

Той кимна. Държеше се за стомаха. Пробиха си път през мелето и се озоваха на улицата.

— Трябва да се махаме — каза Лучия.

„Ще получите паспорта си довечера. Върнете се след осем часа.“
Тя трябваше да намери място, където да се скрие дотогава.

„Да го вземат дяволите! Не можа ли да се овладее?“

Свиха по Кале Санта Мария и шумът от битката зад тях постепенно утихна. След две пресечки стигнаха до голяма църква — храма Санта Мария. Лучия изтича нагоре по стъпалата, отвори вратата и надникна вътре. Църквата бе празна.

— Тук вътре ще сме в безопасност — каза тя. Влязоха всред здрача на църквата, като Рубио продължаваше да държи стомаха си.

— Може малко да починем.

— Да.

Рубио махна ръката си от стомаха, при което шурна кръв.

Лучия изпита ужас.

— Господи! Какво се е случило?

— Нож — пошепна Рубио. — Той използва нож.

Той се свлече на пода. Лучия коленичи до него, изпаднала в паника.

— Не се движи.

Свали си ризата и я притисна към стомаха му, опитвайки се да спре кръвта. Лицето на Рубио бе бяло като тебешир.

— Не биваше да се биеш с тях, глупчо — каза сърдито Лучия.

Гласът му бе неясен шепот.

— Не можех да им позволя да ти говорят по този начин.

„Не можех да им позволя да ти говорят по този начин!“

Лучия бе трогната така, както никога преди. Стоеше, гледайки го и си мислеше:

„Колко пъти този човек рискува живота си за мен?“

— Няма да те оставя да умреш — каза тя яростно. — Няма да допусна да умреш. — Изправи се решително. — Връщам се веднага.

Лучия намери вода и кърпи в стаята на свещеника в задната част на църквата и проми раната на Рубио. Лицето му беше горещо при докосване, а тялото му бе потънало в пот. Тя сложи на челото му студена кърпа. Очите му бяха затворени и изглеждаше като заспал. Лучия обгърна с ръце главата му и започна да му говори. Нямаше значение какво казва. Говореше, за да го поддържа жив, принуждавайки го да се придържа към тънката нишка на своето

съществуване. Продължаваше да бърбори, страхувайки се да спре дори за секунда.

— Ще работим във фермата ти заедно, Рубио. Искам да се запозная с майка ти и сестрите ти. Мислиш ли, че ще ме харесат? Много бих искала да ме харесат. Аз съм добър работник, скъпи. Ще видиш. Никога не съм работила във ферма, но ще се науча. Ще направим най-хубавата ферма в цяла Испания.

Лучия прекара следобеда, като му говореше, сменяше превръзките му и охлаждаше трескавото му тяло с влажни кърпи. Кървенето бе почти спряло.

— Виждаше ли, скъпи? Състоянието ти се подобрява. Ще се оправиш. Аз ти казах. Ти и аз ще живеем чудесно заедно, Рубио. Само не умирай. Моля те!

Тя плачеше.

Лучия гледаше как следобедните сенки падат върху стените на църквата през цветните стъкла и бавно избледняват. Със залеза небето потъмня и накрая настъпи мрак. Тя смени още веднъж превръзката на Рубио. Внезапно, толкова близко, че я стресна, църковната камбана заби. Започна да брой със затаен дъх. Едно... три... пет... седем... осем. Осем часа. Викаше я, казвайки ѝ, че е време да се върне в заложената къща. Време е да избяга от този кошмар и да се спаси.

Лучия коленичи и докосна челото му отново. Той гореше в треска. Тялото му бе потънало в пот, а дишането му бе леко и хрипкаво. Тя не виждаше никакво кървене, но това можеше да означава, че кръвоизливът е вътрешен.

„По дяволите! Спасявай се, Лучия“ — помисли тя.

— Рубио... мили...

Той отвори очи в полусъзнание.

— Ще трябва да те оставя за малко — каза Лучия.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Моля те...

— Няма нищо — пошепна тя. — Ще се върна.

Лучия стана и хвърли последен продължителен поглед към него.

„Не мога да му помогна“ — помисли тя.

Взе златния кръст и излезе бързо през вратата на църквата. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Стигна улицата и се отправи бързо към заложната къща. Човекът и братовчедът му щяха да я чакат там с паспорта и свободата ѝ.

„Сутринта, когато започне църковната служба, ще намерят Рубио и ще повикат лекар. Ще го лекуват и той ще се оправи. Само че няма да преживее нощта — помисли Лучия. — Е, това не е мой проблем.“

Заложната къща беше точно пред нея. Беше закъсняла само няколко минути. Видя, че лампите в магазина светят. Мъжете я чакаха.

Тръгна по-бързо, след това се затича. Пресече улицата и се втурна през отворената врата.

Зад бюрото в полицейското управление седеше униформен офицер. Той изправи глава при появяването на Лучия.

— Трябвате ми — извика тя. — Един мъж е ранен с нож. Може би умира.

Полицаят не зададе въпроси. Вдигна телефона и размени няколко думи. След това каза:

— Ще дойдат с вас след малко.

Почти веднага се появиха двама цивилни полицаи.

— Някой е бил ранен, сеньорита?

— Да. Моля ви, последвайте ме. Бързо!

— Ще вземем лекаря по пътя — каза единият. — След това може да ни заведете при приятеля си.

Взеха лекаря от дома му и Лучия ги доведе до църквата.

Когато влязоха вътре, лекарят се приближи до неподвижното тяло на пода и клекна до него. Секунда по-късно погледна към тях.

— Едва е жив. Ще повикам линейка.

Лучия падна на колене и промълви:

„Благодаря ти, Господи. Направих всичко, което можах. Сега ми дай възможност да се измъкна и никога повече няма да те безпокоя.“

Един от полицаите я беше гледал през целия път до църквата. Изглеждаше му толкова позната. И изведнъж разбра защо. Имаше странна прилика със снимката в информационния циркуляр на Интерпол.

Той пошепна нещо на другия и двамата се обърнаха да я разгледат. След това се приближиха до нея.

— Извинете, сеньорита. Ще бъдете ли така добра да се върнете с нас в управлението? Имаме няколко въпроса, които бихме искали да ви зададем.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Рикардо Меладо беше близо до планинската пещера, когато изведнъж видя към входа да се приближава голям сив вълк. Замръзна за един кратък момент, след това тръгна така, както никога през живота си не се беше движил. Тичешком се хвърли във входа на пещерата.

— Сестро!

Видя в бледата светлина как огромната сива фигура се хвърля към Грасиела. Инстинктивно посегна към пистолета си и стреля. Вълкът изскимтя от болка и се обърна към Рикардо. Той усети как остриите нокти на раненото животно разкъсват дрехите му и почувства зловонния му дъх. Вълкът бе по-силен, отколкото бе очаквал — тежък и с яки мускули. Рикардо се опита да се освободи, но беше невъзможно.

Почувства, че губи съзнание. Смътно усети, че Грасиела се приближава към него и извика:

— Махай се!

Тогава видя ръката на Грасиела над главата си и когато започна да се спуска към него, забеляза огромен камък в нея. Помисли си:

„Ще ме убие.“

Момент по-късно камъкът мина покрай него и се стовари върху черепа на вълка. Вълкът издаде последно свирепо хриптене и падна неподвижен на земята. Рикардо лежеше на пода, поемайки дъх. Грасиела коленичи до него.

— Добре ли си? — Гласът ѝ трепереше от тревога.

Той успя да кимне. Обърна се, когато чу скимтене зад себе си, и видя вълчетата, сгущени в ъгъла. След като си пое дъх, стана с труд.

Потресени, излязоха, залитайки на свежия планински въздух. Рикардо поемаше дълбоко дъх, докато главата му се избистри. Физическият и емоционален шок от близкия им контакт със смъртта бе взел голям данък от двамата.

— Да се махаме от това място. Може да дойдат да ни търсят тук.

Грасиела потрепера, като си спомни колко много опасности ги очакваха още.

Пътуваха един час по стръмната планинска пътека и когато най-после стигнаха до един малък поток, Рикардо каза:

— Да спрем тук.

Без превръзки и дезинфекционни средства те изчистиха драскотините, колкото можаха, измивайки ги в чистата студена изворна вода. Ръката на Рикардо беше толкова схваната, че едва я държеше. За негова изненада Грасиела каза:

— Нека аз да го направя.

Той се изненада още повече от нежността, с която тя си изпълняваше задачата.

Изведнъж Грасиела почна да трепери силно от последиците на шока.

— Няма нищо — каза Рикардо. — Всичко свърши.

Тя не спираше да трепери.

Той я взе в прегръдките си и каза успокояващо:

— Шшт. Той е мъртъв. Няма от какво повече да се страхуваш.

Той я държеше плътно и можа да почувства бедрата ѝ, притискащи се към тялото му, меките ѝ устни върху своите. Тя го притискаше към себе си, шепнейки неща, които не можа да разбере.

Имаше чувство, че е познавал Грасиела винаги. И същевременно не знаеше нищо за нея.

„Освен че е Божие чудо“ — помисли той.

Грасиела също си мислеше за Бога.

„Благодаря ти, Господи, за това щастие. Благодаря ти, че най-после ми позволи да почувствам какво е любов.“

Тя изпитваше емоции, за които нямаше думи, надхвърлящи всичко, което някога си беше представяла.

Рикардо я наблюдаваше и красотата ѝ продължаваше да го зашеметява.

„Сега тя ми принадлежи — мислеше той. — Не е необходимо да се връща в манастир. Ще се оженим и ще имаме красиви деца — силни синове.“

— Обичам те — каза той. — Никога няма да те пусна да си отидеш, Грасиела.

— Рикардо...

— Любима, искам да се ожения за теб. Ще се омъжиш ли за мен?
Без дори да помисли, Грасиела каза:

— Да. О, да.

Тя отново се озова в прегръдките му, мислейки си: „Това е, което желях и мислех, че никога няма да притежавам.“

Рикардо ѝ говореше:

— Ще живеем във Франция за известно време, където ще бъдем в безопасност. Тази борба ще свърши скоро и ще се върнем в Испания.

Тя знаеше, че би отишла навсякъде с този мъж, и ако съществуваше опасност, щеше да я сподели с него.

Те си говореха за толкова много неща. Рикардо ѝ разказа за това, как се бе присъединил към Хайме Миро, за разваления годеж и за недоволството на баща си. Но когато очакваше Грасиела да говори за своето минало, тя мълчеше.

Тя го погледна и си помисли:

„Не мога да му кажа. Ще ме намрази.“

— Прегърни ме — помоли Грасиела.

Те спаха и се събудиха призори, виждайки как слънцето изпълзва иззад билото на планината, заливайки хълмовете с топло червено сияние.

Рикардо каза:

— Ще бъде по-безопасно да се крием тук днес. Ще тръгнем, когато се стъмни.

Ядоха от торбата с храна, която циганите им бяха дали, и обмисляха бъдещето си.

— Тук в Испания има чудесни възможности — каза Рикардо. — Или ще има, когато настъпи мир. Имам десетки идеи. Ще имаме свой собствен бизнес. Ще купим красива къща и ще отгледаме хубави синове.

— И красиви дъщери.

— И красиви дъщери. — Той се усмихна. — Никога не съм мислил, че може да бъда толкова щастлив.

— Нито пък аз, Рикардо.

— След два дни ще бъдем в Логроньо и ще се видим с другите — каза Рикардо. Той взе ръката ѝ. — Ще им кажем, че няма да се връщаш в манастира.

— Мисля си, дали ще разберат. — Той се засмя. — Всъщност не ме интересува. Бог разбира. Обичах живота си в манастира, — каза тя нежно — но... — Тя се наведе към него и го целуна.

Рикардо каза:

— Имам толкова много да наваксам за теб.

Тя се изненада.

— Не разбирам.

— Годиците, през които беше в манастира, изолирана от света. Кажете ми, скъпа... притеснява ли те това, че си загубила всички тези години?

Как можеше да му обясни?

— Рикардо... не съм загубила нищо. Наистина ли съм пропуснала толкова много?

Той си мислеше за това, не знаейки откъде да започне. Разбираше, че събитията, които смяташе за важни, не биха имали значение за монахините в тяхното уединение. Войни като Арабско-израелската война? Берлинската стена? Убийството на политически лидери като американския президент Джон Кенеди и брат му Роберт Кенеди? И на Мартин Лутер Кинг младши, великият черен водач на мирното движение на черните за равенство? Глад? Наводнения? Земетресения? Стачки и демонстрации срещу нечовешкото отношение на хората към хората?

В крайна сметка в каква степен тези събития биха повлияли върху нейния личен живот? Или върху личния живот на мнозинството от хората на земята?

След пауза Рикардо каза:

— В известен смисъл не си изпуснала много. Но в друг смисъл — да. Нещо важно е ставало. Животът. Докато си била затворена през всичките тези години, деца са се раждали и израствали, влюбени са се женили, хора са страдали и са били щастливи, хора са умирали и всички ние тук, навън, сме били част от това, част от живота.

— И ти мислиш, че аз не съм била никога част от това? — попита Грасиела. И думите ѝ почнаха да се сипят, преди тя да може да ги спре. — Някога и аз бях част от този живот, за който говориш. Той бе за мен истински ад. Майка ми беше развратница и всяка нощ имах различен чичо. Когато бях на четиринадесет години, отдадох тялото си на един мъж, защото ревнувах майка си и това, което вършеше. — Сега

думите ѝ се изливаха в неспирен поток. — Аз също щях да стана развратница, ако бях останала там, за да бъда част от живота, за който мислиш, че е толкова цветен. Не, не мисля, че избягах от нещо. Избягах към нещо. Открих безопасен свят, който е мирен и добър.

Рикардо я гледаше ужасен.

— Аз... съжалявам — каза той. — Не исках да...

Грасиела плачеше. Той я взе в прегръдките си и каза:

— Всичко е наред. Това е свършило. Била си дете. Обичам те.

Тя се чувстваше като че ли Рикардо ѝ бе дал опрощение на греховете.

Бе му разказала за ужасните неща, които беше сторила в миналото и все пак той ѝ прости. И — чудо на чудесата — обичаше я.

Рикардо я притисна силно.

Има едно стихотворение от Фредерико Гарсия Лорка:

*Нощта не желае да дойде
така че ти не можеш
и аз не мога да тръгна...*

*Но ти ще дойдеш
с език обгорен от соления дъжд.*

*Денят не желае да дойде
така че ти не можеш да дойдеш
и аз не мога да тръгна...*

*Но ти ще дойдеш
през калните канали на мрака.*

*Нито нощта, нито денят желаят да дойдат,
за да умра за теб
и за мен.*

Изведнъж тя си помисли за войниците, които ги преследваха, и се запита дали тя и любимият ѝ Рикардо ще живеят достатъчно дълго, за да имат бъдеще заедно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Липсваше една връзка, ключ към миналото, и Алън Тъкър бе твърдо решил да я открие. Във вестника не се споменаваха нищо за изоставено бебе, но щеше да е достатъчно лесно да се открие датата, на която е било занесено в сиропиталището. Ако датата съвпаднаше с времето на самолетната катастрофа, Елън Скот ще трябва да измисли интересно обяснение.

„Не би могла да бъде толкова глупава — помисли той. — Да поеме риска да твърди, че наследницата на Скот е мъртва, а да я остави пред входа на една селска къща. Рисковано. Много рисковано. От друга страна, каква награда: Скот Индърстриз. Да, би могла да свърши тази работа. Ако това е скелет в гардероба ѝ, то той е жив и ще струва много.“

Тъкър знаеше, че трябва да бъде много внимателен. Не си правеше илюзии с кого си има работа. Изправяше се срещу груба сила. Знаеше, че трябва да има в ръцете си всички доказателства, преди да предприеме своя ход.

Първата му спирка бе още едно посещение на отец Берендо.

— Отче, бих искал да говоря с фермера и жена му, при които Патриша... Меган е била подхвърлена.

Старият свещеник се усмихна.

— Надявам се, че разговорът ви с тях няма да се състои скоро.

Тъкър го изгледа учуден.

— Искате да кажете...?

— Умряха преди много години.

„По дяволите“ — помисли той. Но сигурно има други пътища за проучване.

— Казахте, че бебето е било занесено в болница с пневмония?

— Да.

„Там би трябвало да има данни.“

— Коя беше болницата?

— Тя изгоря през 1961 година. Сега има нова болница. — Отец Берендо видя сливане по лицето на посетителя си. — Трябва да помните, сеньор, че информацията, която търсите, е отпреди двадесет и осем години. Много неща са се променили.

„Нищо няма да ме спре — помисли Тъкър. — Не, след като съм стигнал толкова близо. Трябва да има данни за нея някъде.“

Имаше още едно място за изследване — сиропиталището.

Сега той докладваше на Елън Скот всеки ден.

— Дръжте ме в течение за всичко. Искам да ми съобщите в момента, в който момичето бъде открито.

Алън Тъкър се зачуди от нетърпението в гласа ѝ.

„Изглежда, че тя страхотно бърза за нещо, което се е случило преди толкова много години. Защо? Е, това може да почака. Първо трябва да събера доказателствата, които търся.“

Тази сутрин Алън Тъкър посети сиропиталището. Огледа мрачната обща спалня, в която си играеха шумна група деца, и си помисли:

„Ето къде е израснала наследницата на династията Скот, докато тази кучка в Ню Йорк е държала всичките пари и властта. Е, тя ще раздели нещо от това с моя милост. Да, сър, ще бъдем чудесен екип, Елън Скот и аз.“

Млада жена се приближи към него и попита:

— С какво мога да ви помогна, сеньор?

Той се усмихна и си помисли:

„Да. Можеш да ми помогнеш за около милиард долара.“

— Бих искал да говоря с началника тук.

— Това е сеньора Анхелес.

— Тук ли е тя?

— Да, сеньор. Ще ви заведе при нея.

Той последва жената през главния вход до една малка канцелария в задната част на зданието.

— Заповядайте, моля.

Алън Тъкър влезе в канцеларията. Жената, седнала зад бюрото, беше на осемдесет. Някога тя бе много едра, но фигурата ѝ се бе смалила, така че сега изглеждаше като че ли тялото ѝ някога е принадлежало на друг. Косата ѝ бе сива и рядка, но очите ѝ бяха будни и ясни.

— Добро утро, сеньор. С какво мога да ви помогна? Дошли сте да осиновите едно от нашите чудесни деца? Може да избирате измежду толкова много мили деца.

— Не, сеньора. Дошъл съм да разпитам за едно дете, което е било оставено преди много години.

Мерседес Анхелес се намръщи.

— Не разбирам.

— Едно момиченце е било донесено тук като бебе — той се престори, че чете от листче хартия — през октомври 1948 година.

— Това е толкова отдавна. Не би трябвало да е тук сега. Знаете ли, имаме правило, сеньор, че на петнадесетгодишна възраст...

— Не, сеньора. Зная, че не е тук. Това, което искам да зная, е точната дата, на която е била доведена тук.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна, сеньор.

Той изстина.

— Знаете ли, тук водят толкова много деца. Освен ако знаете името ѝ...

„Патриша Скот“ — помисли той. На нея каза:

— Меган. Името ѝ е Меган.

Лицето на Мерседес Анхелес светна.

— Никой не би могъл да забрави това дете. Тя беше дявол и всички я обожаваха. Знаете ли, че един ден тя...

Алън Тъкър нямаше време за анекдоти. Инстинктът му подсказваше колко близо е до възможността да се добере до част от богатството на Скот. И тази бърлива стара жена бе ключът към него. Помисли:

„Трябва да бъда търпелив с нея.“

— Сеньора Анхелес, не разполагам с много време. Бихте ли проверили тази дата в архива си?

— Разбира се, сеньор. Държавата изисква от нас да поддържаме много точно деловодство.

На Тъкър му олекна.

„Трябваше да си донеса фотоапарат, за да снимам папката. Няма значение. Ще направя фотокопие.“

— Бих ли могъл да видя тази папка, сеньора?

Тя се намръщи.

— Не зная. Книжата ни са поверителни и...

— Разбира се — каза безизразно Тъкър, — и аз одобрявам това. Казахте, че обичахте малката Меган и зная, че бихте направили всичко, за да ѝ помогнете. Е, затова съм тук. Имам добри новини за нея.

— И за това ви е необходима датата, на която е била доведена тук?

Той каза със словоохотлив тон:

— Това е необходимо, за да имам доказателство, че тя е лицето, за което мисля. Баща ѝ почина и остави малко наследство. Бих искал тя да го получи.

Старата жена кимна.

— Разбирам.

Тъкър извади пачка банкноти от джоба си.

— И за да покажа, че оценявам безпокойството, което ви създавам, бих желал да даря сто долара за вашето сиропиталище.

Тя гледаше пачката банкноти с колебливо изражение на лицето. Той отдели още една банкнота.

— Двеста.

Тя се намръщи.

— Добре. Шетстотин.

Мерседес Анхелес засия.

— Много щедро е от ваша страна, сеньор. Ще отида да взема папката.

„Направих го — помисли той, ликувайки. — Господи, получи се! Тя е откраднала за себе си Скот Индъстриз. Ако не бях аз, щеше да се измъкне.“

Когато представи доказателствата, Елън Скот няма да може да ги обори. Самолетната катастрофа е станала на първи октомври. Меган е била в болница десет дни. Така че би трябвало да бъде доведена в сиропиталището около единадесети октомври.

Мерседес Анхелес се върна в канцеларията, държейки папка.

— Открих я — каза тя гордо.

Алън Тъкър едва се сдържа да не я грабне от ръцете ѝ.

— Може ли да я погледна? — попита той учтиво.

— Разбира се. Бяхте толкова щедър. — Тя се намръщи. — Надявам се, че няма да споменете за това на никого. Въобще не би трябвало да правя това.

— Това ще бъде наша тайна, сеньора.

Тя му подаде папката.

Тъкър пое дълбоко дъх и я отвори. Най-отгоре пишеше:

„Меган. Бебе от женски пол. Родители неизвестни.“ И след това датата. Но имаше някаква грешка.

— Тук пише, че Меган е била доведена на четиринадесети юни 1948 година.

— Да, сеньор.

— Това е невъзможно! — Той почти крещеше. „Самолетната катастрофа е станала на първи октомври, четири месеца по-късно.“

Лицето ѝ изразяваше учудване.

— Невъзможно, сеньор? Не разбирам.

— Кой... кой води това деловодство?

— Аз. Когато оставят тук дете, аз записвам датата и информацията, която ми се дава.

Мечтата рухваше.

— Възможно ли е да сте направили грешка? По отношение на датата, искам да кажа... възможно ли е да е било десети или единадесети октомври?

— Сеньор — каза тя с възмущение. — Аз правя разлика между четиринадесети юни и единадесети октомври.

Свърши се. Бе изградил мечта върху твърде нестабилна основа. Значи Патриша Скот наистина бе загинала в самолетната катастрофа. Това, че Елън Скот търсеше момиче, родено приблизително по същото време, бе съвпадение.

Алън Тъкър се надигна тежко и каза:

— Благодаря ви, сеньора.

— Няма нищо, сеньор.

Тя го изпрати с поглед. Беше толкова симпатичен млад човек. И толкова щедър. С неговите петстотин долара щяха да купят толкова много неща за сиропиталището.

Както и с чека от сто хиляди долара, изпратен от добрата дама, която бе телефонирала от Ню Йорк.

„Единадесети октомври стана наистина щастлив ден за нашето сиропиталище. Благодаря ти, Господи.“

Алън Тъкър докладваше.

— Все още няма сериозни новини, мисис Скот. Говори се, че се движат на север. Доколкото знам, момичето е в безопасност.

„Тонът на гласа му се е променил напълно — помисли Елън Скот. — Заплахата е отминала. Значи е посетил сиропиталището. Отново е станал наш служител. Е, след като открие Патриша, това също ще се промени.“

— Докладвайте утре пак.

— Да, мисис Скот.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

— Запази ме, о Боже, защото в теб намирам своето упование. Ти си моят Бог. Далеч от теб за мен няма нищо добро. Обичам те, о, Господи. Ти си моята сила. Господ е моята скала и крепост, и спасител...

Сестра Меган погледна нагоре и видя Феликс Карпио, който я наблюдаваше със загрижено изражение на лицето.

„Тя наистина е уплашена“ — помисли той.

Откакто бяха започнали пътуването, той бе забелязал нейното дълбоко вълнение.

„Разбира се. Съвсем естествено е. Била е заключена в манастир за Бог знае колко години и сега изведнъж е хвърлена в един странен и ужасяващ свят. Ще трябва да бъдем много нежни с бедното момиче.“

Сестра Меган бе наистина уплашена. Молеше се силно, откакто бе напуснала манастира.

„Прости ми, Господи, че ми харесва вълнението от това, което става с мен и зная, че е грях от моя страна.“

Но независимо колко силно се молеше, сестра Меган не можеше да не си мисли: „Не помня кога съм прекарвала така добре.“

Това бе най-чудното приключение, което бе преживявала някога. В сиропиталището често бе планирала смели бягства, но това бяха детски игри. Сега нещата бяха истински. Тя бе в ръцете на терористи, преследвани от полицията и армията. Но вместо да бъде ужасена, сестра Меган се чувстваше странно възбудена.

След като бяха пътували цяла нощ, призори те спряха. Меган и Ампаро Хирон стояха настрана, докато Хайме Миро и Феликс Карпио разглеждаха картата.

— Има четири мили до Медина дел Камапо — каза Хайме. — Нека го заобиколим. Там има разположен постоянен армейски гарнизон. Ще продължаваме да вървим на североизток до Валядолид. Ще стигнем там през ранния следобед.

„Лесно“ — помисли радостно сестра Меган.

Бяха прекарвали дълга и изтощителна нощ без почивка, но Меган се чувстваше чудесно. Хайме нарочно насилваше групата, но Меган разбираше какво прави той. Той я изпитваше, очаквайки тя да се огъне.

„Добре, ще бъде изненадан“ — мислеше си тя.

Всъщност Хайме Миро беше заинтригуван от сестра Меган. Поведението ѝ съвсем не беше това, което се очакваше от една монахиня. Тя бе далеч от манастира, пътувайки през непознати места, преследвана, а изглеждаше, че ѝ е приятно.

„Що за монахиня е тя?“ — питаше се Хайме Миро.

Ампаро Хирон беше по-малко впечатлена.

„Бих се радвала да се отърва от нея“ — мислеше си тя.

Стоеше близо до Хайме, оставяйки монахинята да върви с Феликс Карпио.

Природата беше дива и живописна, галена от нежното благоухание на летния вятър. Отминаваха стари села, някои от които безлюдни и самотни. Високо на един хълм видяха стар изоставен замък.

За Меган Ампаро приличаше на диво животно — придвижвайки се без усилие по хълмове и долини, без да се уморява.

Когато няколко часа по-късно Валядолид най-после изникна в далечината, Хайме ги спря. Той се обърна към Феликс:

— Уредено ли е всичко?

— Да.

Меган се запита какво точно е било уредено и откри много бързо.

— Томас има указания да се срещне с нас на арената за борба с бикове.

— По кое време затварят банката?

— В пет часа. Има много време.

Хайме кимна.

— Днес ще получим тлъсто заплащане.

„Мили Боже, те ще ограбват банка“ — помисли Меган.

— А кола? — попита Ампаро.

— Няма проблем — увери я Хайме.

„Ще я откраднат — помисли Меган. Приключението малко надхвърляше това, което ѝ се искаше. — Бог няма да хареса това.“

Когато групата стигна предградията на Валядолид, Хайме предупреди:

— Движете се всред тълпата. Днес има борби с бикове и ще има хиляди хора. Няма да се делим.

Хайме Миро беше прав по отношение на тълпите. Меган никога не беше виждала толкова много хора. Улиците гъмжаха от пешеходци, автомобили и мотоциклети, защото борбите бяха привлекли не само туристи, но и жители от съседните градове. Дори и децата по улиците играеха на борба с бикове.

Меган беше очарована от тълпите, шума и блъсканицата около себе си. Гледаше лицата на минувачите и мислеше за живота им.

„Скоро ще се върна в манастира, където няма да ми бъде разрешено да гледам повече ничие лице. Най-добре да се възползвам от това, докато мога.“

Тртоарите бяха изпълнени с продавачки, които излагаха дребни украшения, религиозни медали и кръстове. Навсякъде се разнасяше пикантната миризма на тестени изделия, пържещи се във врящо олио.

Меган изведнъж усети колко е гладна.

Феликс Карпио каза:

— Хайме, всички сме гладни. Нека опитаме някои от тези неща.

Феликс купи четири и подаде едно на Меган.

— Опитайте това, сестро. Ще ви хареса.

Беше чудесно. През толкова много години от живота си тя трябваше да приема храната не за удоволствие, а за да поддържа тялото си за славата на Бога.

„Това е за мене“ — помисли Меган непочтително.

— Арената е натам — каза Хайме.

Те последваха тълпите покрай парка в центъра на града към Пласа Пойненте и после до Пласа де Торос. Самата арена беше в огромно кирпичено триетажно здание. На входа имаше четири гишета за билети. От лявата страна имаше надписи „На слънце“, а от дясната — „На сянка“. Стотици хора чакаха на опашка за билети.

— Почакайте тук — заповяда Хайме.

Той се отправи към група спекуланти, които продаваха билети.

Меган се обърна към Феликс:

— Борби с бикове ли ще гледаме?

— Да, но не се притеснявайте, сестро — увери я Феликс. — Ще видите, че е интересно.

„Да се притеснявам?“ — помисли Меган.

Тя се радваше. В сиропиталището една от нейните фантазии бе, че баща ѝ е бил голям тореадор и Меган бе прочела всички книги за борби с бикове, до които бе могла да се добере.

Феликс ѝ каза:

— Истинските борби с бикове се провеждат в Мадрид и Барселона. В борбите тук ще участват новилерос, вместо професионалисти. Те са аматьори. Не са получили „алтернатива“.

Меган знаеше, че „алтернатива“ е наградата, която се дава само на първокласни матадори.

— Тези, които ще видим днес, ще бъдат в наети костюми, вместо в инкрустираните със злато костюми на майсторите. Ще се борят срещу бикове с опасни, изпилени рога, с които професионалистите отказват да се борят.

— Защо го правят?

Феликс сви рамене.

— Гладът е по-болезнен от рогата.

Хайме се върна с четири билета.

— Всичко е наред. Да влизаме.

Меган усети нарастващо вълнение.

Приближавайки се до входа на огромната арена, минаха покрай залепен на стената афиш. Меган спря и се втренчи в него.

— Погледнете!

Имаше снимка на Хайме Миро и под нея:

ИЗДИРВАН ЗА УБИЙСТВО
ХАЙМЕ МИРО
НАГРАДА ЕДИН МИЛИОН ПЕСЕТИ ЗА
ЗАЛАВЯНЕТО МУ ЖИВ ИЛИ МЪРТЪВ

Изведнъж Меган се върна към отрезвяващата мисъл за това с какъв човек пътува — терорист, който държеше живота ѝ в ръцете си.

Хайме започва да разглежда снимката. Безразсъдно си свали шапката и тъмните очила и застана пред собствения си портрет.

— Доста си прилича с мен.

Той свали афиша от стената, сгъна го и го сложи в джоба си.

— Какъв смисъл има това? — каза Ампаро. — Сигурно са поставили стотици афиши.

Хайме се ухили.

— Специално този ще ни донесе богатство, скъпа. Той отново си сложи шапката и очилата. „Каква странна забележка“ — помисли си Меган.

Не можеше да не се възхищава от хладнокръвието му. Той излъчваше увереност, която ѝ действаше успокоително.

„Войниците никога няма да го хванат“ — помисли тя.

— Да влизаме.

Зданието имаше дванадесет широки входа. Червените железни врати, всяка номерирана, бяха широко отворени. Вътре имаше сергии с кока-кола и бира, а до тях — малки тоалетни кабинки. Местата за публиката бяха разделени на секции, като всяка секция и всяко място имаха номера. Редовете от каменни пейки оформяха затворен кръг, в центъра на който бе разположена голяма арена, покрита с пясък. Навсякъде имаше реклами: BONCO CENTRAL... BOUTIQUE CALZADOS... SCHWEPPE... RADIO POPULAR...

Хайме бе купил билети за сенчестата страна и когато седнаха на каменните пейки, Меган започна да се оглежда учудена. Съвсем не бе това, което си беше представляла. Като малка бе виждала романтични цветни снимки на арената в Мадрид, огромна и натруфена.

Тази приличаше на фалшив пръстен. Арена се изпълваше бързо със зрители.

Прозвуча тръба. Борбите започнаха.

Меган се надвеси напред с широко отворени очи. На арената изскочи огромен бик и един матадор излезе иззад малка дървена преграда и започна да дразни животното.

— Следващите са пикадорите — каза възбудено Меган.

Хайме Миро я погледна с учудване. Беше се опасявал, че борбата ще ѝ подедържа зле и това ще привлече вниманието към тях. Вместо това изглеждаше, че тя се забавлява чудесно.

„Странно“ — помисли той.

Към бика се приближаваше пикадор, който яздеше кон, покрит с тежко одеяло. Бикът наведе глава и се впусна към коня. Когато зарови рогата си в одеялото, пикадорът заби в рамото му двуметрово копие.

Меган наблюдаваше очарована.

— Той прави това, за да отслаби вратните мускули на бика — обясни тя, спомняйки си любимите книги, които бе чела някога.

Феликс Карпио примигна с изненада.

— Така е, сестро.

Меган наблюдаваше как в рамената на бика се забиваха малките копия, украсени с пъстроцветни ленти.

Сега бе ред на матадора. Той излезе на арената, държейки сабя, увита в червен плащ. Бикът се обърна и тръгна в атака.

Меган все повече се вълнуваше.

— Сега той ще направи своите ходове — каза тя. — Първо *pase verónica*, след това *media verónica* и накрая *rebolera*.

— Сестро... къде научихте всичко това?

Без да се замисля, Меган отговори:

— Баща ми беше бикоборец. Вижте!

Действието ставаше толкова бързо, че Меган едва успяваше да го следи. Подлуденият бик продължаваше да напада матадора и всеки път, когато го приближаваше, матадорът размахваше своя червен плащ встрани и бикът връхлиташе върху него. Меган попита:

— Какво става, ако бикоборецът бъде ранен?

Хайме сви рамене.

— На място като това градският бръснар го закарва в обора и го зашива.

Бикът нападна отново и пак матадорът отскочи от пътя му. Тълпата го освирка. Феликс Карпио каза с извинителен тон:

— Съжалявам, че борбата не е по-добра, сестро. Би трябвало да видите големите бикоборци. Виждал съм Маполете, Ел Кордобес и Ордонес. Те направиха борбите с бикове незабравимо зрелище.

— Чела съм за тях — каза Меган.

Феликс попита:

— Чували ли сте някога чудесната история за Манолете?

— Коя история?

— Някога, както разказва историята, Манолете е бил обикновен бикоборец — нито по-добър, нито по-лош от стотици други. Бил

сгоден за красиво младо момиче, но един ден, когато Манолете бил на арената, бикът го промушил в слабините. Докторът го закърпил и му казал, че вече няма да може да има деца. Манолете обичал толкова много годеницата си, че не ѝ казал това, защото се страхувал, че тя няма да се омъжи за него. Те се оженили и след няколко месеца тя гордо съобщила на Манолете, че ще има дете. Е, разбира се, той знаел, че бебето не е негово и я напуснал. Съкрушеното момиче се самоубило. Манолете сякаш полудял. Повече не изпитвал желание да живее и затова излизал на арената и вършел неща, които никои друг матадор не е правил. Продължавал да рискува живота си, надявайки се да бъде убит и станал най-големият матадор в света. След две години се влюбил отново и се оженил за едно младо момиче. Няколко месеца след сватбата тя отишла при него и гордо му съобщила, че ще има дете от него. И едва тогава Манолете открил, че докторът е сгрешил.

Меган каза:

— Колко ужасно.

Хайме се разсмя силно.

— Това е интересна история. Чудя се дали има нещо вярно в нея.

— Искане ми се да е така — каза Феликс.

Ампаро слушаше с безизразно лице. Забелязала бе с неприязън нарастващия интерес на Хайме към монахинята.

„Добре е сестрата да внимава“ — мислеше си тя.

Продавачи на храна в престилки се движеха нагоре-надолу по пътеките между редовете и рекламираха стоките си. Един от тях се приближи до реда, където бяха седнали Хайме и другите.

— Банички — извика той. — Топли банички.

Хайме вдигна ръка.

— Тук.

Продавачът сръчно подхвърли увито пакетче през тълпата към ръцете на Хайме. Хайме подаде десет песети на човека до него, за да бъдат предадени на продавача. Меган видя как Хайме остави увитата баничка на скута си и внимателно я разви. Вътре имаше къс хартия. Той го прочете, после още веднъж и Меган видя как стисна челюсти.

Хайме пусна хартията в джоба си.

— Тръгваме си — каза сухо той. — Един по един. — Обърна се към Ампаро. — Първо ти. Ще се срещнем на входа.

Без да каже дума, Ампаро стана и се отправи към пътеката.

След това Хайме кимна на Феликс, Феликс стана и последва Ампаро.

— Какво става? — попита Меган. — Нещо не е наред?

— Тръгваме за Логроньо. — Той стана. — Наблюдавайте ме, сестро. Ако не ме спрат, тръгвайте към изхода.

Меган гледаше напрегнато как Хайме се отправи към пътеката и след това към изхода. Никой не му обърна внимание. Когато Хайме се скри от погледа ѝ, Меган стана и понечи да тръгне. Тълпата изрева и тя се обърна към арената. На земята лежеше млад матадор.

Освирепелият бик го мушкаше с рогата си. По пясъка се лееше кръв. Меган затвори очи и безмълвно произнесе молитва:

„О, благословени Исусе, имай милост към този човек. Нека той да не умре, а да живее. Бог го е наказал жестоко, но не го е предал на смъртта. Амин.“

Тя отвори очи, обърна се и побърза навън.

Хайме, Ампаро и Феликс я чакаха на изхода.

— Да тръгваме — каза Хайме.

Потеглиха бързо.

— Какво има? — попита Феликс Хайме.

— Войниците са застреляли Томас — каза той кратко. — Той е мъртъв, а Рубио е хванат от полицията. Бил е намушкан с нож в едно сбиване в бар.

Меган се прекръсти.

— Какво се е случило със сестра Тереза и сестра Лучия? — попита разтревожена тя.

— Не зная за сестра Тереза. Сестра Лучия също е била задържана от полицията. — Хайме се обърна към другите. — Трябва да бързаме. Банката трябва да е отворена.

— Хайме, може би трябва да почакаме — каза Феликс. — Може би ще бъде опасно само ние двамата да нападнем банката.

Меган чу какво каза той и си помисли: „Това няма да го спре.“ Беше права.

Тримата се отправиха към огромния паркинг зад арената. Когато Меган ги настигна, Феликс разглеждаше една синя кола.

— Това ще свърши работа — каза той.

Поработи малко над ключалката на вратата и я отвори. Надвеси се под волана и след малко двигателят се запали.

— Влизайте — каза им Хайме.

Меган стоеше, колебаейки се.

— Вие крадете кола?

— За Бога — изсъска Ампаро. — Престанете да се държите като монахиня и влизайте в колата.

Двамата мъже бяха на предната седалка, Хайме на волана. Ампаро се сви отзад.

— Тръгвате ли, или не? — попита Хайме.

Меган пое дълбоко дъх и влезе в колата до Ампаро. Тръгнаха. Тя затвори очи.

„Мили Боже, къде ме водиш?“

— Ако това ще ви успокои, сестро — каза Хайме, — ние не крадем тази кола. Конфискуваме я в името на баската армия.

Меган понечи да каже нещо, но се спря. Не би могла да каже нищо, което да го накара да си промени намеренията. Седеше мълчаливо, докато Хайме караше към центъра на града.

„Ще ограби банка — помисли Меган — и пред очите на Бога аз ще бъда толкова виновна, колкото и той.“

Прекръсти се и започна да се моли безмълвно.

Банко де Билбао беше в приземния етаж на девететажен жилищен блок на Кале де Сервантес.

Когато колата стигна пред зданието, Хайме каза на Феликс:

— Поддържай двигателя запален. Ако има проблеми, потегляй и се срещни с другите в Логроньо.

Феликс го изгледа учудено.

— Какво говориш? Няма да влезеш вътре сам? Не можеш. Рискът е твърде голям, Хайме. Много е опасно.

Хайме го тупна по рамото.

— Ако пострадат, да пострадат — ухили се той и излезе от колата.

Видяха как Хайме влиза в магазина за кожени изделия близо до банката. След няколко минути излезе, носейки дипломатическо

куфарче. Кимна на групата в колата и влезе в банката.

Меган едва дишаше. Започна да се моли:

Молитвата е повик.

Молитвата е отклик.

Молитвата е дом.

Молитвата е присъствие.

Молитвата е горяща лампа с Исус.

„Аз съм спокойна и изпълнена с мир.“

Тя не беше спокойна и изпълнена с мир.

Хайме мина последователно през двете врати, които водеха към мраморното фоайе на банката. Зад входа той забеляза камера, монтирана на стената. Погледна небрежно към нея, след това огледа помещението. Зад гишетата една стълба водеше към втория етаж, където на бюра работеха банковите чиновници. Беше малко преди края на работното време и банката бе пълна с клиенти, бързаци да свършат финансовите си операции. Пред трите каси имаше опашки и Хайме забеляза, че няколко от клиентите носеха пакети. Нареди се на една опашка и търпеливо зачака реда си.

Когато стигна до гишето, той се усмихна приятно и каза:

— Добър вечер.

— Добър вечер, сеньор. С какво можем да ви услужим днес?

Хайме се наведе към гишето и извади сгънатия афиш. Подаде го на касиера и каза:

— Бихте ли погледнали това, моля?

Касиерът се усмихна.

— Разбира се, сеньор.

Той го разгъна и когато видя какво е, очите му се разшириха. Погледна към Хайме и на лицето му се изписа паника.

— Приликата е добра, нали? — каза меко Хайме. — Както може да прецените по това, аз съм убил много хора, така че още един няма да има голямо значение за мен. Ясно ли се изразявам?

— Н... напълно, сеньор. Н... напълно. Имам семейство. Моля ви.

— Уважавам семейството, затова ще ви кажа какво искам да направите, за да спасите бащата на своите деца. — Хайме бутна

куфарчето пред касиера. — Искам да ми го напълните. Искам да го направите бързо и тихо. Ако наистина вярвате, че парите са по-важни от вашия живот, тогава включете алармената система.

Касиерът заклати глава.

— Не, не, не.

Той започна да събира пари от чекмеджето на касата и да ги тъпче в куфарчето. Ръцете му трепереха. Когато куфарчето се напълни, касиерът каза:

— Ето ви, сеньор. Аз... ви обещавам, че няма да включа алармената система.

— Това е много умно от ваша страна — каза Хайме. — И ще ви кажа защо, приятелю. — Той се обърна и посочи към жена на средна възрастта, която стоеше към края на опашката с пакет, увит в кафява хартия. — Виждате ли тази жена? Тя е една от нас. В пакета има бомба. Ако се чуе алармата, тя веднага ще взриви бомбата.

Касиерът пребледня още повече.

— Не, моля ви.

— Ще почакате десет минути, след като тя напусне банката, преди да предприемете нещо — предупреди Хайме.

— Кълна се в живота на децата си — пошепна касиерът.

— Довиждане.

Хайме взе дипломатическото куфарче и се отправи към вратата. Чувстваше погледа на касиера, закован в гърба си.

Спря до жената с пакета.

— Ще ви направя комплимент — каза той. — Роклята, която носите, много ви отива.

Тя се изчерви.

— А, благодаря ви, сеньор.

Хайме се обърна и кимна към касиера, след това спокойно излезе от банката. Щяха да минат поне петнадесет минути, преди жената да свърши работата си. Дотогава той и другите щяха да са далече.

Когато Хайме излезе от банката и се отправи към колата, Меган почти припадна от облекчение.

Феликс Карпио се ухили.

— Справи се копелето. — След това се обърна към Меган. — Извинете ме, сестро.

Никога през живота си Меган не се бе радвала толкова много да види някого.

„Той се справи — помисли тя. — И съвсем сам. — Ще разкажа на сестрите какво се е случило.“

И тогава си спомни. Никога нямаше да може да разкаже за това на никого. Когато се върне в манастира, там щеше да има само тишина до края на живота ѝ. Испита особено чувство.

Хайме каза на Феликс:

— Премести се, приятелю. Аз ще карам.

Той хвърли куфарчето на задната седалка.

— Добре ли мина всичко? — попита Ампаро.

Хайме се засмя.

— По-добре не би могло да бъде. Не бива да забравям да благодаря на полковник Акока за визитната картичка.

Колата тръгна надолу по улицата. При първата пресечка, Кале де Тудела, Хайме зави в ляво. Изведнъж, съвсем неочаквано пред колата изникна полицаи и направи знак да спрат. Хайме натисна спирачката. Сърцето на Меган заби силно.

Полицаят дойде до колата.

Хайме попита спокойно:

— Какъв е проблемът, господин полицаи?

— Проблемът, сеньор, е, че се движите в неправилната посока в еднопосочна улица. Освен ако можете да докажете, че сте законно сляп, ще имате неприятности. — Той посочи към знака в началото на улицата. — Улицата е маркирана ясно. Автомобилистите трябва да уважават такъв знак. Това е причината да бъде поставен тук.

Хайме каза с извинителен тон:

— Хиляди извинения. Приятелите ми и аз разговаряхме толкова оживено, че не видях знака.

Полицаят се надвеси над прозореца на шофьора. Започна да гледа Хайме с удивление.

— Ще бъдете ли така добър да си покажете документите, моля.

— Разбира се — каза Хайме.

Той посегна надолу към пистолета, който беше под якето му. Феликс бе готов да действа. Меган затаи дъх. Хайме се престори, че търси из джобовете си.

— Зная, че са тук някъде.

В този момент от другата страна на площада се чу силен вик и полицаят се обърна да погледне. На ъгъла един мъж биеше жена, удряйки я с юмруци по главата и раменете.

— Помощ! — крещеше тя. — Помогнете ми! Ще ме убие!

Полицаят се поколеба само за момент.

— Чакайте тук — разпореди той.

Затича се надолу по улицата към мъжа и жената.

Хайме превключи на скорост и натисна педала. Колата се понесе по еднопосочната улица, като разпръскваше насрещните превозни средства със сърдито свирещ клаксон. Когато стигнаха пресечката, Хайме направи още един завой по посока на моста, който водеше извън града по Авенида Санчес де Архона.

Меган погледна към Хайме и се прекръсти. Едва дишаше.

— Щяхте ли... щяхте ли да убиете полицая, ако този човек не бе нападнал жената?

Хайме не си даде труд да отговори.

— Жената не беше нападната, сестро — обясни Феликс. — Това бяха наши хора. Ние не сме сами. Имаме много приятели.

Лицето на Хайме беше мрачно.

— Ще трябва да се отървем от тази кола.

Напуснаха предградията на Валядолид. Хайме зави по шосе Н 620, магистралата за Бургос, на път за Логроньо. Внимаваше да се придържа към ограничението за скоростта.

— Ще се отървем от колата, веднага щом отминем Бургос — обяви той.

„Не мога да повярвам, че това се случва с мен — мислеше си Меган. — Избягах от манастира, бягам от войниците и се возя в откраднатата кола с терористи, които току-що са ограбили банка. Господи, какво още си ми намислил?“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Полковник Рамон Акока и десетина членове на Групата за специални операции бяха в разгара на оперативно съвещание. Изследваха голяма карта на областта.

Гигантът с белега каза:

— Очевидно е, че Миро се е отправил на север към страната на баските.

— Това може да означава Бургос, Витория, Логроньо, Памплона или Сан Себастиан.

„Сан Себастиан — помисли Акока. — Но аз трябва да го хвана, преди да е стигнал дотам.“ Спомняше си гласа на телефона: „Времето ви изтича.“ Не можеше да си позволи да не успее.

Те караха през полегатите хълмове, простиращи се пред Бургос.

Хайме мълчеше зад кормилото. Когато най-последно проговори, каза:

— Феликс, когато стигнем до Сан Себастиан, искам да се подготвим за освобождаването на Рубио от полицията.

Феликс кимна.

— Ще бъде удоволствие. Ще ги побъркам.

Меган каза:

— А какво ще стане със сестра Лучия?

— Какво?

— Не казахте ли, че тя е била пленена също?

— Да, но вашата сестра Лучия се оказа, че е криминален престъпник, търсена от полицията за убийство.

Новината потресе Меган. Тя си спомняше как Лучия бе поела ръководството и ги бе убедила да се скрият в планината. Сестра Лучия ѝ харесваше.

Тя каза настоятелно:

— След като ще спасявате Рубио, би трябвало да се погрижите и за двамата.

„Що за дяволска монахиня е тази?“ — запита се Хайме.

Но тя беше права. Измъкването на Рубио и Лучия изпод носа на полицията би било чудесна пропаганда и би изпълнило страниците на вестниците.

Ампаро бе потънала в мрачно мълчание.

Изведнъж в далечината на шосето пред тях се появиха три военни камиона, пълни с войници.

— По-добре да се махаме от това шосе — реши Хайме.

На следващото разклонение той отби от магистралата и се отправи на изток.

— Пред нас е Сан Доминго де ла Калсада. Там има изоставен стар замък. Може да прекараме нощта в него.

Не след дълго видяха неговите очертания в далечината, разположен високо на един хълм. Хайме пое по страничен път, избягвайки града. Замъкът постепенно израсна пред погледите им. На няколкостотин метра от него имаше езеро.

Хайме спря колата.

— Всички навън, моля.

Когато всички излязоха от колата, Хайме насочи кормилото надолу по хълма по посока на езерото, натисна педала за газта, освободи ръчната спирачка и изскочи встрани. Видяха как колата изчезна във водата.

Меган се канеше да го попита как ще стигнат до Логроньо, но се спря.

„Глупав въпрос. Той ще открадне друга кола, разбира се.“

Обърнаха се да разгледат изоставения замък. Заобикаляше го огромна каменна стена, която на всеки ъгъл имаше полуразрушени кулички.

— В стари времена — каза Феликс на Меган — принцовете са използвали тези замъци като затвори за враговете си.

„Хайме е враг на държавата и ако бъде хванат, за него няма да има затвор. Само смърт — помисли Меган. — Той няма страх.“ — Спомни си думите му: „Вярвам в това, за което се боря. Вярвам в хората си и в оръжието си.“

Те се изкачиха по каменните стъпала, които водеха към главния вход, чиято врата беше от желязо. Бе ръждясала толкова силно, че можяха лесно да я отворят и да се промъкнат във вътрешен двор, покрит с камъни.

Вътрешността на замъка се стори на Меган огромна. Навсякъде имаше тесни коридори и стаи. На външната страна имаше ниши за оръдия, откъдето защитниците на замъка можеха да отблъскват нападателите.

Каменна стълба водеше към втория етаж, където имаше друг вътрешен двор. Каменните стъпала станаха по-тесни, когато се изкачиха на третия етаж, а след това на четвъртия. Замъкът беше изоставен.

— Е, поне има много места за спане тук — каза Хайме. — Феликс и аз ще отидем да съберем храна. Изберете си стаите.

Двамата мъже тръгнаха отново надолу по стълбите. Ампаро се обърна към Меган:

— Хайде, сестро.

Вървяха по коридора и на Меган всички стаи й изглеждаха еднакви. Представляваха празни каменни кубове, студени и неприветливи, някои по-големи от другите.

Ампаро избра най-голямата.

— Хайме и аз ще спим тук. — Погледна към Меган и попита лукаво. — Искате ли да спите с Феликс?

Меган я погледна и не каза нищо.

— Или може би по-скоро бихте спали с Хайме. — Ампаро пристъпи по-близо до Меган. — Не си въобразявайте, сестро. Той е твърде много за вас.

— Няма за какво да се притеснявате. Не се интересувам.

И още докато казваше това, Меган си помисли дали Хайме Миро е твърде много за нея.

Когато след един час се върнаха в замъка, Хайме държеше два заека, а Феликс носеше дърва за горене. Феликс залости входната врата зад тях. Меган гледеше как мъжете стъкват огън в голямото огнище. Хайме одра и опече зайците на шиш на огъня.

— Съжаляваме, че не можем да ви предложим истинско угощение — каза Феликс, — но ще се нахраним добре в Логроньо. Междувременно... заповядайте.

След като свършиха скромното си ядене, Хайме каза:

— Нека да спим. Искам да тръгнем утре рано сутринта.

Ампаро каза на Хайме:

— Ела, любими. Избрала съм спалнята ни.

— Добре. Да тръгваме.

Меган ги гледаше как се качват горе, хванати за ръце. Феликс се обърна към Меган.

— Имате ли спалня, сестро?

— Да, благодаря.

— Добре тогава.

Меган и Феликс се качиха заедно по стълбите.

— Лека нощ — каза Меган.

Той подаде на Меган спален чувал.

— Лека нощ, сестро.

Меган искаше да разпита Феликс за Хайме, но се поколеба. Хайме можеше да си помисли, че тя проявява любопитство, а по някаква причина на нея ѝ се искаше много той да има добро мнение за нея.

„Много е странно — помисли Меган. — Той е терорист, убиец, обирач на банки и Господ знае още какво, а аз се притеснявам, дали този човек има добро мнение за мен.“

Но още докато си мислеше за това, тя знаеше, че нещата имат и друга страна.

„Той е борец за свобода. Ограбва банки, за да финансира делото си. Рисува живота си за това, в което вярва. Той е смел човек.“

Минавайки покрай спалнята им, тя чу Хайме и Ампаро да се смеят вътре. Влезе в малката гола стая, в която щеше да спи и коленичи на студения каменен под.

„Мили Боже, прости ми за... Прости ми за какво? Какво съм направила?“

За първи път в живота си Меган не можеше да се моли. Слушаше ли Бог там горе?

Тя се мушна в спалния чувал, който ѝ бе дал Феликс, но сънят бе така далечен, както студените звезди, които виждаше през тесния

прозорец.

„Какво правя тук? — питаше се Меган. Мислите й я върнаха назад в манастира... в сиропиталището. А преди сиропиталището? — Защо съм била оставена там? Наистина не вярвам баща ми да е бил смел войник или голям бикоборец. Но няма ли да е чудесно да зная?“

Когато Меган се унесе в сън, почти се зазоряваше.

В затвора в Аранда де Дуеро Лучия Кармине беше знаменитост.

— Вие сте голяма риба в нашето малко езерце — каза й пазачът. — Италианското правителство изпраща някой да ви придружи дотам. Бих ви придружил до своята къща, *puta bonita*.

— Кажете ми... как е приятелят ми?

— Ще оживее.

Лучия произнесе безмълвна благодарствена молитва. Огледа каменните стени на мрачната си сива килия и помисли:

„Как, по дяволите, да се измъкна оттук?“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Докладът за обира на банката бе предаден по обичайните полицейски канали и едва два часа по-късно един полицейски лейтенант съобщи на полковник Акока за това.

След един час Акока бе във Валядолид. Той беше вбесен от забавянето.

— Защо не ми беше докладвано незабавно?

— Съжалявам, полковник, но въобще не помислихме, че...

— Бил е в ръцете ви и сте го оставили да се измъкне!

— Не беше наша...

— Въведете банковия касиер.

Касиерът бе изпълнен със съзнанието за своята значимост.

— Той дойде до моето гише. По погледа му можех да преценя, че е убиец. Той...

— Не се съмнявате, че човекът е Хайме Миро?

— Ни най-малко. Той даже ми показа афиш със собствения си портрет. Беше...

— Сам ли влезе в банката?

— Да. Посочи към една жена на опашката и каза, че тя е член на неговата банда, но след като Миро излезе, аз я познах. Тя е секретарка, която е редовен клиент и...

Полковник Акока каза нетърпеливо:

— Когато Миро излезе, видяхте ли в коя посока се отправи?

— През главния вход навън.

Разговорът с транспортния полицаи не бе по-резултатен.

— Бяха четирима в колата, полковник. Хайме Миро, още един мъж и две жени отзад.

— В каква посока пътуваха?

Полицаят се поколеба.

— Биха могли да тръгнат във всяка посока, след като излязат от еднопосочната улица. Но бих могъл да опиша колата.

Полковник Акока поклати глава пренебрежително.

— Не си давайте труда.

Тя сънуваше и в съня си чуваше гласовете на тълпа от хора, които идваха, за да я изгорят на кладата за обир на банка.

„Това не беше за мен. Това беше за каузата.“ Гласовете се засилваха.

Меган отвори очи и седна, гледайки непознатите стени на замъка. Гласовете бяха истински. Идваха отвън.

Тя стана и се втурна към тесния прозорец. Точно отдолу, пред замъка имаше войнишки лагер. Изведнъж я обхвана паника.

„Открили са ни. Трябва да намеря Хайме.“

Побърза към стаята, където бяха спали той и Ампаро и погледна вътре. Беше празна. Изтича надолу по стълбите в хола на първия етаж. Хайме и Ампаро стояха близо до залостената входна врата, шепнейки.

Феликс изтича при тях.

— Проверих отзад. Няма друг изход оттук.

— А задните прозорци?

— Твърде малки са. Единственият изход е през предната врата.

„Където са войниците — помисли Меган. — Хванати сме в капан.“ Хайме каза:

— Просто лош късмет, че войниците са избрали това място за лагеруване.

— Какво ще правим? — пошепна Ампаро.

— Нищо не можем да направим. Ще трябва да стоим тук, докато си отидат. Ако...

В този момент се почука силно на вратата. Заповеднически глас извика:

— Отваряйте там вътре!

Хайме и Феликс размениха бързи погледи и без да продумат, извадиха пистолетите си. Гласът извика отново:

— Знаем, че има някой вътре. Отворете.

Хайме каза на Ампаро и Меган:

— Отстранете се от пътя.

„Безнадеждно е — помисли Меган, докато Ампаро заставаше зад Хайме и Феликс. — Отвън трябва да има двадесет въоръжени войници. Нямаме никакъв шанс.“

Преди другите да успеят да я спрат, Меган отиде бързо до вратата и я отвори.

— Благодаря на Бога, че дойдохте! — възкликна тя. — Трябва да ми помогнете.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Офицерът изгледа Меган с изненада.

— Коя сте вие? Какво правите тук вътре? Аз съм капитан Родригес. Търсим...

— Точно навреме идвате, капитане. — Тя сграбчи ръката му. — Двете ми малки момчета имат тиф. Трябва да ги заведа на лекар. Трябва да ми помогнете.

— Тиф?

— Да — Меган до дърпаше за ръката. — Ужасно е. Те горят. Покрити са с рани и са много зле. Нека влязат вашите хора и ми помогнат да ги заведем до...

— Сеньора! Вие сте луда. Това е силно заразно.

— Няма значение. Те се нуждаят от помощта ви. Може да умрат.

Тя го дърпаше за ръката.

— Пуснете ме.

— Не може да ме оставите. Какво да правя?

— Върнете се вътре и стойте там, докато съобщим на полицията да ви изпратят линейка или лекар.

— Но...

— Това е заповед, сеньора. Влизайте вътре.

Той извика:

— Сержант, тръгваме оттук.

Меган затвори вратата и се облегна на нея изтощена. Хайме я гледаше с огромна изненада.

— Боже мой, това беше великолепно. Къде се научихте да лъжете така?

Меган се обърна към него и въздъхна.

— Когато бях в сиропиталището, трябваше да се науча да се защитавам. Надявам се, че Бог ще ми прости.

— Да можех да видя изражението на лицето на капитана. — Хайме избухна в смях. — Тиф! Исусе Христе! — Той видя изражението на Меган. — Извинете ме, сестро.

Отвън се чуваше как войниците прибират палатките си и потеглят. След като си бяха отишли, Хайме каза:

— Скоро полицията ще бъде тук. Във всеки случай, имаме среща в Логроньо.

Петнадесет минути, след като войниците си бяха тръгнали, Хайме каза:

— Най-добре е да тръгваме сега. — Той се обърна към Феликс. — Погрижи се да вземеш нещо от града. За предпочитане е затворена кола.

Феликс се ухили.

— Няма проблеми.

След половин час те пътуваха на изток в очукана сива кола.

За изненада на Меган, Феликс и Ампаро бяха на задната седалка, а тя пътуваше до Хайме. Той я погледна ухилен.

— Значи тиф — каза той и избухна в смях.

Меган се усмихна:

— Той наистина бързаше да се махне, нали?

— Казахте, че сте била в сиропиталище, сестро?

— Да.

— Къде?

— В Авила.

— Не приличате на испанка.

— Казвали са ми това.

— В сиропиталището трябва да е било ад за вас.

Тя бе изненадана от неочаквания интерес от негова страна.

— Би могло да бъде — каза тя. — Но не беше.

„Не бих позволила да бъде“ — помисли тя.

— Имате ли представа кои са били родителите ви?

Меган си припомни фантазиите.

— О, да. Баща ми беше смел англичанин, който караше линейка при лоялистите през Испанската гражданска война. Майка ми бе убита при едно сражение и аз бях оставена на входа на една селска къща. — Меган сви рамене. — Или баща ми беше чуждестранен принц, който имаше връзка с едно селско момиче, което ме изостави, за да избегне скандала.

Хайме я погледна, без да каже нищо.

— Аз... — Тя спря рязко. — Не зная кои са родителите ми.

Продължиха известно време в мълчание.

— Колко време прекарахте зад стените на манастира?

— Около петнадесет години.

Хайме беше удивен.

— Господи! — Побърза да прибави той. — Моля да ме извините, сестро, но имам чувството, че разговарям с човек от друга планета. Вие нямаше представа какво се е случило в света през последните петнадесет години.

— Сигурна съм, че каквото и да се е случило, е временно. Ще се промени отново.

— Още ли искате да се върнете в манастира?

Въпросът изненада Меган.

— Разбира се.

— Но защо? Има толкова неща, които губите, когато сте зад стените. Имаме музика и поезия. Испания е дала на света Сервантес и Пикасо, Лорка, Писаро, Де Сото, Кортес. Това е вълшебна страна.

В този човек имаше изненадваща мекота, топъл огън. Неочаквано Хайме каза:

— Съжалявам, че исках да ви изоставим по-рано. Не беше нищо лично. Имал съм лоши преживявания с вашата църква.

— Трудно е да се повярва.

— Повярвайте ми — гласът му бе изпълнен с горчивина.

В паметта му беше ярък споменът за сеещите смърт експлозии на къщи, статуи и улици в Гуерника. Още чуваше виенето на бомбите, което се сливаше с крясъците на безпомощните жертви, разкъсвани на части... Единственото убежище бе църквата.

„Свещениците са затворили църквата. Не ни пускат вътре.“

И смъртоносната градушка от куршуми, която бе убила майка му, баща му и сестрите му.

„Не, не куршумите — помисли Хайме. — Църквата.“

— Вашата църква подкрепяше Франко и позволи да бъдат сторени нечувани неща на невинното цивилно население.

— Сигурна съм, че църквата е протестирала — каза Меган.

— Не. Едва когато фалангистите започнаха да изнасилват монахини, когато започнаха да палят църкви и да убиват свещеници, папата скъса отношенията си с Франко. Но това не върна живота на майка ми, баща ми и сестрите ми.

Яростта в гласа му бе застрашителна.

— Съжалявам. Но това е било отдавна. Войната е свършила.

— Не. За нас не е свършила. Правителството все още не ни разрешава да развяваме знамето на баските, да празнуваме националните си празници или да говорим на собствения си език. Не, сестро. Ние сме още потиснати. Ще продължаваме да се борим, докато не извоюваме независимостта си. В Испания има половин милион баски и още сто и петдесет хиляди във Франция. Искаме своята независимост, но вашият Бог е твърде зает, за да ни помогне.

Меган каза искрено:

— Бог не може да взема страна, защото е във всички нас. Ние всички сме част от него и когато се опитваме да го унищожим, ние унищожаваме себе си.

За нейна изненада, Хайме се усмихна.

— Много си приличаме, сестро, вие и аз.

— Така ли?

— Може да вярваме в различни неща, но вярваме страстно. Повечето от хората изживяват живота си, без да се вълнуват сериозно от нищо. Вие посвещавате живота си на Бога. Аз посвещавам живота си на моята кауза. Ние се вълнуваме.

Меган си помисли:

„Наистина ли се вълнувам достатъчно? Ако е така, защо ми е приятно да бъда с този човек? Би трябвало да мисля само за връщането си в манастира. — У Хайме Миро имаше сила, която бе като магнит. — Като Манолете ли е той? Рискувайки живота си и подлагайки се на рискове, защото няма какво да губи?“

— Какво ще сторят с вас, ако войниците ви хванат? — попита Меган.

— Ще ме екзекутират. — Каза го с толкова обикновен тон, че тя помисли, че не е разбрала.

— Не се ли страхувате?

— Разбира се, че се страхувам. Всички се страхуваме. Никой от нас не иска да умре, сестро. Всички ще се срещнем с вашия Бог достатъчно скоро. Не ни се иска да избързваме.

— Такива ужасни неща ли сте сторили?

— Зависи от гледната точка. Разликата между патриота и бунтовника зависи от това кой е в момента на власт. Правителството ни

нарича терористи. Ние наричаме себе си борци за свобода. Жан Жак Русо е казал, че свободата е възможността да избираме нашите собствени вериги. Аз искам тази свобода. — Той я погледна за момент. — Но вие не е нужно да се интересувате толкова от тези неща, нали? Щом се върнете в манастира, външният свят няма да ви вълнува.

„Така ли беше? — Връщането отново всред света бе обърнало живота ѝ наопаки. Беше ли се отказала от свободата си? Искаше толкова много да знае, имаше толкова много да учи. Чувстваше се като художник пред чисто платно, на когото предстоеше да скицира нов живот. — Ако се върна в манастира — помисли тя, — отново ще бъда изолирана от живота. — И още докато си мислеше това, се ужаси от думата *ако*. — Когато се върна — поправи се тя бързо. — Разбира се, че се връщам. Няма къде другаде да отида.“

През нощта се установиха на лагер в гората. Хайме каза:

— Намираме се на около тридесет мили от Логроньо и до два дни не се предвижда среща с другите. Ще бъде по-безопасно да продължим да се движим дотогава. Така че утре ще се отправим към Витория. На следващия ден ще бъдем в Логроньо и само няколко часа след това, сестро, вие ще бъдете в манастира в Мендавиа.

„Завинаги“ — помисли си Меган.

— Ще се оправите ли? — попита тя.

— За моята душа ли се безпокоите, сестро, или за тялото ми?

Меган почувства, че се изчервява.

— Нищо няма да ми се случи. Ще отида във Франция за известно време.

— Ще се моля за вас — каза му Меган.

— Благодаря ви — каза той мрачно. — Ще си представям как се молите за мен и ще се чувствам по-сигурно. Сега поспете малко.

Когато Меган се обърна, за да легне, срещна погледа на Ампаро на отсрещния край на поляната. Той излъчваше явна омраза.

„Никой няма да ми го отнеме. Никой!“

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рано на другата сутрин те стигнаха покрайнините на Нанкларес, малко селце на запад от Витория. Видяха една бензиностанция с гараж, в който механик поправяше кола. Влязоха вътре.

— Добър ден — каза механикът. — Какъв е проблемът?

— Ако знаех — отговори Хайме, — щях сам да я оправя и да искам пари за това. Тази кола е безполезна като муле. Ломоти като бабичка и няма мощност.

— Прилича на жена ми — ухили се механикът. — Мисля, че имате проблем с карбуратора, сеньор.

Хайме сви рамене.

— Не разбирам нищо от коли. Това, което знам обаче, е, че утре имам много важна среща в Мадрид. Може ли да я поправите днес следобяд?

Механикът каза:

— Имам две поръчки преди вас, сеньор, но... — Той остави края на изречението да увисне във въздуха.

— С радост ще ви платя двойно.

Лицето на механика светна.

— Добре ли ще бъде за два часа?

— Чудесно. Ще хапнем нещо и ще се върнем в два.

Хайме се обърна към другите, които слушаха разговора с учудване:

— Имаме късмет. Този човек ще ни оправи колата. Да отиваме да ядем.

Излязоха от колата и последваха Хайме по улицата.

— Два часа — каза механикът.

— Два часа.

Когато се отдалечиха, Феликс каза:

— Какво правиш? На колата ѝ няма нищо.

„Освен че полицията вече я търси — помисли Меган. — Но те ще търсят на шосето, не в гараж. Това е хитър начин да се отървем от

нея.“

— До два часа ще сме си отишли, нали? — попита Меган.

Хайме я погледна и се ухили.

— Имам телефонен разговор. Почакайте тук.

Ампаро го хвана за ръка.

— Ще дойда с теб.

Меган и Феликс ги видяха да се отдалечават. Феликс погледна Меган и ѝ каза:

— Вие и Хайме се разбирате добре, нали?

— Да — отговори тя и почувства стеснение.

— Той е труден човек. Но е с голямо достойнство и смелост. Има голямо чувство за отговорност. Няма друг като него. Казах ли ви как спаси живота ми, сестро?

— Не, бих искала да чуя.

— Преди няколко месеца правителството екзекутира шестима борци за свобода. За отмъщение Хайме реши да взриви язовира при Пуенте ла Рейна, на юг от Памплона. В града имаше щаб на армията. Влязохме през нощта, но някой ни беше издал на Групата за специални операции и хората на Акока хванаха трима от нас. Бяхме осъдени на смърт. Цяла армия би била нужна, за да се нападне затвора, но Хайме измисли начин. Той освободи бикове в Памплона и в суматохата успя да измъкне двама от нас. Третият бе пребит до смърт от хората на Акока. Да, сестро, Хайме Миро е много специален човек.

Когато Хайме и Ампаро се върнаха, Феликс попита:

— Какво става?

— Ще ни вземат приятели. Ще ни закарат до Витория. След половин час се появи камион, покрит с брезент.

— Добре дошли — каза весело шофьорът. — Скачайте вътре.

— Благодаря ти, приятелю.

— За мен е удоволствие да ви помогна, сеньор. Добре е, че позвънихте. Проклетите войници гъмжат навсякъде като бълхи. Опасно е за вас и приятелите ви да сте на открито.

Качиха се отзад на камиона и той потегли на североизток.

— Къде ще отседнете? — попита шофьорът.

— При приятели — каза Хайме. Меган си помисли:

„Няма доверие на никого. Дори и на някого, който му помага. Но как би могъл? Животът му е в опасност.“

Помисли си колко ужасно трябва да е за Хайме да живее под тази сянка, бягайки от полицията и армията. И всичко това, защото вярваше в един идеал толкова много, че желаше да умре за него. Какво бе казал? „Разликата между патриота и бунтовника зависи от това кой е в момента на власт.“

Пътуването беше приятно. Тънкият брезент на камиона създаваше чувство за сигурност. Меган си даде сметка колко страх бе изпитвала, докато се движеха през откритото поле, знаейки че ги преследват.

„А Хайме живее в такова напрежение непрекъснато. Колко е силен.“

Говореха си с Хайме и разговорът течеше леко, сякаш винаги са се познавали. Ампаро Хирон седеше, слушайки ги, без да каже нищо, с безизразно лице.

— Когато бях момче — каза Хайме на Меган, — исках да стана астроном.

Меган любопитства.

— Кое ви накара да...

— Бях видял майка ми, баща ми и сестрите ми застреляни, как убиват приятелите ми и не можех да понеса това, което ставаше на тази кървава земя. За мен звездите бяха избавление. Те бяха на милиони светлинни години. Мечтаех някой ден да отида на тях, бягайки от тази ужасна планета.

Тя го гледаше мълчаливо.

— Но не може да се избяга, нали? В крайна сметка всички трябва да поемем отговорността си. Затова се върнах на земята. По-рано мислех, че една личност няма значение. Но сега зная, че това не е вярно. Своята роля са изиграли Исус, Мохамед, Ганди, Айнщайн, Чърчил. — Той се усмихна кисело. — Не ме разбирайте погрешно, сестро. Не се сравнявам с никого от тях. Но посвоему аз правя това, което мога. Мисля, че всички трябва да правим това, което можем.

Меган си мислеше дали думите му съдържаха определен смисъл и за нея.

— След като изоставих звездите, следвах инженерство. Научих се да строя здания. Сега ги взривявам. Иронията е, че някои от

зданията, които взривявам, са строени от мен.

На свечеряване стигнаха Витория.

— Къде да ви заведе? — попита шофьорът.

— Може да ни оставите тук на ъгъла, приятелю.

Шофьорът кимна.

— Добре. Продължавайте справедливата борба.

Хайме помогна на Меган да слезе от камиона. Ампаро гледаше с искрящи очи. Тя не му позволяваше да докосва друга жена.

„Тя е курва — помисли си Ампаро. — Хайме се е наточил за тази кучка. Е, това няма да продължи дълго. Скоро ще открие, че не струва. Той има нужда от истинска жена.“

Тръгнаха по странични улици, като се оглеждаха. След двадесет минути стигнаха до едноетажна къща, сгушена в една тясна уличка и заобиколена от висока ограда.

— Ето я — каза Хайме. — Ще останем тук през нощта и ще тръгнем утре сутринта по тъмно.

Влязоха в двора и се отправиха към входа. Хайме се справи бързо с ключалката и всички влязоха вътре.

— Чия е тази къща? — попита Меган.

— Задавате много въпроси — каза Ампаро. — Трябва да благодарите, че ви оставихме жива.

Хайме я погледна.

— Тя доказва правото си да задава въпроси. — След това се обърна към Меган. — Това е къщата на един приятел. Сега сте в страната на баските. Оттук нататък пътуването ни ще бъде по-лесно. Навсякъде ще имаме другари, които ще наблюдават и ще ни защитават. Ще бъдете в манастира в други ден.

Меган почувства лек хлад, примесен с тъга.

„Какво става с мен? — зачуди се тя. — Разбира се, че искам да се върна. Прости ми, Господи. Молах се да ме върнеш у дома под твоята закрила и Ти го изпълни.“

— Огладнях — каза Феликс. — Нека проверим в кухнята.

Тя бе пълна с провизии. Хайме каза:

— Той ни е оставил много храна. Ще ви направя чудесна вечеря. — Усмихна се на Меган. — Мисля, че я заслужаваме, нали?

Меган каза:

— Не знаех, че мъжете готвят.

Феликс се засмя.

— Баските мъже се гордеят с готвенето. Очаква ви голяма гощавка. Ще видите.

Докато му помагаха, подавайки му продуктите, Хайме приготви ястие от печени зелени чушки, тънко нарязан лук, домати, яйца и шунка, опържени заедно.

Когато ястието почна да се готви, Меган каза:

— Мирише много вкусно.

— О, това е само ордьовърът. Ще ви направя едно известно баско ястие.

„Не каза *за нас* — забеляза Ампаро. — Той каза *за вас*. За кучката.“

Хайме изряза на ивици едно пиле, посипа го със сол и пипер и го запържи в горещо олио, докато в отделен тиган започна да готви лук, чесън и домати.

— Ще ги оставим да врат на слаб огън за половин час.

Феликс бе намерил бутилка червено вино. Той подаде чашите.

— Червеното вино от Ла Риоха. Ще го харесате. — Предложи чаша на Меган. — Сестро?

Меган бе вкувала вино за последен път при причастие.

— Благодаря — каза тя.

Бавно поднесе чашата към устните си и отпи една глътка. Беше чудесно. Отпи още една глътка и усети топлината да се разлива по тялото ѝ. Чувстваше се великолепно.

„Трябва да се наслаждавам на това, докато мога — помисли тя. — Скоро ще свърши.“

По време на вечерята Хайме изглеждаше необикновено съсредоточен.

— Какво те безпокои, приятелю? — попита Феликс.

Хайме се поколеба.

— Имаме предател в движението.

Последва тягостно мълчание.

— Какво... какво те кара да мислиш така? — попита Феликс.

— Акока. Твърде плътно е по следите ни.

Феликс сви рамене.

— Той е лисицата, а ние сме зайците.

— Има нещо повече от това.

— Какво имаш предвид? — попита Ампаро.

— Когато щяхме да взривяваме манастира при Пуенте ла Рейна, Акока беше информиран. — Той погледна Феликс. — Той постави капан и хвана тебе, Рикардо и Замора. Ако не бях закъснял, щях да бъда заловен заедно с вас. И виж какво се случи в хана.

— Ти чу чиновника да се обажда в полицията — забеляза Ампаро.

Хайме кимна.

— Правилно. Защото имах чувството, че нещо не е наред.

Лицето на Ампаро бе мрачно.

— Кой мислиш, че е?

Хайме поклати глава.

— Не съм сигурен. Някой, който знае всичките ни планове.

— Тогава нека променим плановете си — каза Ампаро. — Ще се срещнем с другите в Логроньо и ще прескочим Мендавиа.

Хайме погледна към Меган.

— Не можем да направим това. Трябва да заведем сестрите до манастира им.

Меган го погледна и си помисли: „Той вече е направил достатъчно за мен. Не бива да го поставям в по-голяма опасност от тази, в която вече е.“

— Хайме, аз мога...

Но той знаеше какво иска да каже тя.

— Не се тревожете, Меган. Всички ние ще стигнем там благополучно.

„Той се е променил — помисли си Ампаро. — В началото не искаше да направи нищо за никоя от тях. Сега е готов да рискува живота си за нея. И я нарича Меган. Вече не сестро.“

Хайме продължаваше:

— Има поне петнадесет души, които знаят плановете ни.

— Трябва да открием кой е — настоя Ампаро.

— Как ще го направим? — попита Феликс, като подръпваше нервно краищата на покривката.

Хайме каза:

— Пако е в Мадрид и проверява нещо за мен. Разбрали сме се да ми телефонира тук.

Той хвърли за момент поглед към Феликс, след това погледна встрани.

Това, което не каза, бе, че не повече от пет-шест души знаеха точния маршрут, по който се движеха трите групи. Вярно бе, че Акока затвори Феликс Карпио. Също бе вярно, че това можеше да осигури идеално алиби за Феликс. В подходящ момент би могло да му се организира бягство.

„Само че аз го измъкнах първи — помисли Хайме. — Пако проверява за него. Надявам се, че ще се обади скоро.“

Ампаро стана и се обърна към Меган:

— Помогнете ми с чиниите.

Двете жени почнаха да разчистват масата, а мъжете влязоха в хола.

— Монахинята... добре се справя — каза Феликс.

— Да.

— Харесваш я, нали?

На Хайме му беше трудно да гледа към Феликс.

— Да, харесва ми — каза той и си помисли: „И ти ще я предадеш, заедно с нас.“

— А вие с Ампаро?

— Направени сме от един и същи материал. Тя вярва в делото толкова, колкото и аз. Цялото ѝ семейство беше избито от фалангистите на Франко. — Хайме стана и се протегна. — Време е да си лягаме.

— Не мисля, че ще мога да спя тази нощ. Сигурен ли си, че има предател?

Хайме го погледна и каза:

— Сигурен съм.

Когато сутринта Хайме слезе долу за закуска, Меган не можа да го познае. Лицето му бе тъмно, носеше перука и мустаци и беше облечен в неугледни дрехи. Изглеждаше десет години по-стар.

— Добро утро — каза той.

Гласът му, излизаш от това тяло, я стресна.

— Това е къща, която използвам от време на време. Тук пазим някои неща, които са ми необходими.

Той го каза небрежно, но това подсказа на Меган какъв живот водеше той. Колко още други къщи и дегизировки му бяха нужни, за да оцелее? Колко други рисковани ситуации бе преживял, за които тя нищо не знаеше? Спомни си колко безмилостни бяха мъжете, които нападнаха манастира и си помисли:

„Ако хванат Хайме, няма да проявят никаква милост към него. Бих искала да зная как да му помогна.“

Главата ѝ бе пълна с мисли, за които нямаше основание да ги има.

Ампаро пригответи закуската: пушена солена треска, козе мляко, сирене и горещ гъст шоколад. Докато ядяха, Феликс попита:

— Колко време ще останем тук?

Хайме каза небрежно:

— Ще тръгнем, когато се стъмни.

Но той нямаше никакво намерение да остави Феликс да използва тази информация.

— Трябва да свърша някои работи — каза той на Феликс. — Ще се нуждая от помощта ти.

— Добре.

Хайме повика Ампаро настрана.

— Когато се обади Пако, кажи му, че ще се върна скоро. Да ти съобщи това, което има да ти казва.

Тя кимна.

— Бъди внимателен.

— Не се притеснявай. — Той се обърна към Меган. — Вашият последен ден. Утре ще бъдете в манастира. Сигурно очаквате с нетърпение да отидете там. Тя му хвърли продължителен поглед.

— Да.

„Не с нетърпение — помисли Меган, — с тревога. Бих искала да не изпитвам тревога. Ще се откъсна от всичко това, но до края на живота си ще се питам какво се е случило с Хайме, Феликс и другите.“

Меган стоеше, гледайки как Хайме и Феликс излизат. Усещаше напрежение между двамата мъже, което не разбираше.

Ампаро я разглеждаше и Меган си спомни думите ѝ: „Хайме е твърде много за вас.“ Ампаро каза рязко:

— Оправете леглата. Аз ще приготвя обяда.

— Добре.

Меган се отправи към спалните. Ампаро я наблюдаваше, след това влезе в кухнята.

В течение на един час, докато работеше, Меган се опитваше да се съсредоточи върху чистенето, стараяйки се да не мисли за това, което я тревожеше.

„Трябва да не мисля за него“ — казваше си тя.

Но това не беше невъзможно. Той бе като природна сила, помитайки всичко по пътя си.

Започна да работи още по-усърдно.

Когато Хайме и Феликс се върнаха, Ампаро ги чакаше на вратата. Феликс изглеждаше бледен.

— Не се чувствам много добре. Ще си полегна за малко.

Видяха го да изчезва в спалнята.

— Обади се Пако — каза Ампаро възбудено.

— Какво каза?

— Има някаква информация за тебе, но не иска да я обсъжда по телефона. Ще изпрати някого да се срещне с тебе. Този човек ще бъде на селския площад по обяд.

Хайме се намръщи, замисляйки се.

— Не каза ли кой ще бъде?

— Не. Само че е спешно.

— По дяволите. Аз... няма значение. Добре. Ще отида да се срещна с него. Искам да следиш Феликс.

Тя го погледна изненадана.

— Не разб...?

— Не искам той да използва телефона.

Тя разбра.

— Мислиш, че Феликс е...

— Моля те. Просто направи това, което ти казах. — Той погледна часовника си. — Почти обяд е. Сега тръгвам. Ще се върна след един час. Внимавай, скъпа.

— Не се тревожи.

Меган чу гласовете им.

„Не искам той да използва телефона.“

„Мислиш, че Феликс е...“

„Моля те. Просто направи това, което ти казах.“

„Значи Феликс е предател“ — помисли Меган. Тя бе видяла, че влиза в спалнята си и затваря вратата. Чу Хайме да излиза.

Меган влезе в хола.

Ампаро се обърна.

— Свършихте ли?

— Не съвсем. Аз...

Искаше ѝ се да попита къде бе отишъл Хайме, какво щяха да правят с Феликс, какво щеше да стане след това, но не искаше да обсъжда това с тази жена.

„Ще почакам, докато се върне Хайме.“

— Свършвайте — каза Ампаро.

Меган се обърна и се върна в спалнята. Мислеше си за Феликс. Той изглеждаше толкова дружелюбен и сърдечен. Той бе задавал толкова въпроси, но сега тази проява на дружелюбност придобиваше друго значение. Брататият мъж търсеше информация, която да предаде на полковник Акока. Животът им беше в опасност.

„Ампаро може да се нуждае от помощ“ — помисли Меган. Отправи се към хола, но се спря.

Чу глас, който казваше:

— Хайме току-що излезе. Ще бъде сам на една пейка на главния площад. Дегизиран е с перука и мустаци. Вашите хора няма да имат проблем да го хванат.

Меган замръзна на място.

— Той отива пеша, така че ще му отнеме петнадесет минути, за да стигне там.

Меган слушаше с растящ ужас.

— Не забравяйте нашата уговорка, полковник — каза Ампаро по телефона. — Обещахте да не го убивате.

Меган се върна в хола. Беше шокирана. Значи Ампаро е предателят. И бе изпратила Хайме в капан.

Отстъпвайки тихо, така че да не я чуе Ампаро, Меган се обърна и изтича през задната врата. Нямаше представа как ще помогне на Хайме. Знаеше само, че трябва да направи нещо. Излезе през вратата

на двора и тръгна по улицата, движейки се колкото е възможно побързо, без да привлича внимание. Отправи се към центъра на селото.

„Моля те, Господи. Нека стигна навреме“ — молеше се Меган.

Разходката до селския площад бе приятна. Над страничните улици се извисяваха дървета, но Хайме не обръщаше внимание на това, което го заобикаляше. Мислеше си за Феликс. Той бе за него като брат. Беше му се доверил напълно. Какво го бе превърнало в предател, който подхвърля живота им в опасност? Може би пратеникът на Пако ще даде отговора.

„Защо Пако не можеше да го съобщи по телефона?“ — питаше се Хайме.

Наближаваше селския площад. В средата на площада имаше фонтан, заобиколен от дървета и пръснати по земята клони. Деца играеха на гоненица. Двама старци играеха с топки. На пейките стояха пет-шест души, наслаждавайки се на слънцето, четейки, дремейки или хранейки гълъбите. Хайме пресече улицата, движейки се бавно по алеята и седна на една от пейките. Погледна часовника си точно когато часовникът на кулата започна да бие дванадесет часа.

„Хората на Пако трябва да идват“ — помисли той.

С крайчеца на окото си Хайме забеляза полицейска кола да се приближава на отсрещния край на площада. Погледна в другата посока. Втора полицейска кола се приближи. От нея излязоха полицаи, които тръгнаха към парка. Сърцето му заби бързо. Беше капан. Но кой го е поставил? Пако, който е предал съобщението, или Ампаро, която му го съобщи? Тя го бе пратила в парка. Но защо? Защо?

Нямаше време да мисли за това сега. Трябваше да избяга. Но Хайме знаеше, че в момента, в който се опита да побегне, ще го застрелят. Можеше да се опита да ги заблуди, но те знаеха, че той е там.

„Трябва да измисля нещо. Бързо!“

Меган наближаваше парка. Когато стигна в края му, го обхвана с един поглед. Видя Хайме, седнал на пейка, и полицаите, които се приближаваха от двете страни на парка.

Умът ѝ работеше трескаво. За Хайме нямаше изход. Тя минаваше покрай една зарзаватчийница. Пред нея вървеше жена, която буташе детска количка. Жената се спря, остави количката до стената на магазина и влезе вътре. Без да се колебае нито секунда, Меган хвана дръжката на количката и се отправи към парка.

Сега полицаите вървяха покрай пейките и разпитваха хората, които бяха седнали. Меган си проправи път покрай полицаите и се приближи до Хайме, бутайки пред себе си детската количка.

Тя извика:

— Света Богородице! Ето къде си бил, Мануел! Търсих те навсякъде. Омръзна ми вече. Обеща да боядисаш къщата тази сутрин, и си седнал в парка като милионер. Майка ми беше права. Ти си мързеливец. Въобще не трябваше да се омъжвам за теб.

На Хайме му беше достатъчна част от секундата. Той се изправи на крака.

— Майка ти е специалист по мързеливците. Тя се е омъжила за такъв. Ако беше...

— За кого говориш? Ако не беше майка ми, бебето ни щеше да умре от глад. Ти не носиш никакъв хляб вкъщи...

Полицаите се бяха спрели, следейки спора.

— Ако това беше моя жена — промърмори един от тях, — бих я върнал на майка ѝ.

— До гуша ми дойде от тебе, жено — изрева Хайме. — Предупредих те вече. Когато се върнем вкъщи, ще ти дам да се разбереш.

— Браво на него — каза един от полицаите.

Хайме и Меган излязоха от парка, карайки се шумно, като бутаха пред себе си детската количка. Полицаите отново насочиха вниманието си към мъжете, седящи по пейките.

— Паспорта, моля?

— Какъв е проблемът, господин полицаю?

— Няма значение. Покажете ми документите си.

Навсякъде из парка хората вадеха портфейлите си и показваха документи, за да докажат кои са. По едно време се чу детски плач. Един от полицаите се огледа. Детската количка бе изоставена в ъгъла.

Двойката съпрузи, които се караха, бяха изчезнали.

След тридесет минути Меган влезе през главния вход на къщата. Ампаро крачеше нервно нагоре надолу.

— Къде бяхте? — попита Ампаро. — Не би трябвало да напускате къщата, без да ми кажете.

— Трябваше да се погрижа за нещо.

— Какво? — попита подозрително Ампаро. — Вие не познавате никого тук. Ако вие...

Влезе Хайме и кръвта се отдръпна от лицето на Ампаро. Но тя се овладя бързо.

— Какво... какво стана? — попита тя. — Не ходи ли в парка?

Хайме каза спокойно:

— Защо, Ампаро?

Тя го погледна в очите и разбра, че всичко е свършено.

— Какво те накара да се промениш? — попита я Хайме.

Тя поклати глава.

— Не съм се променила. Ти си се променил. Загубих всичко, което обичах в тази глупава война, която водите. До гуша ми дойде от кръвопролития. Можеш ли да понесеш да чуеш истината за себе си, Хайме? Ти си толкова лош, колкото правителството, срещу което се бориш. По-лош, защото те искат да въдворят мир, а ти не искаш. Мислиш, че помагаш на страната си? Ти я рушиш. Ограбваш банки, взривяваш коли, убиваш невинни хора и мислиш, че си герой. Обичам те и някога вярвах в тебе, но... — Гласът ѝ затрепера. — Това кръвопролитие трябва да спре.

Хайме се приближи до нея. Гледаше с леден поглед.

— Би трябвало да те убия.

— Не — извика силно Меган. — Моля те! Не можеш да го направиш.

Феликс бе влязъл в стаята и слушаше разговора.

— Господи! Значи тя е била. Какво ще правим с тази кучка?

Хайме каза:

— Ще трябва да я вземем с нас и да я държим под око.

Той постави ръце на раменете на Ампаро и тихо каза:

— Ако се опиташ да ни изиграеш още един номер, обещавам ти, че ще умреш. — Отблъсна я от себе си и се обърна към Меган и

Феликс: — Да се махаме отгук, преди да са пристигнали нейните приятели.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Миро бе в ръцете ви и вие го оставихте да избяга.

— Полковник, моето уважение, но хората ми...

— Вашите хора са глупаци. Наричате себе си полицай? Вие позорите униформите си.

Шефът на полицията стоеше, понасяйки унищожителното презрение на полковник Акока. Нямахше какво друго да прави, защото полковник Акока имаше достатъчно власт, за да му вземе главата. А Акока още не беше свършил с него.

— Държа ви лично отговорен. Ще се погрижа да бъдете уволнен.

— Полковник...

— Махайте се. Отвращавате ме.

Полковник Акока изгаряше от ярост. Времето не бе достатъчно, за да стигне навреме до Витория и да хване Хайме Миро. Трябваше да предостави това на местната полиция. И те бяха изпортили работата. Бог знае сега къде е отишъл Миро.

Полковник Акока се приближи до картата, разгърнатата на една маса пред него.

„Ще бъдат на баска територия, разбира се. Това би могло да бъде Бургос, Логроньо, Билбао или Сан Себастиан. Ще се съсредоточим на североизток. Все някъде трябва да се появят.“

Спомни си разговора с премиер-министъра същата сутрин.

— Времето ви изтича, полковник. Четохте ли сутрешните вестници? Световната преса ни представя като клоуни. Миро и тези монахини направиха от нас посмешище.

— Господин премиер-министър, имате моите уверения...

— Крал Хуан Карлос ми разпореди да предприема официална анкета по въпроса. Не мога повече да отлагам това.

— Забавете анкетата само с още няколко дни. Дотогава ще съм хванал Миро и монахините.

Последва пауза.

— Четиридесет и осем часа.

Тези, които полковник Акока се страхуваше да разочарова, не бяха премиер-министърът, нито кралят. Това бяха ОПУС МУНДО. Когато го бяха повикали в луксозния кабинет на един от водещите индустриалци в Испания, заповедите към него бяха ясни: „Хайме Миро създава вредна за нашата организация атмосфера. Спрете го. Ще бъдете възнаграден добре.“

Полковник Акока знаеше каква е неизказаната част на разговора: „Ако не успеете, ще бъдете наказан.“ Кариерата му беше изложена на риск. И всичко заради някакви глупави полицаи, които бяха оставили Миро да се измъкне изпод носовете им. Хайме Миро би могъл да се крие навсякъде, но монахините могат да намерят убежище само в друг манастир. И това би могло да бъде със сигурност манастир на същия орден...

Полковник Акока започна отново да разглежда картата. Ето го къде беше Мендавиа. В Мендавиа имаше манастир на Цистерцианския орден.

„Ето накъде са се отправили — помисли си победоносно Акока. — Е, натам ще се отправя и аз.“

„Само че аз ще бъда там преди тях, очаквайки ги.“

Пътуването на Рикардо и Грасиела беше към края си.

Последните няколко дни бяха най-щастливите, които Рикардо някога бе преживявал. Беше преследван от военните и полицията, залавянето му означаваше сигурна смърт и все пак, като че ли това нямаше значение. Сякаш двамата с Грасиела бяха изваяли остров във времето, рай, в който никой не можеше да ги засегне. Бяха превърнали отчаяното си пътуване в чудесно приключение, което споделяха заедно.

Разговаряха безкрайно, изследвайки и обяснявайки, и думите им бяха като нишки, които още повече ги обвързваха взаимно. Говореха за миналото, настоящето и бъдещето. Особено за бъдещето.

— Ще се оженим в църква — каза Рикардо. — Ти ще бъдеш най-красивата булка на света...

Грасиела си представяше сцената и се вълнуваше.

— И ще живеем в най-красивата къща...

Тя си мислеше:

„Никога не съм имала собствена къща или даже истинска стая.“

Първо беше малката къщичка, която бе делила с майка си и всичките си чичовци и след това килията на манастира в съжителство със сестрите.

— И ще имаме красиви синове и дъщери...

„И аз ще им дам всички неща, които никога не съм притежавала. Ще бъдат толкова много обичани.“

Душата ѝ лекуваше, изпълнена с мечти.

Но имаше нещо, което я тревожеше. Рикардо беше войник, който се бореше за кауза, в която страстно вярваше. Щеше ли да бъде удовлетворен, ако остане във Франция, оттегляйки се от битката? Знаеше, че трябва да обсъди това с него.

— Рикардо... колко още, мислиш, ще продължи тази революция?

„Вече твърде много продължава“ — помисли Рикардо. Правителството бе предприело стъпки към мир, но ЕТА бе сторила нещо по-лошо от това да ги отхвърли. Бе отговорила на предложенията със серия от допълнителни терористични действия. Рикардо се бе опитал да обсъди това с Хайме.

— Те са готови на компромис, Хайме. Не трябва ли да отстъпим донякъде и ние?

— Предложението им е хитрост... те искат да ни унищожат. Принуждават ни да продължаваме борбата.

И защото Рикардо обичаше Хайме и вярваше в него, продължаваше да го поддържа. Но съмненията му не изчезнаха. Кръвопролитията се увеличаваха, също и неговата несигурност. А сега Грасиела питаше: „Колко още, мислиш, ще продължи тази революция?“

— Не зная — каза ѝ той. — Бих искал да е свършила. Но ще ти кажа това, любима. Нищо няма да застане никога между нас... даже една война. Никога няма да се намерят думи, за да изразят колко много те обичам.

И те продължаваха да мечтаят.

Движеха се през нощта, минавайки през плодородни зелени поля, покрай Ел Бурго и Сория. На разсъмване от върха на един хълм те видяха в далечината Логроньо. Наляво от шосето имаше редица от

борове и зад нея гора от далекопроводи. Грасиела и Рикардо поеха по виещия се път към предградията на оживения град.

— Къде ще се срещнем с другите? — попита Грасиела.

Рикардо посочи към един афиш, залепен на здание, покрай което минаваха. На него пишеше:

ЦИРК „ЖАПОН“!

НАЙ-ЗНАМЕНИТИЯТ В СВЕТА ЦИРК НАПРАВО
ОТ ЯПОНИЯ!
ЗА ЕДНА СЕДМИЦА ОТ 24 ЮЛИ БУЛЕВАРД КЛУБ
ДЕ ПОРТИВО

— Ето — каза й Рикардо. — Ще се срещнем с тях там този следобед.

В другата част на града Меган, Хайме, Ампаро и Феликс също търсеха афиш на цирка. Всред групата се чувстваше огромно напрежение. Никога не изпускаха Ампаро от погледа си. От случката във Витория мъжете третираха Ампаро като чужда, пренебрегвайки я през по-голямата част от времето, като говореха с нея само когато е необходимо.

Хайме погледна часовника си.

— Представлението в цирка би трябвало да започва — каза той.
— Да тръгваме.

В полицейското управление на Логроньо полковник Рамон Акока правеше последно уточнение на плановете си.

— Хората разположени ли са около манастира?

— Да, полковник. Всичко е на място.

— Отлично.

Акока бе в повишено настроение. Капанът, който беше поставил, бе осигурен срещу грешки. Този път нямаше да има некадърни

полицаи, които да провалят плановете му. Лично той ръководеше операцията. ОПУС МУНДО щяха да се гордеят с него. Още веднъж провери детайлите с офицерите си.

— Монахините пътуват с Миро и хората му. Важно е да ги хванем, преди да влязат в манастира. Ще бъдем пръснати в гората около него. Не се движете, докато не дам сигнал за действие.

— Какво да правим, ако Хайме Миро се съпротивлява?

Акока каза натъртено:

— Надявам се да се опита да се съпротивлява.

В стаята влезе ординарец.

— Извинете ме, полковник. Тук има един американец, който иска да говори с вас.

— Нямам време сега.

— Да, полковник. — Ординарецът се поколеба. — Казва, че се отнася за една от монахините.

— О? Американец ли казахте?

— Да, полковник.

— Изпратете го.

Момент по-късно Алън Тъкър бе въведен в стаята.

— Съжалявам, че ви безпокоя, полковник. Казвам се Алън Тъкър. Надявам се, че можете да ми помогнете.

— Да? Как, мистър Тъкър?

— Разбрах, че търсите една от монахините от Цистерцианския манастир — сестра Меган.

Полковникът се облегна назад в стола си, разглеждайки американеца.

— Какво ви засяга това?

— Аз също я търся. Много е важно да я открия.

„Интересно — помисли полковник Акока. — Защо е толкова важно за този американец да открие една монахиня?“

— Имате ли представа къде може да бъде тя?

— Не. Вестниците...

„Отново проклетата преса.“

— Може би ще ми кажете защо я търсите?

— Страхувам се, че не мога да обсъждам това.

— Тогава аз се страхувам, че не мога да ви помогна.

— Полковник... бихте ли ме информирали, ако я откриете?

Акока му отправи безизразна усмивка.
— Ще ви информирам.

Цялата сутрин следеше бягството на монахините. Пресата бе отразила измъкването на Хайме Миро и една от монахините във Витория.

„Значи те са се отправили на север — помисли Алън Тъкър. — Най-добрата им възможност да се измъкнат от страната е вероятно Сан Себастиан. Ще трябва да се добера до нея. — Усецаше, че има проблеми с Елън Скот. — Лошо се справих с това — помисли си той. — Мога да компенсирам, като ѝ доведа Меган.“

Пригответи се да телефонира на Елън Скот.

Цирк „Жапон“ се помещаваше в огромна палатка в покрайнините на Логроньо. Десет минути преди началото на представлението палатката бе изпълнена. Меган, Хайме, Ампаро и Феликс си проправиха път през тълпата до своите запазени места. До Хайме имаше две празни места. Той погледна местата и каза:

— Нещо не е в ред. Рикардо и сестра Грасиела трябваше да бъдат тук. — Той се обърна към Ампаро: — Ти ли...?

— Не. Кълна се. Не зная нищо за това.

Светлините бяха намалени и представлението започна. Тълпата изрева и те се обърнаха към арената. Един велосипедист обикаляше в кръг, докато въртеше педалите, на рамото му скочи акробат. После, един по един изскочиха други артисти и се накачиха встрани и отзад на велосипеда, докато той се скри от погледа. Публиката аплодираше.

Последва номер с дресирана мечка, а след това с играч на въже. Публиката изпитваше огромно удоволствие от представлението. Но Хайме и другите бяха твърде нервни, за да му обръщат внимание. Времето минаваше.

— Ще почакаме още петнадесет минути — реши Хайме. — Ако не дойдат дотогава...

Чу се глас:

— Извинете... свободни ли са тези места?

Хайме погледна и видя Рикардо и Грасиела. Ухили се и каза:

— Да. Моля, заповядайте. — А след това шепнешком с облекчение: — Дяволски се радвам, че ви виждам.

Рикардо кимна към Меган, Ампаро и Феликс се огледа.

— Къде са другите?

— Не си ли чел вестниците?

— Вестници? Не. Бяхме в планината.

— Имам лоши новини — каза Хайме. — Рубио е в една затворническа болница.

Рикардо го погледна втренчено.

— Как...?

— Бил е намушкан с нож в един бар. Полицията го е хванала.

— По дяволите! — Рикардо замълча за момент, след това въздъхна: — Ще трябва да го измъкнем оттам, нали?

— Такъв е планът ми — съгласи се Хайме.

— Къде е сестра Лучия? — попита Грасиела. — А сестра Тереза? Отговори Меган.

— Сестра Лучия е била арестувана. Била е... търсена е била за убийство. Сестра Тереза е мъртва.

Грасиела се прекръсти.

— О, Господи!

На арената един клоун ходеше по въже, като носеше пудели във всяка ръка и две сиамски котки в огромните си джобове. Кучетата се опитваха да хванат котките, при което въжето силно се люлееше. Публиката ревеше. Трудно беше да се чуе нещо от шума на тълпата. Меган и Грасиела имаха да си кажат толкова много неща. Почти едновременно те започнаха да говорят на езика с жестове от манастира. Другите ги гледаха изумени.

„Рикардо и аз ще се женим...“

„Това е чудесно...“

„Какво става с тебе...“

Меган започна да отговаря и разбра, че няма знаци, с които да предаде нещата, които искаше да каже. Това трябваше да почака.

— Да тръгваме — каза Хайме. — Отвън ни чака закрыта кола, която ще ни закара до Мендавиа. Ще оставим сестрите там и ще продължим.

Тръгнаха по пътеката, като Хайме държеше Ампаро за ръката.

Когато излязоха на паркинга, Рикардо каза:

— Хайме, Грасиела и аз ще се оженим.

По лицето на Хайме се разля широка усмивка.

— Това е чудесно! Моите поздравления. — Той се обърна към

Грасиела: — Не бихте могли да изберете по-добър мъж.

Меган обхвана с ръце Грасиела.

— Много се радвам за вас двамата.

И си помисли:

„Лесно ли е било за нея да вземе решение да напусне манастира?
За Грасиела ли се питам? Или се питам за себе си?“

Един помощник докладваше развълнувано на Акока:

— Били са видени в цирка преди по-малко от час. Докато успеем да закараме подкрепления, те са си отишли. Тръгнаха в закрыта кола в бяло и синьо. Бяхте прав, полковник. Отправили са се към Мендавиа.

„Значи най-после се свършва“ — помисли Акока. Това бе едно вълнуващо преследване и трябваше да признае, че Хайме Миро бе достоен противник. — „Сега ОПУС МУНДО ще имат дори по-големи планове за мен.“

Акока наблюдаваше през силния бинокъл как синьо-бялата кола се появи иззад билото на един хълм и се насочи надолу към манастира. Тежко въоръжени войници се криеха между дърветата от двете страни на пътя и около самия манастир. Нямаше начин някой да избяга.

Когато колата приближи входа на манастира и удари спирачки, полковник Акока изля в радиостанцията си:

— Нападайте! Сега!

Операцията беше изпълнена перфектно. Два взвода войници, въоръжени с автоматично оръжие, блокираха шосето и заобиколиха колата. Акока се спря за момент, наблюдавайки сцената, като се наслаждаваше на своя успех. След това бавно се приближи към колата с пистолет в ръка.

— Заобиколени сте — извика той. — Нямайте никакъв шанс. Излезте с вдигнати ръце. Един по един. Ако се опитате да се съпротивлявате, всички ще умрете.

Последва тишина, след което вратата на колата се отвори бавно и отвътре се появиха, треперейки, с ръце високо над главите, трима мъже и три жени.

Бяха непознати.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Високо над хълма над манастира Хайме и другите наблюдаваха как Акока и хората му нападат колата. Видяха как ужасените пътници излизат с вдигнати ръце. Сцената беше за тях като пантомима.

Хайме си представяше диалога:

„Кои сте вие?“

„Работим в един хотел в предградията на Логроньо.“

„Какво правите тук?“

„Един човек ни даде пет хиляди песети, за да закараме тази кола в манастира.“

„Какъв човек?“

„Не зная. Никога не съм го виждал преди.“

„Тази снимка негова ли е?“

„Да. Това е той.“

— Да се махаме оттук — каза Хайме.

Движеха се в голяма бяла кола обратно към Логроньо. Меган гледаше Хайме с учудване.

— Как разбрахте?

— Че полковник Акока ще ни чака при манастира? Той ми каза.

— Какво?

— Лисицата трябва да мисли като ловеца, Меган. Поставих се на мястото на Акока. Къде би поставил капан за мен? Направи точно това, което бих направил и аз.

— А ако не се беше появил?

— Тогава щяхме да ви заведем в манастира без проблеми.

— Какво ще стане сега? — попита Феликс.

Това беше най-важният въпрос за всички.

— За известно време Испания не е подходяща за никого от нас — реши Хайме. — Ще се отправим директно към Сан Себастиан и после

във Франция. — Той погледна към Меган. — Там има Цистерциански манастири.

Бе повече от това, което Ампаро можеше да понесе.

— Защо не се откажете? Ако продължавате по този път, ще се лее още кръв, ще загинат още хора...

— Ти загуби правото си да говориш — каза остро Хайме. — Трябва да си благодарна, че си все още жива. — Обърна се към Меган: — Има десет планински прохода през Пиринеите, водещи от Сан Себастиан за Франция. Ще минем оттам.

— Твърде опасно е — възрази Феликс. — Акока ще ни търси в Сан Себастиан. Той очаква да пресечем границата с Франция.

— Ако е опасно... — започна Грасиела.

— Не се притеснявайте — увери я Хайме. — Сан Себастиан е баска територия.

Колата отново се приближаваше към покрайнините на Логроньо.

— Всички пътища към Сан Себастиан ще бъдат наблюдавани — предупреди Феликс. — Как мислиш да стигнем дотам?

Хайме беше вече решил.

— Ще вземем влака.

— Войниците ще претърсват влаковете — възрази Рикардо.

Хайме хвърли замислен поглед към Ампаро.

— Не. Не мисля така. Нашата приятелка тук ще ни помогне. Знаеш ли как да се свържеш с полковник Акока?

Тя се поколеба.

— Да.

— Добре. Ще му се обадиш.

Спряха при една от телефонните будки покрай шосето. Хайме последва Ампаро в будката и затвори вратата. Държеше пистолет срещу нея.

— Знаеш какво да кажеш?

— Да.

Тя набра един номер и когато се чу глас, каза:

— Обажда се Ампаро Хирон. Полковник Акока очаква обаждането ми... благодаря. — Погледна към Хайме. — Свързват ме. — Пистолетът бе опрян в нея. — Трябва да...?

— Прави това, което ти е казано — гласът му беше леден.

Момент по-късно Хайме чу гласа на Акока по телефона:

— Къде се намирате?

Пистолетът я притисна още по-силно.

— Аз съм... сега напускаме Логроньо.

— Знаете ли къде отиват нашите приятели?

— Да.

Лицето на Хайме беше на сантиметри от нейното, гледайки я втренчено.

— Решили са да сменят маршрута си, за да ви избегнат. На път са за Барселона. Той кара бял сеат. Ще тръгне по главната магистрала.

Хайме ѝ кимна.

— Аз... трябва да тръгвам. Колата е тук.

Хайме затвори слушалката.

— Много добре. Да тръгваме. Ще му дадем половин час да си оттегли хората отгук.

След тридесет минути те бяха на железопътната гара.

Имаше три категории влакове от Логроньо за Сан Себастиан: TALGO беше луксозният влак, второкласният влак беше TER, а най-лошите и евтини влакове, удобни и мръсни, бяха неудачно наречени експреси — спираха на всяка малка гара от Логроньо до Сан Себастиан.

Хайме каза:

— Ще вземем експреса. Сега всички хора на Акока ще бъдат заети, спирайки всеки бял сеат по шосето за Барселона. Ще си купим билетите отделно и ще се срещнем в последния вагон на влака. — Хайме се обърна към Ампаро. — Тръгвай първа. Аз ще бъда зад теб.

Тя знаеше защо и го мразеше за това. Ако полковник Акока е поставил капан, тя щеше да бъде примамката. Е, тя бе Ампаро Хирон и нямаше да се изплаши.

Тя влезе в гарата, докато Хайме и другите наблюдаваха. Нямаше войници.

„Всички са на магистралата за Барселона. Ще бъде лудница — помисли с раздразнение Хайме. — Всяка втора кола е бял сеат.“

Един по един си купиха билети и се отправиха към влака. Качиха се без произшествия. Хайме зае мястото до Меган. Ампаро седеше пред тях до Феликс. От другата страна на пътеката седнаха заедно Рикардо и Грасиела.

Хайме каза на Меган:

— След три часа ще стигнем Сан Себастиан. Там ще прекараме нощта и рано сутринта ще пресечем границата с Франция.

— А след като стигнем във Франция?

Тя си мислеше какво ще стане с Хайме. Но той отговори:

— Не се тревожете. На няколко часа от границата има Цистерциански манастир. — Той се поколеба. — Това ли желаете все още?

Значи той бе разбрал съмненията ѝ. „Това ли желаете все още?“. Те се приближаваха до нещо, което бе повече от една граница, разделяща две страни. Тази граница щеше да раздели нейния предишен живот от бъдещия ѝ живот... който щеше да бъде... какъв?

Преди имаше страстно желание да се върне в манастира, но сега бе изпълнена със съмнения. Тя беше забравила колко вълнуващ може да бъде светът извън стените на манастира.

„Никога не съм чувствала живота толкова реален. — Меган погледна към Хайме и призна пред себе си: — И Хайме Миро е част от това.“

Той улови погледа ѝ и тя си помисли:

„Той знае.“

Експресът спираше на всяка махала и село. Влакът бе претъпкан с фермери и жените им, търговци и продавачи и на всяка спирка шумно се качваха и слизаха пътници.

Експресът се промъкваше бавно през планината, трудно преодолявайки стръмния наклон.

Когато влакът най-после влезе в гарата на Сан Себастиан, Хайме каза на Меган:

— Опасността отмина. Това е наш град. Уредил съм да ни вземат с кола.

Голям бял автомобил чакаше пред зданието на гарата. Шофьорът, с голяма баска барета, поздрави Хайме със сърдечна прегръдка и

групата влезе в колата.

Меган забеляза, че Хайме стои близо до Ампаро, готов да я сграбчи, ако тя предприеме нещо.

„Какво смята да прави с нея?“ — помисли Меган.

— Притеснявахме се за вас, Хайме — каза шофьорът. — Според пресата полковник Акока провежда голямо издирване.

Хайме се засмя:

— Нека продължава да ме търси. аз съм ценен обект.

Движеха се по „Авенида Санчо ел Савио“ в посока на плажа. Беше безоблачен летен ден и улиците бяха пълни с разхождащи се двойки, отдадени на удоволствие. Пристанището беше задръстено от яхти и лодки. Далечните планини оформяха живописен декор за града. Всичко изглеждаше толкова мирно.

— Какво сте организирали? — попита Хайме шофьора.

— Хотел „Ница“. Ларго Кортес ви очаква.

— Добре ще бъде да видя отново стария пират.

„Ница“ бе хотел от средна класа, разположена на площад Хуан де Олесабал, на ъгъла с улица Сан Мартин. Беше бяло здание с кафяви кепенци и голям син надпис на покрива. Задната страна на хотела граничеше с плажа.

Когато колата спря пред хотела, групата излезе и последва Хайме във фойето.

Ларго Кортес, собственикът на хотела, изтича да го поздрави. Беше едър мъж. При изпълнение на една смела акция бе останал без ръка. Движеше се несръчно, сякаш не можеше да пази равновесие.

— Добре дошли — каза той сияещ. — Очаквам ви от една седмица.

Хайме сви рамене.

— Имахме няколко повода да се забавим, приятелю.

Ларго Кортес се ухили.

— Четох за тях. Вестниците са пълни с това. — Обърна се към Меган и Грасиела. — Всички са се втурнали да ви търсят, сестри. Пригответе се за всички.

— Ще преспим тук — каза му Хайме — и рано сутринта ще се отправим за Франция. Искам добър водач, който познава проходите...

Кабрера Инфанте или Хосе Себриан.

— Ще го уредя — увери го собственикът на хотела. — Шестима ли ще бъдете?

Хайме хвърли поглед към Ампаро.

— Петима.

Ампаро погледна настрани.

— Предлагам никой да не се регистрира в хотела — каза Кортес. — Това, което полицията не знае, няма да я обиди. Нека да ви заведе до вашите стаи, където ще можете да си отпочинете. След това ще имаме великолепна вечеря.

— Ампаро и аз отиваме в бара да пийнем нещо — каза Хайме. — По-късно ще дойдем при вас.

Ларго Кортес кимна.

— Както желаш, Хайме.

Меган наблюдаваше Хайме озадачена. Питаше се какво мисли да прави той с Ампаро.

„Дали хладнокръвно ще...“ — тя не можеше да понесе дори и мисълта за това.

Тя също си задаваше този въпрос, но беше твърде горда, за да попита.

Хайме я заведе в бара в отдалечения край на фоайето и седна на една маса в ъгъла.

Когато сервитьорът дойде, Хайме каза:

— Една чаша вино, моля.

— Една?

— Една.

Ампаро видя как Хайме извади малко пакетче и го отвори. В него имаше някакво прахообразно вещество.

— Хайме... — Гласът на Ампаро изразяваше отчаяние. — Моля те, послушай ме! Опитай се да разбереш защо сторих това. Вие разединявате страната. Каузата ви е безнадеждна. Трябва да спрете тази лудост.

Сервитьорът се появи отново и постави чаша вино на масата. Когато се отдалечи, Хайме изсипа съдържанието на пакетчето в чашата и го разбърка. После бутна чашата пред Ампаро.

— Изпий го.

— Не!

— Малко от нас имат привилегията да избират начина, по който да умрат — каза спокойно Хайме. — Това ще бъде бързо и безболезнено. Ако те предам на моите хора, няма да мога да ти обещаю такава нещo.

— Хайме... някога те обичах. Трябва да ми повярваш. Моля те...

— Изпий го. — Гласът му беше неумолим.

Ампаро го изгледа продължително, след това взе чашата.

— Ще пия за твоята смърт.

Той видя как Ампаро поднесе чашата към устните си и изпи виното на един дъх. Тя потрепера.

— Какво ще стане сега?

— Ще ти помогна да се качиш по стълбите. Ще те оставя да си легнеш. Ще заспиш.

Очите на Ампаро бяха пълни със сълзи.

— Ти си глупак — пошепна тя. — Хайме... аз умирам и ти казвам, че те обичах толкова... — Думите ѝ започнаха да се сливат.

Хайме стана и помогна на Ампаро да се изправи. Тя стоеше неустойчиво. Стаята изглеждаше, че се клати.

— Хайме...

Той я изведе през вратата във фойето, като я държеше. Ларго Кортес го очакваше с ключ в ръка.

— Ще я заведа до стаята ѝ — каза Хайме. — Погрижи се да не я безпокоят.

— Добре.

Кортес видя как Хайме почти носи Ампаро нагоре по стълбите.

В своята стая Меган си мислеше колко е странно да си сама в хотелска стая в курортен град. Сан Себастиан беше пълен с хора в почивка, на сватбено пътешествие и влюбени, които си прекарваха щастливо времето в стотици други хотелски стаи. Изведнъж Меган почувства желание Хайме да е с нея и си помисли какво би било той да прави любов с нея. Всички чувства, които бе потискала толкова дълго, сега прииждаха на бурни вълни.

„Но какво стори Хайме на Ампаро? Възможно ли е той да я е... не, никога не би могъл да го направи. Или би могъл? Желая го — помисли си тя. — О, Господи, какво става с мен? Какво да правя?“

Рикардо свиреше с уста, докато се обличаше. Беше в чудесно настроение.

„Аз съм най-щастливият мъж на света — мислеше си той. — Във Франция ще се оженим. Отвъд границата в Байон има една красива църква. Утре...“

В своята стая Грасиела се къпеше, наслаждавайки се на топлата вода, като мислеше за Рикардо. Усмихна се и си помисли:

„Ще го направя толкова щастлив. Благодаря ти, Господи.“

Феликс Карпио си мислеше за Хайме и Меган.

„Само слепецът не би видял привличането между тях. Това ще донесе нещастие. Монахините принадлежат на Бога. Достатъчно е това, че Рикардо е отнел Грасиела от призванието й.“ Но Хайме винаги е бил дързък. Какво щеше да направи с тази?

Петимата вечеряха в трапезарията на хотела. Никой не говореше за Ампаро.

Гледайки Хайме, Меган се почувства внезапно неловко, сякаш той можеше да отгатне мислите й.

„По-добре е да не задавам въпроси — реши тя. — Зная, че никога не би направил нещо жестоко.“

Те констатираха, че Ларго Кортес не бе преувеличил оценката на вечерята. Яденето започна с gazpacho — гъста студена супа, приготвена от домати, краставици и накиснат във вода хляб. Последваха салатата от пресни зеленчуци, огромно блюдо с paella — ориз, скариди, пиле и зеленчуци в чудесен сос. Завършиха с плодова пита. Това бе първото топло ястие, което Рикардо и Грасиела бяха вкусували от дълго време.

Когато яденето свърши, Меган стана.

— Трябва да си лягам.

— Почакайте — каза Хайме. — Той я придружи до едно уединено място във фоайето. — За утре...

— Да?

Тя разбра какво ще пита той. Това, което не знаеше, бе, какво ще му отговори.

„Променила съм се — помисли Меган. — Бях толкова сигурна по отношение на живота си. Вярвах, че имам всичко, което искам.“

Хайме каза:

— Наистина ли искате да се върнете пак в манастир?

„Дали искам?“

Той чакаше отговор.

„Трябва да бъда честна с него“ — помисли Меган. Погледна го в очите и каза:

— Не зная какво искам, Хайме. Объркана съм.

Хайме се усмихна. Той се поколеба, подбирайки думите си внимателно.

— Меган... тази борба ще свърши скоро. Ние ще получим това, което искаме, защото хората са с нас. Не мога да искам от вас да споделите с мен опасностите сега, но бих искал да ме чакате. Имам леля, която живее във Франция. При нея ще бъдете в безопасност.

Меган го погледна продължително, преди да отговори.

— Хайме... дайте ми време да помисля за това.

— Значи не казвате не?

Меган произнесе тихо:

— Не казвам не.

Никой от групата не заспа тази нощ. Имаше много, за което да мислят, твърде много конфликти за разрешаване.

Меган стоеше будна, преживявайки отново миналото си. Годишите в сиропиталището и оттеглянето в манастира. След това внезапното излизане в света, от който се бе отказала завинаги. Хайме Миро рискуваше живота си, като се бореше за това, в което вярваше.

„А в какво вярвам аз? — питаше се Меган. — Как бих искала да прекарам остатъка от живота си?“

Веднъж бе направила своя избор. Сега беше принудена да избира отново. Трябваше да си даде отговор до сутринта.

Грасиела също мислеше за манастира. „Това бяха щастливи мирни години. Чувствах се толкова близо до Бога. Ще ми липсва ли това?“

Хайме мислеше за Меган.

„Не бива да се връща. Искам я до себе си. Какъв ще бъде отговорът ѝ?“

Рикардо беше твърде възбуден, за да спи, увлечен в планове за сватбата. Църквата в Байон...

Феликс се чудеше как да се отърват от тялото на Ампаро.
„Нека Ларго Кортес се погрижи за това.“

Рано на следната сутрин групата се срещна във фоайето. Хайме се приближи до Меган.

— Добро утро.

— Добро утро.

— Помислихте ли за нашия разговор?

През цялата нощ не бе мислила за нищо друго.

— Да. Хайме.

Той я погледна в очите, опитвайки се да прочете отговора в тях.

— Ще ме чакате ли?

— Хайме...

В този момент Ларго Кортес побърза към тях. С него беше жилест на вид човек над петдесет.

— Опасявам се, че няма да има никакво време за закуска — каза Кортес. — Трябва да тръгвате. Това е Хосе Себриан — вашият водач. Ще ви преведе през планината на френска територия. Той е най-добрият водач в Сан Себастиан.

— Радвам се да ви видя, Хосе — каза Хайме. — Какъв е планът ви?

— Първата част от пътя ще минем пеша — каза им Хосе Себриан. — От другата страна на границата ще ни очакват коли. Трябва да бързаме. Тръгвайте, моля.

Групата излезе на улицата, огряна от ярките слънчеви лъчи.

Ларго Кортес излезе от хотела, за да ги изпрати.

— Спокойно пътуване — пожела той.

— Благодаря ти за всичко — отговори Хайме. — Ще се върнем, приятелю. По-скоро, отколкото си мислиш.

— Насам — разпореди Хосе Себриан.

Групата тръгна към площада. И в този момент в двата края на улицата изникнаха войници и членове на Групата за специални операции, преграждайки пътя. Бяха поне десетина, тежко въоръжени. Водеха ги полковник Рамон Акока и полковник Фал Состело.

Хайме погледна бързо към плажа, търсейки път за бягство. Други десетина войници идваха от тази посока. Нямаше никакъв изход. Трябваше да се бият. Хайме инстинктивно посегна към пистолета си.

Полковник Акока извика:

— Дори не помисляйте за това, Миро, или ще застреляме всички ви, където стоите.

Мисълта на Хайме работеше трескаво, търсейки изход. Откъде бе разбрал Акока къде да го търси? Хайме се обърна и видя Ампаро на входа. На лицето ѝ бе изписана безкрайна скръб.

Феликс каза:

— По дяволите! Мислех, че ти...

— Дадох ѝ хапчета за сън. Те щяха да я държат в безсъзнание, докато пресечем границата.

— Кучка!

Полковник Акока се приближи до Хайме.

— Свърши се. — Обърна се към един от хората си. — Обезоръжете ги.

Феликс и Рикардо гледаха към Хайме, очаквайки указания, готови да го последват. Хайме поклати глава. Неохотно подаде пистолета си и Феликс и Рикардо направиха същото.

— Какво ще правите с нас? — попита Хайме.

Няколко минувачи се спряха да наблюдават какво става.

Полковник Акока отговори рязко:

— Ще закарам вас и вашата банда убийци в Мадрид. Ще ви осъдим справедливо с военен съд и след това ще ви обесим. Ако можех, бих ви обесил тук сега.

— Пуснете сестрите — каза Хайме. — Те нямаха нищо общо с нас.

— Те са съучастници. Виновни са толкова, колкото и вие.

Полковник Акока се обърна и даде сигнал. Войниците направиха знак на растящата тълпа от зрители да се отстранят, за да пропуснат три военни камиона.

— Вие и вашите помощници ще пътувате в средния камион — обясни полковникът на Хайме. — Хората ми ще бъдат пред вас и зад вас. Ако някой от вас предприеме едно погрешно действие, те имат заповед да убият всички ви. Разбирате ли?

Хайме кимна.

Полковник Акока се изплю в лицето на Хайме.

— Добре. В камиона!

От нарасналата тълпа се чу сърдито мърморене.

Ампаро наблюдаваше безучастно от входа как Хайме, Меган, Грасиела, Рикардо и Феликс се качват в камиона, заобиколени от войници с автомати.

Полковник Состело се приближи до шофьора на първия камион.

— Ще пътуваме директно за Мадрид. Никакви спирки по пътя.

— Да, полковник.

До този момент много хора се бяха събрали в двата края на улицата, наблюдавайки какво става. Полковник Акока понечи да се качи в първия камион. Той извика на тези пред камиона:

— Освободете пътя.

От страничните улици почнаха да прииждат още хора.

— Разпръсквайте се — заповяда Акока. — Освободете пътя.

А те продължаваха да идват, мъже с широките баски барети. Сякаш се отзоваваха на някакъв невидим сигнал.

„Хайме Миро е в опасност.“

Идваха от магазини и къщи. Домакини оставяха работата си и излизаха на улицата. Собственици на магазини, които се канеха да почват работа, чуха новината и бързаха към хотела. Идваха нови и

нови. Художници, водопроводчици, лекари, механици, продавачи и ученици, много от които носеха пистолети и пушки, брадви и коси. Бяха баски и това беше родината им. Почна се с няколко, след това стотина, а след минути се бяха събрали повече от хиляда, които изпълваха тротоарите и улиците. Бяха заобиколили напълно военните камиони. Мълчаха многозначително.

Полковник Акока гледаше огромната тълпа ужасен. Изкрещя:

— Махайте се всички от пътя или ще стреляме.

Хайме извика.

— Не бих ви посъветвал да правите това. Тези хора ви мразят за това, което се опитвате да им сторите. Една дума от моя страна и те ще разкъсат на парчета вас и хората ви. Забравяте едно нещо, полковник. Сан Себастиан е баски град. Това е мой град. — Той се обърна към групата си. — Да се махаме оттук.

Хайме помогна на Меган да слезе от камиона, последваха ги и другите. Акока гледаше безпомощно с изкривено от ярост лице.

Тълпата чакаше, враждебна и безмълвна. Хайме се приближи до полковника.

— Вземайте камионите си и се връщайте в Мадрид.

Акока погледна към огромната тълпа.

— Аз... няма да ви се размине, Миро.

— Вече ми се размина. А сега се махайте. — Той се изплю в лицето на Акока.

Полковникът го изгледа продължително с убийствен поглед.

„Това не може да свърши по този начин — помисли той отчаяно. — Бях толкова близо до успеха. Беше като шахмат.“

Но той знаеше, че това беше по-лошо от поражение за него. Беше смъртна присъда. ОПУС МУНДО щяха да го чакат в Мадрид. Той погледна към морето от хора, което го заобикаляше. Нямахше никакъв избор.

Обърна се към шофьора със задавен от ярост глас:

— Изтегляме се.

Тълпата отстъпи, наблюдавайки как войниците се качват в камионите. След малко камионите потеглиха по улицата и тълпата започна да ликува. Започна се като поздрав към Хайме Миро и прерасна в буря от тържествуващи възгласи за тяхната свобода,

борбата им срещу тиранията и близката им победа. Улиците гърмяха от радостните викове на тълпата.

Двама юноши крещяха до пресипване. Единият от тях се обърна към другия:

— Да се запишем в ЕТА.

Възрастна двойка се държаха за ръце и жената каза:

— Сега може би ще ни върнат фермата.

Един самотен старец наблюдаваше безмълвно как камионите се изтегляха. Накрая промълви:

— Те ще се върнат един ден.

Хайме взе ръката на Меган и каза:

— Свърши се. Сега сме свободни. След един час ще пресечем границата. Ще те заведа при леля си.

Един мъж си проправи път към тях и се приближи до Меган.

— Извинете — каза той задъхано. — Вие ли сте сестра Меган?

Тя се обърна към него.

— Да.

Той въздъхна с облекчение.

— Големи проблеми имах, докато ви открия. Името ми е Алън Тъкър. Не бих ли могъл да говоря с вас за момент?

— Да.

— Насаме.

— Съжалявам. Точно тръгвам за...

— Моля ви. Много е важно. Дошъл съм чак от Ню Йорк, за да ви намеря. Тя го погледна изненадана.

— Да намерите мене? Не разбирам. Защо...?

— Ще ви обясня, ако ми отделите един момент.

Той я взе за ръка и я поведе по улицата, говорейки бързо. Тя погледна назад към Хайме Миро, който я чакаше.

Разговорът на Меган с Алън Тъкър преобърна нейния свят с главата надолу.

— Жената, чийто представител съм, би искала да ви види.

— Не разбирам. Каква жена? Какво иска тя от мен?

„Бих искал да знам отговора на това“ — помисли си Алън Тъкър.

— Нямам пълномощия да обсъждам това. Тя ви очаква в Ню Йорк.

Нямаше логика.

„Трябва да има някаква грешка“ — помисли тя.

— Сигурен ли сте, че търсите мене — сестра Меган?

— Да. Но вашето име не е Меган. То е Патриша.

И изведнъж, като озарена от светкавица, тя разбра. След всички тези години нейните фантазии щяха да се сбъднат. Най-последно щеше да научи коя е. Самата мисъл за това бе вълнуваща... и ужасяваща.

— Кога... кога трябва да тръгна? — Гърлото ѝ изведнъж така пресъхна, че едва произнасяше думите.

„Искам да открия къде е тя и да я върна, колкото е възможно по-бързо.“

— Веднага. Ще уредя паспорт за вас.

Тя се обърна и видя Хайме, който чакаше пред хотела.

— Извинете ме за момент.

Меган отиде при Хайме замаяна. Чувстваше се, като че ли преживява някакъв сън.

— Добре ли си? — попита Хайме. — Този мъж притеснява ли те?

— Не. Той е... не.

Той взе ръката на Меган.

— Искам да дойдеш с мен сега. Ние си принадлежим един на друг, Меган.

„Вашето име не е Меган. То е Патриша.“ Тя погледна силното красиво лице на Хайме и си помисли:

„Искам да сме заедно. Но ще трябва да почакаме. Трябва да узная коя съм.“

— Хайме... искам да бъда с теб. Но има нещо, което трябва първо да свърша.

Той я гледеше разтревожен.

— Ще заминаваш?

— За известно време. Ще се върна.

Той я изгледа продължително, после бавно кимна.

— Добре. Можеш да се свържеш с мен чрез Ларго Кортес.

— Ще дойда при теб. Обещавам ти.

И тя наистина мислеше така. Но това бе преди срещата ѝ с Елън Скот.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Богът на Израел да ви свърже заедно и Той да бъде с вас... и сега, Господи, направи те да Те благославят още повече. Благословени са всички тези, които обичат Бога, които следват Неговия път. Слава...

Рикардо отместил погледа си от свещеника към Грасиела, която стоеше до него.

„Бях прав. Тя е най-красивата булка в света.“

Грасиела стоеше неподвижно, слушайки как думите на свещеника звучаха в сводестата църква. В това място имаше такова усещане за мир. Струваше й се, че е изпълнено с духове от миналото — хилядите хора, които бяха идвали поколение след поколение, да намерят опрощение, опование и радост. Толкова й напомняше на манастира.

„Имам чувството, че съм се върнала отново у дома помисли Грасиела. — Сякаш отново принадлежа.“

— Чуй ни, всемогъщи и милостиви Боже, това, което се изпълнява в нашия храм, да бъде напълно осъществено с Твоята благословия...

„Той ме благослови повече, отколкото заслужавам. Трябва да бъда достойна за Него.“

— На Тебе, о, Господи, съм се надявал. Аз казах: Ти си моят Бог, моят живот е в Твоите ръце...

„Моят живот е в Твоите ръце. Приех тържествен обет да посветя остатъка от живота си на Него.“

— Приеми, умоляваме те, о, Господи, предложението, което Ти правим, в името на свещения брачен съюз...

Думите отекваха в главата на Грасиела. Чувстваше се, като че ли времето е спряло.

— О, Господи, който с могъща сила направи всички неща от нищото...

„О, Господи, който си благословил брачния съюз, за да засенчи съюза на Христос с Църквата... погледни в своята милост на твоята

робиня, която ще бъде обвързана в брачен съюз и моли за закрила и сила от Теб... Но как може Той да прояви милост към мен, когато аз Му изменям?“

Грасиела изведнъж почувства, че не може да диша. Като че ли стените я притискаха.

— Нека носителят на греха не изпълни нито едно от злите си дела...

В този момент Грасиела вече знаеше. Чувстваше се, като че ли от нея се е смъкнал голям товар. Изпълнена бе с неземна, неизказана радост. Свещеникът казваше:

— Нека тя да постигне мира на небесното царство. Молим Те да благословиш този брак и...

— Аз вече съм омъжена — каза високо Грасиела.

Последва тишина. Рикардо и свещеникът я гледаха втрещени. Рикардо бе пребледнял.

— Грасиела, какво...

Тя взе ръката му и каза нежно:

— Съжалявам, Рикардо.

— Аз... не разбирам. Престана... ли да ме обичаш?

Тя поклати глава.

— Обичам те повече от живота си. Но моят живот повече не ми принадлежи. Отдала съм го на Бога много отдавна.

— Не! Не мога да позволя да жертваш своя...

— Любими Рикардо... Това не е жертва. Това е щастие. В манастира намерих за първи път мир. Ти си част от света, от който се отказах — най-добрата част. Но наистина се отказах. Трябва да се върна в моя свят.

Свещеникът стоеше безмълвно, слушайки.

— Моля те, прости ми за болката, която ти причинявам, но не мога да наруша обета, който съм дала. Това би означавало да изневеря на всичко, в което вярвам. Сега знам това. Никога не бих могла да те направя щастлив, защото самата аз не бих могла да бъда щастлива. Моля те, разбери.

Рикардо я гледаше потресен и не можеше да каже нищо. Като че ли нещо в него бе умряло.

Грасиела погледна отчаяното му лице и сърцето ѝ преля към него. Целуна го по бузата.

— Обичам те — каза тя нежно. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. —
Ще се моля за теб. Ще се моля за нас двамата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

През един късен петъчен следобед военна линейка спря пред входа на болницата при Аранда де Дуеро. Медицински служител, придружен от двама цивилни полицаи, влезе през летящите врати и се приближи до надзирателя зад бюрото.

— Имаме заповед да вземем Рубио Арсано — каза един от полицаите. Той подаде документ.

Надзирателят го погледна и се намръщи.

— Не мисля, че имам властта да го освободя. Това трябва да направи директорът.

— Добре. Доведете го.

Надзирателят се поколеба.

— Имам проблем. Той е в почивка за края на седмицата.

— Това е ваш проблем. Имаме заповед за освобождаване, подписана от полковник Акока. Искате ли да му позвъните и да му кажете, че не я признавате?

— Не — побърза да каже той. — Това не е необходимо. Ще им кажа да приготвят затворника.

На половин миля пред градския затвор двама униформени полицаи излязоха от една полицейска кола и влязоха в зданието. Приблжиха се до сержанта зад бюрото.

Един от мъжете показа документите си.

— Дошли сме, за да вземем Лучия Кармине.

Сержантът погледна към тях и каза:

— Никой не ми е съобщавал за това.

Единият от мъжете въздъхна.

— Проклетата бюрокрация. Лявата ръка никога не знае какво върши дясната ръка.

— Нека видя тази заповед за освобождаване.

Подадоха му я.

— Значи полковник Акока я е подписал?

— Правилно.

— Къде я водите?

— В Мадрид. Полковникът ще я разпитва сам.

— Така ли? Е, мисля, че е по-добре да проверя това лично от него.

— Не е нежно да правите това — възрази цивилният полицаи.

— Господине, имаме заповед да пазим дамата внимателно. Италианското правителство гори от желание да я прибере. Ако полковник Акока я иска, ще трябва сам да ми каже.

— Губите ми времето и...

— Имам много време, приятелю. Това, което нямам, е друга глава, ако загубя своята за това. — Той вдигна слушалката и каза: — Свържете ме с полковник Акока в Мадрид.

— Боже Господи! — каза цивилният полицаи. — Жена ми ще ме убие, ако закъснея за вечеря пак. Освен това, полковникът може би даже не е там, и...

Телефонът на бюрото иззвъня. Сержантът вдигна слушалката.

Един глас каза:

— Свързан сте с кабинета на полковника.

Сержантът го изгледа победоносно.

— Ало. Обажда се дежурният сержант от полицейското управление в Аранда де Дуеро. Необходимо е да говоря с полковник Акока.

Един от мъжете погледна нетърпеливо часовника си.

— По дяволите! Бих могъл да свърша по-полезни неща, отколкото да вися тук и...

— Ало. Полковник Акока?

Гласът изгърмя в слушалката.

— Да. Кой е?

— При мен има двама цивилни полицаи, полковник, които искат да предам на вас един затворник.

— Лучия Кармине?

— Да, полковник.

— Показаха ли ви заповед, подписана от мен?

— Да, полковник. Те...

— Тогава за какво, по дяволите, ме безпокоите? Освободете я.

— Просто си помислих...

— Не мислете. Изпълнявайте заповедите.

Отсреща затвори телефона. Сержантът преглътна.

— Тя... такава...

— Доста е нетърпелив, нали? — ухили се цивилният полицаи.

Сержантът остана, опитвайки се да си възвърне достойнството.

— Ще заповядам да я изведат.

В алеята зад полицейския участък едно малко момче гледаше как на телефонния стълб един мъж свали клема от някаква жица и после слезе.

— Какво правите? — попита момчето.

Мъжът прокара ръка през косата на момчето и каза:

— Помагам на един приятел, момченце. Помагам на приятел.

Три часа по-късно, в една уединена селска къща на север Лучия Кармине и Рубио Арсано се събраха отново.

Акока бе събуден от телефона в три през нощта. Познатият глас каза:

— Комитетът би искал да се срещне с вас.

— Да, господине. Кога?

— Сега, полковник. Една лимузина ще ви вземе след час. Бъдете готов, моля.

— Да, господине.

Той остави телефонната слушалка и седна на края на леглото, после запали цигара и пое дълбоко дима с дробовете си.

„Една лимузина ще ви вземе след час. Бъдете готов, моля.“
Щеше да бъде готов.

Влезе в банята и разгледа лицето си в огледалото. Гледаше в очите на един победен човек.

„Бях толкова близко до целта — помисли той горчиво. — Толкова близо.“

Полковник Акока започна да се бръсне много внимателно и когато свърши, взе един горещ душ, след това избра дрехите, които щеше да носи.

Точно след един час той застана на входа и хвърли последен поглед към дома, който знаеше, че никога няма да види повече. Разбира се, нямаше да има никакво събрание. Нямаше какво повече да обсъждат с него.

Пред къщата чакаше дълга черна лимузина. Една от вратите се отвори и той се приближи до колата. Имаше двама души отпред и двама отзад.

— Влизайте, полковник.

Той пое дълбоко дъх и влезе в колата. След секунда тя потъна в тъмната нощ.

„Като сън е — помисли Лучия. — През прозореца виждам швейцарските Алпи. Наистина съм тук.“

Хайме Миро бе уредил един водач да се погрижи тя да стигне Цюрих без произшествия. Бе пристигнала късно през нощта.

„Сутринта ще отида в банка Лу.“

Почувства се нервна. Ами ако нещо не е наред? Ако парите не са вече там? Ако...?

Когато първите светлини на зората се появиха над планините, Лучия беше все още будна.

Няколко минути преди девет тя излезе от хотела и застана пред банката, чакайки да отворят.

Любезен на вид мъж на средна възраст отключи вратата.

— Влезте, моля. Надявам се, че не сте чакали дълго?

„Само няколко месеца“ — помисли Лучия.

— Не. Съвсем не.

Той я покани вътре.

— С какво можем да ви услужим?

„Да ме направите богата.“

— Баща ми има сметка тук. Помоли ме да дойда и... да я изтегля.

— Шифрована сметка ли е?

— Да.

— Бихте ли ми казали номера, моля?

— В2А149207.

Той кимна.

— Един момент, моля.

Видя го да изчезва към хранилището. Банката бе започнала да се изпълва с клиенти.

„Трябва да е там — помисли Лучия. — Нищо не бива да...“

Мъжът се приближи към нея. Тя не можеше да прочете нищо по лицето му.

— Тази сметка... казвате, че беше на името на баща ви?

— Да. Анжело Кармине — каза тя, опитвайки се да скрие вълнението си.

Той я изгледа за момент.

— Сметката носи две имена.

Означаваше ли това, че няма да може да я пипа?

— Какво... — Тя едва произнесе думите. — Какво е другото име?

— Лучия Кармине.

И в този момент тя притежаваше света. Сметката възлизаше на малко повече от тринадесет милиона долара.

— Как ще искате да ви се предаде? — попита банкерът.

— Можете ли да я прехвърлите на една от свързаните с вас банки в Бразилия? Рио?

— Разбира се. Ще ви изпратим документацията чрез куриер този следобед.

Беше толкова просто.

Следващата спирка на Лучия беше в една туристическа агенция близо до хотела. На витрината имаше голям афиш с реклама на Бразилия.

„Това е знамение“ — помисли Лучия щастливо и влезе вътре.

— С какво мога да ви услужа?

— Бих искала два билета за Бразилия.

„Там няма закони за екстрадиране.“

Очакваше с нетърпение да каже на Рубио колко добре върви всичко. Той бе в Биариц, чакайки я да се обади. Двамата заедно щяха да заминат за Бразилия.

— Там можем да живеем на спокойствие до края на живота си — бе му казала тя.

Сега всичко беше най-после уредено. След всичките приключения и опасности... арестуването на баща ѝ и братята ѝ и отмъщението ѝ над Бенито Патас и съдията Бускета... преследването ѝ от полицията и бягството ѝ от манастира... хората на Акока и фалшивият монах... Хайме Миро и Тереза и златният кръст... и Рубио Арсано. Най-вече скъпият Рубио. Колко пъти бе рискувал живота си за нея? Бе я спасил от войниците в гората... от бушуващите води на водопада... от мъжете в бара на Аранда де Дуеро. Самата мисъл за Рубио стопляше Лучия. — Върна се в хотелската стая и вдигна телефонната слушалка, очаквайки да се обади телефонистката.

„Той ще се занимава с нещо в Рио. Какво? Какво може да върши той? Той сигурно ще иска да си купи ферма някъде на село. Но тогава какво ще правя аз?“

Чу се гласът на телефонистката:

— Номера, моля?

Лучия седеше, гледайки в прозореца към покритите със сняг Алпи.

„Ние имаме два различни живота, Рубио и аз. Живеем в различни светове. Аз съм дъщерята на Анжело Кармине.“

— Номера, Моля?

„Той е фермер. Това е, което обича. Как мога да го откъсна от него? Това не мога да направя с него.“ Телефонистката ставаше нетърпелива.

— С какво мога да ви услужа?

Лучия каза бавно:

— Не. Не, благодаря. Затвори телефона.

Рано нас следната сутрин ту се качи на самолет на Суисеър за Рио.

Беше сама.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Срещата щеше да се състои в луксозния кабинет на градската къща на Елън Скот. Тя крачеше нагоре-надолу, очаквайки да пристигне Алън Тъкър с момичето. Не. Не момиче. Жена. Монахиня. Как ли изглежда тя? Какво бе направил животът с нея?

„Какво направих аз с нея?“

Слугата влезе в стаята.

— Гостите ви пристигнаха, госпожо.

Тя пое дълбоко дъх.

— Въведете ги.

Момент по-късно Меган и Алън Тъкър влязоха.

„Тя е красива“ — помисли Елън.

Тъкър се усмихна.

— Мисис Скот, това е Меган.

Елън го погледна и каза спокойно:

— Няма да ми трябват повече.

Думите ѝ прозвучаха като раздяла. Усмивката му се стопи.

— Довиждане, Тъкър.

Той остана за момент, колебаейки се, след това кимна и излезе. Не можеше да преодолее чувството, че бе изпуснал нещо. Нещо важно.

„Твърде късно — помисли той. — Страшно късно.“

Елън Скот разглеждаше Меган.

— Седнете, моля.

Меган взе един стол и двете жени седнаха, гледайки се една друга.

„Прилича на майка си — помисли Елън. — Станала е красива жена.“

Спомни си ужасната нощ на катастрофата, бурята и горящия самолет.

„Ти каза, че тя е мъртва... Има нещо, което можем да направим. Пилотът каза, че сме близо до Авила. Там би трябвало да има много туристи... Няма никаква причина някой да свърже бебето със

самолетната катастрофа... Ще я оставим при някоя хубава селска къща извън града. Някой ще я осинови и тя ще порасне, за да прекара един хубав живот тук... Трябва да избираш, Майлоу. Или ще бъдеш с мен, или ще прекараш остатъка от живота си, като работиш за детето на брат си.“

И ето сега се срещаше отново с миналото. Откъде да започне?

— Аз съм Елън Скот, президент на Скот Индъстриз. Чувала ли сте за нея?

— Не.

„Разбира се, че не е чувала за нея“ — каза си Елън.

Щеше да бъде по-трудно, отколкото си представяше. Тя бе скалпила история за стар приятел на фамилията, който бе умрял и обещание да се погрижи за дъщеря му... но от момента, в който видя Меган, Елън разбра, че това няма да мине. Нямаше избор. Трябваше да има доверие на Патриша — Меган, че няма да ги унищожи всички. Помисли си за това, което бе сторила на жената, седнала срещу нея и очите ѝ се напълниха със сълзи.

„Но сега е твърде късно за сълзи. Сега е време нещата да се оправят. Време е да се каже истината.“

Това се бе случило преди три години. През първата година, докато болестта ѝ напредна твърде много, за да продължава, Елън Скот бе взела Меган под крилото си. Меган бе почнала да работи за Скот Индъстриз и нейните способности и интелигентност доставяха радост на старата жена, вливайки ѝ бодрост и воля за живот.

— Ще трябва да работиш много — бе ѝ казала Елън Скот. — Ще се учиш, както аз трябваше да уча. В началото ще бъде трудно, но накрая ще се превърне в живот за тебе.

Така бе станало.

Меган имаше работно време, на което никой от нейните служители не би могъл да издържи.

— Вие отивате в офиса си в четири часа сутринта и работите цял ден. Как го правите?

Меган се усмихваше и си мислеше: „Ако в манастира спях до четири сутринта, сестра Бетина би ми се скарала.“

Елън Скот вече я нямаше, но Меган бе продължила да се учи, като виждаше как компанията продължава да расте. Нейната компания. Елън я бе осиновила.

„За да няма нужда да обясняваме защо твоето име е Скот“ — бе казала тя. Но в гласа ѝ прозвуча нотка на гордост.

„Каква ирония — помисли Меган. — Всичките тези години, сиропиталището, когато никой не желаше да ме осинови. А сега съм осиновена от собственото си семейство. Бог има чудесно чувство за хумор.“

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Зад кормилото на колата седеше нов човек и това тревожеше Хайме Миро.

— Не съм сигурен в него — каза той на Феликс Карпио. — Ами ако си замине и ни остави?

— Успокой се. Той е зетят на мой братовчед. Няма да има проблеми с него. Настоявал е за възможност да излезе с нас.

— Имам лошо предчувствие — каза Хайме.

Бяха пристигнали в Севиля рано след обяд и бяха разгледали няколко банки, преди да изберат целта си. Тя бе в странична улица, с малко движение, малка, близо до една фабрика, която вероятно влагаше в банката. Всичко изглеждаше идеално. Освен човекът в колата.

— Той ли е само това, което те тревожи? — попита Феликс.

— Не.

— Какво тогава?

Беше трудно да се отговори.

— Наречи го предчувствие.

Опита се да го каже с лекота, проявявайки самоирония.

Феликс го възприе сериозно.

— Искаш ли да се откажем?

— Защото днес нервите ми са като на стара перачка? Не, приятелю. Всичко ще мине като по масло.

В началото беше така. В банката имаше няколко клиенти и Феликс ги държеше с автомата, докато Хайме изпразваше чекмеджетата на касите. Като по масло.

Когато двамата излизаха, отправяйки се към колата, Хайме извика:

— Помнете, приятели, парите са за добро дело.

На улицата започна провалът.

Навсякъде имаше полиция. Шофьорът на колата беше на колене, с насочен към главата полицейски пистолет.

Когато Хайме и Феликс се появиха, един цивилен полицаи извика:

— Хвърлете оръжието си.

Хайме се поколеба само за част от секундата. После вдигна пистолета си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Боинг 727 летеше на десет хиляди метра над Гранд Каньон. Изминалият ден бе тежък и дълъг.

„И още не се е свършило“ — помисли Меган.

Бе на път за Калифорния, за да подпише документите, които щяха да дадат на Скот Индъстриз един милион акра иглолистни гори на север от Сан Франциско. Направила беше отлична сделка.

„Вината е тяхна — помисли Меган. — Не трябваше да се опитват да ме измамат. Обзалагам се, че съм първият счетоводител от Цистерциански манастир, на който попадат.“

Тя се изсмя силно. Стюардесата се приближи до нея.

— Имате ли нужда от нещо, мис Скот?

На количката имаше купчина вестници и списания. Напоследък Меган беше толкова ангажирана със сделката, че не бе имала време да чете.

— Нека видя „Ню Йорк Таймс“, моля.

Статията на първата страница веднага привлече погледа ѝ. Имаше снимка на Хайме Миро. Отдолу, в статията, пишеше:

„Хайме Миро, водач на ЕТА — радикалното баско сепаратистко движение в Испания, бе ранен и заловен от полицията при обир на банка в Севиля вчера след обяд. При нападението бе убит Феликс Карпио, негов съмишленик. Властите издирват Миро от...“

Меган прочете статията до края и се замисли дълго, спомняйки си миналото. Беше като далече сън, фотографиран през тюлена завеса, мъглив и нереален.

„Тази борба ще свърши скоро. Ще получим това, което искаме, защото хората са с нас... Искам да ме чакаш...“

Много отдавна бе чела за цивилизация, която е вярвала, че ако спасиш живота на човек, отговаряш за него. Е, тя бе спасила Хайме два пъти — веднъж в замъка и след това в парка.

„Ще бъде прокълнатата, ако сега им позволя да го убият.“

Тя вдигна телефонната слушалка и каза на пилота:

— Обърнете самолета назад. Връщаме се в Ню Йорк.

На летището Ла Гуардиа я чакаше лимузина. Беше два през нощта, когато стигна в офиса си. Лоурънс Грей младши я очакваше. Баща му бе адвокат на компанията в течение на години и се бе пенсионирал. Синът му бе умен и амбициозен.

Без увод Меган каза:

— Хайме Миро. Какво знаете за него?

Отговорът последва незабавно.

— Той е баски терорист, шеф на ЕТА. Мисля, че току-що прочетох, че е бил заловен преди един-два дни.

— Точно така. Правителството ще трябва да го съди. Искам някой да бъде там. Кой е най-добрият адвокат по наказателни дела в страната?

— Бих казал Къртис Хаймън.

— Не. Той е твърде много джентълмен. Искам „убиец“. — Тя помисли за момент. — Обадете се на Майк Роузън.

— Той е ангажиран за следващите сто години, Меган.

— Свържете се с него. Искам го в Мадрид за процеса.

Той се намръщи.

— Не можем да се ангажираме с такъв процес в Испания.

— Можем. Приятели сме на обвиняемия.

Той я погледна за момент.

— Имате ли нещо против да ви задам един личен въпрос?

— Да. Заемете се с това.

— Ще направя всичко възможно.

— Лари...

— Да?

— И повече от това — гласът ѝ бе стоманен.

След двадесет минути Лоурънс Грей младши се върна в кабинета на Меган.

— Майк Роузън е на телефона. Мисля, че го събудих. Искан да говори с вас.

Меган взе слушалката.

— Мистър Роузън? Колко ми е приятно. Не сме се срещали никога, но имам чувството, че ще станем много добри приятели. Много хора съдят Скот Индъстриз просто като рутинна практика и аз търся някого, който да поеме всичките ни юридически въпроси. Сещам се непрекъснато за вашето име. Естествено, готова съм да ви платя голям хонорар за...

— Мис Скот...?

— Да.

— Не възразявам малко да ме избудалкат, но вие прекалявате.

— Не разбирам.

— Е, тогава нека ви кажа на ясен език. Оставете глупостите. Два часа през нощта е. Не се ангажират хора в два през нощта.

— Мистър Роузън...

— Майк. Ще бъдем добри приятели, нали? Но приятелите трябва да си вярват. Лари ми каза, че искате да отида в Испания, за да се опитам да спася някакъв баски терорист, който е в ръцете на полицията.

Тя се канеше да каже: „Той не е терорист...“, но се спря.

— Да.

— Какъв е проблемът ви? Да не би да съди Скот Индъстриз, защото пистолетът му е направил засечка?

— Той...

— Съжалявам, приятел. Не мога да ви помогна. Графикът ми е толкова ангажиран, че съм се отказал да ходя в банката от шест месеца. Мога да препоръчам няколко адвокати...

„Не — помисли Меган. — Хайме Миро се нуждае от теб.“

И изведнъж бе обзета от чувство за безнадеждност. Испания бе друг свят, друго време. Когато се обади, гласът ѝ прозвуча уморено.

— Няма значение — каза тя. — Това е един много личен въпрос. Съжалявам, че бях толкова напориста.

— Хей! Това е, което трябва да вършат директорите. Много личен въпрос е друго, Меган. Да ви кажа право, умирам да чуя какъв

интерес може да има шефът на Скот Индъстриз към спасяването на испански терорист. Свободна ли сте утре на обяд?

Тя нямаше намерение да позволи нещо да ѝ попречи.

— Абсолютно.

— Лъо Сирк в един часа?

Меган почувства, че духът ѝ се повдига.

— Отлично.

— Направете вие резервацията. Но трябва да ви предупредя за нещо.

— Да?

— Имам много шумна жена.

Срещнаха се в Лъо Сирк и когато Сирио ги отведе до масата им, Майк Роузън каза:

— Изглеждате по-добре, отколкото на снимките. Обзалагам се, че всички ви го казват.

Беше много нисък и облечен небрежно. Но по отношение на ума му нямаше нищо подобно. Очите му излъчваха силна интелигентност.

— Събудихте любопитството ми — каза Майк Роузън. — В какво се състои вашият интерес към Хайме Миро?

Имаше толкова много да се каже. Твърде много. Меган каза само:

— Той ми е приятел. Не искам да умре.

Роузън се надвеси напред.

— Тази сутрин прегледах вестникарската информация за него. Ако правителството на Хуан Карлос ексекутира Миро само веднъж, това ще бъде успех за Миро. Достатъчно е само да се прочетат обвиненията срещу вашия приятел. — Той видя изражението на лицето на Меган. — Съжалявам, но трябва да бъде честен. Миро е поработил много. Ограбва банки, взривява коли, убива хора...

— Той не е убиец. Той е патриот. Бори се за правата си.

— Добре, добре. Той е герой и за мене. Какво искате да направя?

— Да го спасите.

— Меган, ние сме такива добри приятели, че ще ви абсолютната истина. Самият Хуан Карлос не би могъл да го спаси. Търсите чудо, което да...

— Вярвам в чудеса. Ще ми помогнете ли?

Той я изгледа за момент.

— По дяволите... За какво са приятелите? Опитайте ли пастета? Чух, че го правят великолепно.

Факсът от Мадрид гласеше:

„Говорих с няколко от най-добрите европейски адвокати. Отказват да представят Миро. Опитах се да се ангажирам аз. Съдът ме отхвърли. Бих искал да ви намеря чудото, приятел, но Исус още не се е задействал. На път съм за дома. Дължите ми един обед.

Майк.“

Процесът бе насрочен за седемнадесети септември.

— Отменете срещите ми — каза Меган на помощника си. — Трябва да се погрижа за някои работи в Мадрид.

— Колко време ще отсъствате?

— Не зная.

Летейки над Атлантика, в самолета Меган планираше своята стратегия.

„Трябва да има изход — мислеше тя. — Притежавам пари и власт. Ключът е премиер-министърът. Трябва да се свържа с него, преди да е започнал процесът. След това ще бъде твърде късно.“

Двадесет и четири часа след като пристигна в Мадрид, Меган имаше среща с премиер-министъра Леополдо Мартинес. Той я покани на обяд в двореца Монклоа.

— Благодаря ви, че ме приехте толкова бързо — каза Меган. — Зная колко сте зает.

Той възрази:

— Скъпа мис Скот, когато шефът на една организация като Скот Индъстриз идва в страната ми, за да ме види, това за мен е чест. Моля ви, кажете ми с какво мога да ви бъда полезен.

— Аз наистина дойдох тук да ви помогна — каза Меган. — Помислих си, че докато имаме само няколко фабрики в Испания, не използваме в достатъчна степен потенциала, който вашата страна притежава.

Сега той я слушаше с наострени уши.

— Да?

— Скот Индъстриз възнамерява да открие огромен електронен завод. В него ще работят някъде между хиляда и петнадесет хиляди души. Ако се окаже успешен, както се надяваме, ще открием нови съпътстващи фабрики.

— И вие не сте решили в коя страна искате да откриете този завод?

— Така е. Аз лично съм за Испания, но да ви кажа откровено, някои от моите директори не са много доволни от състоянието на човешките права във вашата страна.

— Наистина?

— Да. Чувстват, че тези, които възразяват срещу политиката на държавата, са третираны твърде сурово.

— Имате ли някого предвид?

— Всъщност да. Хайме Миро.

Той я гледаше втренчено.

— Разбирам. И ако сме снизходителни с Хайме Миро, ще получим електронния завод и...

— И още много — увери го Меган. — Нашите фабрики ще повишат стандарта на живот във всеки район, където се намират.

Премиер-министърът се намръщи.

— Страхувам се, че има един малък проблем.

— Какъв? Можем да продължим да преговаряме.

— Това е нещо, за което не може да се преговаря, мис Скот. Честта на Испания не се продава. Не може да ни подкупите, да ни купувате или да ни заплашвате.

— Повярвайте ми, аз не...

— Идвате тук с предложенията си и очаквате, че ние ще манипулираме нашите съдилища за ваше удоволствие? Благодаря ви

отново, мис Скот. Не се нуждаем от фабриките ви.

„Направих нещата по-лоши“ — помисли отчаяно Меган.

Процесът продължи шест седмици в силно охранявана съдебна зала, закрыта за публика.

Меган остана в Мадрид, следейки всеки ден новините за процеса. От време на време Майк Роузън ѝ телефонираше.

— Зная какво преживявате, приятел. Мисля, че трябва да се върнете у дома.

— Не мога, Майк.

Тя се опита да види Хайме.

— Абсолютно никакви посетители.

В последния ден на процеса Меган стоеше пред съдебната зала, загубена всред множеството от хора. Тълпи от репортери излизаха от зданието и Меган спря един от тях.

— Какво стана?

— Признах го за виновен по всички обвинения. Ще бъде екзекутиран на гаротата.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

От пет часа сутринта в деня на екзекуцията на Хайме Миро пред централния затвор в Мадрид започнаха да се събират тълпи. Пътят на растящата тълпа към затвора бе преграден от барикади, поставени от Гуардиа Сивил напречно на улицата. Пред железните врати имаше въоръжени войници и танкове.

В канцеларията на началника на затвора Гомес де ла Фуенте се провеждаше извънредно заседание. В стаята бяха премиер-министърът Леополдо Мартинес, Алонсо Себастиан, новият шеф на Групата за специални операции и заместниците на началника на затвора Хуанито Молинас и Педро Аранго.

Де ла Фуенте беше едър мъж на средна възраст с мрачно лице, който бе посветил живота си на това да дисциплинира некадърниците, които правителството бе поставило под негово ръководство. Молинас и Аранго, неговите верни помощници, бяха служили с Де ла Фуенте през последните двадесет години.

Премиер-министърът Мартинес говореше:

— Бих искал да зная какви са мерките, които сте взели, за да предотвратите евентуални проблеми при екзекуцията на Миро.

Началникът Де ла Фуенте отговори:

— Пригответе сме се за всякакви непредвидени обстоятелства, Ваше Превъзходителство. Както Ваше Превъзходителство е забелязал при пристигането си, около затвора са разположени много въоръжени войници. Само армия би могла да проникне вътре.

— А в самия затвор?

— Предохранителните мерки там са дори по-строги. Хайме Миро е затворен в двойно осигурена килия на втория етаж. Другите затворници на етажа са временно преместени. Пред килията на Миро има двама пазачи и още двама в двата края на коридора. Заповядал съм всички затворници да останат по килиите си, докато не бъде изпълнена присъдата.

— Кога ще стане това?

— По обяд, Ваше Превъзходителство. Отложил съм обяда за един часа. Това ще даде възможност тялото му да бъде изнесено оттук навреме.

— Какви планове имате по отношение на тялото?

— Разбирам какво имате предвид, Ваше Превъзходителство. Погребението му в Испания би създадо неприятности за правителството, ако баските превърнат гроба му в нещо като светилище. Свързахме се с леля му във Франция. Тя живее в едно малко село, близо до Байон. Съгласила се е да бъде погребан там.

Премиер-министърът стана.

— Отлично — въздъхна той. — Все пак мисля, че едно обесване на площада би било по-подходящо.

— Да, Ваше Превъзходителство. Но в такъв случай не бих могъл да поема отговорността да овладее тълпата отвън.

— Смятам, че сте прав. Няма смисъл да се предизвикват повече вълнения, отколкото е необходимо. Гаротата е по-болезнена и бавна. Ако има някой, който заслужава гаротата, това е Хайме Миро.

Де ла Фуенте каза:

— Извинете ме, Ваше Превъзходителство, но както разбирам, комисия от съдии провежда съвещание, за да разгледа последната апелация от адвокатите на Миро. Ако тя бъде уважена, какво да...?

Премиер-министърът го прекъсна:

— Няма да бъде. Екзекуцията ще се изпълни както е предвидено. Заседанието приключи.

В седем и половина сутринта пред вратите на затвора пристигна камион за хляб.

— Снабдяване.

Един от пазачите на входа погледна шофьора.

— Нов си, нали?

— Да.

— Къде е Хулио?

— Днес е болен, на легло.

— Защо не отидеш при него, приятелю?

— Какво?

— Никакво снабдяване тази сутрин, Върни се след обяд.

— Но всяка сутрин...

— Нищо не може да влезе и само едно нещо ще излезе. Сега дай назад, обръщай и изчезвай оттук, докато нашите не са се ядосали.

Шофьорът погледна към въоръжените войници наоколо.

— Разбира се. Добре.

Обърна камиона и изчезна по улицата. Произшествието бе докладвано на началника. Когато провериха, се оказа, че редовният снабдител е в болницата, ударен от неизвестен шофьор.

В осем сутринта в една кола от другата страна на улицата експлодира бомба, ранявайки няколко души. При обикновени обстоятелства войниците биха напуснали местата си, за да разследват и да помогнат на ранените. Но те имаха строги указания. Останаха на местата си и Гуариа Сивил бе повикана да се заеме със случая.

Инцидентът беше докладван на Де ла Фуенте.

— Почват да действат отчаяно — каза той. — Бъдете готови за всичко.

В девет и петнадесет сутринта над затвора се появи хеликоптер. От двете му страни бяха изписани думите „Ла Пренса“ — известен всекидневник.

Две противосамолетни оръдия бяха поставени на покрива на затвора. Лейтенантът размаха флаг, предупреждавайки хеликоптера да се отстрани. Той продължи да кръжи. Офицерът се обади по радиостанцията:

— Над нас има хеликоптер.

— Някакви отличителни знаци?

— Пише „Ла Пренса“, но буквите изглеждат прясно боядисани.

— Дайте предупредителен изстрел, ако не се отстрани, свалете го.

Лейтенантът кимна към войника:

— Дай близък изстрел.

Снарядът мина на пет метра от хеликоптера. Видяха уплашеното лице на пилота. Заредиха отново. Хеликоптерът се издигна и изчезна в небето на Мадрид.

„Какво е следващото, по дяволите?“ — запита се лейтенантът.

В единадесет преди обяд Меган Скот се появи в приемната на затвора. Изглеждаше изтощена и бледа.

— Искам да видя началника Де ла Фуенте.

— Имате ли уговорена среща?

— Не, но...

— Съжалявам. Началникът не приема никого тази сутрин. Ако телефонирате след обяд.

— Кажете му, че го търси Меган Скот.

Той я погледна по-внимателно.

„Значи това е богатата американка, която се опитва да освободи Хайме Миро. Не бих възразил да прекарам няколко нощи с нея.“

— Ще съобщя на началника, че сте тук.

След пет минути Меган седеше в кабинета на началника на затвора Де ла Фуенте. С него бяха пет-шест души от персонала.

— С какво мога да ви услужа, мис Скот?

— Бих искала да видя Хайме Миро.

Началникът въздъхна.

— Страхувам се, че не е възможно.

— Но аз съм...

— Мис Скот... всички сме наясно коя сте. Ако можехме да ви услужим, уверявам ви, че бих бил повече от щастлив да го сторя — каза той с усмивка. — Ние испанците сме наистина състрадателни хора. Сантиментални сме също и от време на време сме склонни да си затваряме очите за някои правила и изисквания. — Усмивката му изчезна. — Но не днес, мис Скот. Не. Днес е много особен ден. Необходими ни бяха години, за да хванем човека, когото искате да видите. Така че това е ден на правила и изисквания. Следващият, който ще види Хайме Миро е Бог... ако има такъв.

Меган го гледаше съсипана.

— Бих ли... бих ли могла само да го погледна за миг?

Един от персонала, трогнат от отчаянието, изписано на лицето на Меган, се готвеше да се намеси, но се спря.

— Съжалявам — каза Де ла Фуенте. — Не.

— Мога ли да му изпратя бележка? — каза тя със задавен глас.

— Бихте изпратили бележка на мъртвец. — Той погледна часовника си. — Остава му да живее по-малко от час.

— Но той е подал апелация за присъдата си. Нали съдийски състав ще решава...?

— Те са я отхвърлили. Информираха ме за това преди петнадесет минути. Апелацията на Миро е отхвърлена. Екзекуцията ще се проведе. Сега, моля да ме извините...

Той се изправи и другите го последваха. Меган огледа студентите им лица и потрепера.

— Нека Бог се смили над всички вас — каза тя.

Те гледаха безмълвно как тя избяга от стаята.

Десет минути преди дванадесет вратата на килията на Хайме Миро се отвори. Началникът Гомес де ла Фуенте, придружен от двамата си помощници Молинас и Аранго и доктор Мигуел Анунсион влязоха в килията. В коридора пазеха четирима въоръжени пазачи. Началникът каза:

— Време е.

Хайме се изправи. Беше окован във вериги.

— Надявах се, че ще закъснеете.

Той излъчваше достойнство, което началникът Де ла Фуенте не можеше да не уважава.

„В друго време, при други обстоятелства бихме могли да бъдем приятели“ — помисли той.

Хайме излезе в пустия коридор. Движенията му бяха тромави поради веригите. Бе обграден от пазачите Молинас и Аранго.

— Гаротата? — попита Хайме.

Началникът кимна.

— Гаротата.

Мъчително, болезнено, нечовешко. Началникът си помисли, че е добре, че екзекуцията ще се изпълни в стая, далеч от погледите на публиката и пресата.

Движейки се по коридора, чуваха виковете на тълпата от улицата:

„Хайме... Хайме... Хайме...“. Виковете идваха от хиляди гърла и се усилваха.

— Викат за вас — каза Педро Аранго.

— Не. Те викат за себе си. Викат за свободата си. Утре ще имат друго име. Аз може да умра... но винаги ще има друго име.

Преминаха през две армирани врати и в края на коридора стигнаха до малка стая със зелена желязна врата. Зад ъгъла се появи облечен в черно расо свещеник.

— Благодаря на Бога, че пристигнах навреме. Дошъл съм да дам на осъдения последно причастие.

Когато се отправи към Миро, двама пазачи го спряха.

— Съжالياваме, отче — каза Де ла Фуенте. — Никой не бива да се приближава до него.

— Но аз съм...

— Ако искате да му дадете последно причастие, ще трябва да го направите през затворени врати. Отстранете се от пътя, моля.

Един пазач отвори зелената врата. Вътре стоеше огромен мъж с полумаска, изправен до стол със здрави ремъци, който бе завинтен за пода. В ръцете си държеше гаротата.

Началникът кимна към Молинас, Аранго и лекаря и четиримата влязоха вътре след Хайме. Пазачите останаха отвън. Зелената врата бе заключена и залостена.

Вътре в стаята Молинас и Аранго поведоха Хайме към стола. Свалиха оковите му и го пристегнаха с масивните ремъци за стола, докато доктор Анунсион и Де ла Фуенте наблюдаваха. През дебелия затворена врата едва достигаше гласът на свещеника, който се молеше.

Де ла Фуенте погледна към Хайме и сви рамене.

— Няма значение. Бог ще разбере какво казва той.

Гигантът с гаротата в ръка застана зад Хайме. Гомес де ла Фуенте попита:

— Искате ли лицето ви да бъде покрито?

— Не.

Началникът погледна към гиганта и кимна. Гигантът вдигна гаротата с ръка и посегна напред.

Пазачите пред вратата чуваха виковете на тълпата от улицата.

— Знаеш ли какво? — промърмори един от пазачите. — Искан ми се да съм отвън при тях.

След пет минути зелената врата се отвори. Доктор Анунсион каза:

— Донесете чувала за тялото.

Съгласно указанията тялото на Хайме Миро бе измъкнато през задната врата на затвора. Чувалът бе хвърлен в един закрит камион без отличителни знаци. Но в момента, в който камионът излезе от затвора, тълпата на улицата пристъпи напред, сякаш беше привлечена от някакъв мистичен магнит.

— Хайме... Хайме...

Но виковете сега бяха по-слаби. Мъже и жени плачеха, а децата ги гледаха с учудване, не разбирайки какво става. Камионът се промъкна през тълпата и накрая излезе на магистралата.

— Исусе — каза шофьорът. — Това беше духът. Човекът трябва да е имал някаква сила.

— Да. И хиляди хора го знаеха също.

В два часа същия следобед началникът Гомес де ла Фуенте и двамата му помощници Хуанито Молинас и Педро Аранго се явиха в кабинета на премиер-министъра Мартинес.

— Искам да ви поздравя — каза премиерът. — Екзекуцията премина безупречно.

Началникът каза:

— Господин премиер-министър, не сме дошли, за да приемем вашите поздравления. Дошли сме, за да подадем оставките си.

Мартинес ги погледна втренчен.

— Аз... не разбирам. Какво...?

— Това е въпрос на хуманност, ваше превъзходителство. Гледахме как един човек умира. Може би той заслужаваше да умре. Но не по този начин. Това е... варварско. Не искам да имам нищо общо с това или нещо подобно. Колегите ми мислят по същия начин.

— Може би ще помислите за това още. Вашите пенсии...

— Ще трябва да живеем със своята съвест. — Де ла Фуенте подаде на премиера три листа. — Ето нашите оставки.

Късно същата вечер камионът прекоси френската граница и се отправи към село Бидаш, близо до Байон. Спря се пред една спретната селска къща.

— Това е мястото. Да се отървем от тялото, преди да е почнало да мирише.

Една жена над петдесет отвори вратата на къщата.

— Донесохте ли го?

— Да, госпожо. Къде бихте искали да го...?

— В гостната, моля.

— Да, госпожо. Би трябвало да побързате да го погребете. Разбирате какво искам да кажа?

Двамата мъже внесоха чувала и го оставиха на пода.

— Благодаря ви.

— Няма защо.

Жената видя как те си заминаха с камиона. Друга жена излезе от стаята и се впусна към чувала. Бързо го разтвори.

Хайме Миро лежеше, усмихвайки им се.

— Знаете ли какво? Тази гарота би могла наистина да бъде много неприятна.

— Бяло или червено вино? — попита Меган.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

На летището Барахас в Мадрид бившият началник на затвора Гомес де ла Фуенте, бившите му помощници Молинас и Аранго, доктор Анунсион и гигантът, който бе носил маската, бяха във фоайето за заминаващи пътници.

— Все още си мисля, че правите грешка, като не идвате с мен в Коста Рика — каза Де ла Фуенте. — С вашите пет милиона долара бихте могли да купите целия остров.

Молинас поклати глава.

— Аранго и аз отиваме в Швейцария. Уморен съм от слънцето. Ще си купим няколко дузини снежни катерички.

— Аз също — каза гигантът.

Обърнаха се към Мигуел Анунсион.

— А вие, докторе?

— Отивам в Бангладеш.

— Какво?

— Да. Ще използвам парите, за да открия болница там. Знаете ли, мислих дълго, преди да приема предложението на Меган Скот. Но прецених, че ако мога да спася много невинни човешки живота, като оставя един терорист да живее, това е добра сметка. Освен това, трябва да ви кажа, харесвах Хайме Миро.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Това бе един добър сезон за френското село. Фермерите бяха засипани от изобилна реколта.

„Бих искал всяка година да е чудесна като тази — мислеше си Рубио Арсано. — Това бе една добра година и по други причини.“

Първо — неговата женитба и след това — преди година, раждането на близнаците.

„Кой някога си е представял по-щастлив мъж?“

Почваше да вали. Рубио обърна трактора и се отправи към плевнята. Мислеше си за близнаците. Момчето щеше да стане едро и здраво. Но сестра му! Щеше да бъде дребосък.

„Ще създава много проблеми на мъжа си — усмихна се Рубио на себе си. — Ще прилича на майка си.“

Вкара трактора в плевнята и се отправи към къщата, чувствайки върху лицето си хладния дъжд. Отвори вратата и влезе вътре.

— Дойде точно навреме — усмихна се Лучия. — Обедът е готов.

Преподабната майка игуменка Бетина се събуди с предчувствие, че нещо чудесно ще се случи.

„Разбира се — помисли тя, — достатъчно добри неща вече се случиха.“

Цистерцианският манастир отдавна беше наново отворен под покровителството на крал Дон Хуан Карлос. Сестра Грасиела и монахините, които бяха закарани в Мадрид, бяха благополучно върнати в манастира, където имаха възможност да се отдадат отново на благословена самота и тишина.

Малко след закуска майката игуменка влезе в канцеларията и зяпна от учудване. На бюрото ѝ, греейки с ослепителна яркост, лежеше златният кръст.

Това се прие като чудо.

ПОСЛЕСЛОВ

Мадрид се бе опитал да постигне мир, като предложи на баските ограничена автономия, разрешавайки им да имат собствено знаме, собствен език и баско полицейско управление. ЕТА отговори, като уби Константин Ортин Гил — военния губернатор на Мадрид и по-късно Луис Кареро Бланко — човекът, избран от Франко за негов приемник.

Насилието продължаваше да се разраства.

За период от три години терористите от ЕТА са убили повече от шестстотин души. Клането продължава и ответните мерки на полицията са не по-малко безмилостни.

До немного отдавна ЕТА имаше поддръжката на два и половина милиона баски народ, но продължаващият тероризъм е отслабил тази поддръжка. В Билбао, самото сърце на родината на баските, сто хиляди души излязоха на улиците, за да демонстрират против ЕТА.

Испанският народ чувства, че е време за мир, време да се лекуват раните.

ОПУС МУНДО е по-силна от всякога, но малко хора имат желание да говорят за това.

Що се отнася до цистерцианските манастири на Строгия обред, днес в света съществуват петдесет и четири, седем от които са в Испания.

Техният ритуал на вечна тишина и уединение остава непроменен.

Издание:

ИК „Бард“, София, 1998

Оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“

Коректор Петя Янева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.